

BURMESE
CLASSIC

မင်းသားမင်းသမီး

ချစ်သူရင်ဆီ တည့်တည့်က ကျွန်း

မနော်ဟရီ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်ဆွဲယူသော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၁၈၃၀၅၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၄၀၃၀၆၀၄

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ

အုပ်စု ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

မိုးကောင်းကင်ရဲ့
လျှို့ဝှက်သော တံခါးချပ်ကို ဖွင့်လှစ်လိုက်တဲ့အခါ
ချစ်သူရဲ့ နံနက်ခင်းနှင်းစက်တွေနဲ့ စွတ်စိုနေတဲ့
သော့ကလေးတစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

(က)

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေတုန်း နံနက်ခင်း မိုးသောက်ကြယ်ကို ခြုံရံထားတဲ့ ကြယ်ပွင့်တွေထဲက ကြယ်ကလေးတစ်လုံး ကြွေကျလာတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ မနက်မိုးလင်းလို့ ပြတင်းပေါက်ကို လည်း ဖွင့်လိုက်ရော ကျွန်တော့်တံခါးဝမှာ နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ငုတ်တုတ် ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါလေရော။

မြတ်စွာဘုရား...။ ငယ်ငယ်က သွားသွားပြောနေကျ ပုံပြင်ထဲကလို ကြယ်ကြွေရင် နတ်သမီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်များလား။

တအံ့တဩ မင်တက်မိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို နတ်သမီးလေးက စကားစ ပြောတယ်။

‘ဒီမှာရှိနဲ့’

‘ဟုတ်...’

'ဒီဘက်ခန်းက ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား...'

'ကိုသိန်ကို ပြောတာလား...'

နတ်သမီးကလေးက လူမလေးတစ်ယောက်လို မျက်လုံးလေးတွေ

ယင်းသွားပြီး ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်တယ်။

'ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...သိန်...သိန်သိုက်...'

ဒီတစ်ခါ မျက်မှောင်ကြွတ်ရတာက ကျွန်တော်ပါ။ ကျွန်တော့်ထွက်ကြီးလို့ ကျွန်တော်က တလေးတစားနဲ့ ကိုသိန်လို့ ခေါ်တဲ့သူကို ကျွန်တော့်ထက်ငယ်မှာ သိပ်ကို သေချာတဲ့ မိန်းကလေးက 'သိန်'တဲ့။ တကယ့်ကို ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တစ်ယောက်ကို ခေါ်သလိုမျိုး ခေါ်တာ။ သူ့ကြည့်ရတာ နှိုင်းခိုင်းပုံလည်း မရဘဲနဲ့...

'မရှိဘူး၊ ကိုသိန် ညကပဲ ခရီးထွက်သွားတယ်'

'ညက..'

'ဟုတ်တယ်...'

'ခရီးထွက်သွားတယ်'

'ဟုတ်တယ်'

'ဘယ်သွားတာလဲဟင်...'

'အာ...ဒါတော့ ကျွန်တော့်ကို မပြောသွားဘူး'

ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြွတ်သလို စဉ်းစားတယ်။ တော်တော်လေး ကြာတယ်။ ဘာတွေ စဉ်းစားမှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတာက သူက စဉ်းစားနေတဲ့ပုံလည်း အတော်ကြည့်ကောင်းတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ပြီးမှ သူမက တစ်ကိုယ်တည်းပြောတာလား၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောတာလား မသိပဲ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကို ပြောနေသလို ငေးမော နားထောင်ပစ်

လိုက်တယ်။

'အင်းလေ...သိန်က ကိုယ်လာမယ်ဆိုတာ သိမှ မသိပဲ။ သိရင် သွားမှာမဟုတ်ဘူး...'

လာပြန်ပြီ...။ အနည်းဆုံး မကြီးဘူးဆို သူ့ထက် ၁၄-၅နှစ် ကြီးနိုင်တဲ့ ကိုသိန်ကို 'သိန်'ချည်း ဖိခေါ်နေပြန်တယ်။

'နေပါဦး...ခင်ဗျားလေးက ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ကိုသိန်နဲ့ ဘာတော်လဲ...'

ကျွန်တော့်မေးခွန်းတွေက တော်တော်လေး များသွားတာကို မေးပြီးပြီးချင်းပဲ သတိပြုမိလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ကျသွားပြီ။ ပြင်လို့မတော့ဘူး။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး ပြန်မေးတယ်။

'ရှင်ကရော...ဘယ်ကလဲ...ဘယ်သူလဲ...'

ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွားရတယ်။ မေးပုံက ကလေးဆန်တာကိုး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် စိတ်လိုလက်ရပဲ ဖြေပေးလိုက်တယ်...။

'ကျွန်တော့်နာမည်က ဩဇာ...နေတာက ဒီအိမ်ပဲ။ ကိုသိန်နဲ့ ကလေးလျက်...'

'ဩဇာ...ဩဇာ...တဲ့လား...'

'ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားက...'

'ကိုယ့်နာမည်...'

ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ မအူမလည်လုပ်ပြီး ရပ်ထားလို့ ကျွန်တော် စိတ်တိုသွားရတယ်။

'ကိုသိန်ကို ပြန်ပြောဖို့ မေးတာ...'

'အင်းလေ...သိပါတယ်...အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ...'

တစ်ခွန်းမှ မခံပါ။ သူကပဲ သူ့ခုလို့ စဉ်းစားနေတာ တခြားအကြောင်း မရှိသလိုနဲ့၊ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာတော့ စကားဆက်တယ်။

‘ဘယ်လိုပြောခဲ့ရင် သိခံသိမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ...’

လာပြန်ပြီ...။ သိခံ...တဲ့။

‘ခင်ဗျားမှာက ရာဇဝင်လူဆိုးတွေလို နာမည်တော်တော်များလို့လား...’

‘မများပါဘူး...နှစ်မျိုးတည်း ရှိတာပါ...’

‘နှစ်မျိုးလုံး ပြောခဲ့...’

‘ရပါတယ်...သိခံကို ရွှေသော့ လာသွားတယ်လို့သာ ပြောပေးပါ...’

‘ဘာ...ဘာရယ်...’

‘ရွှေသော့...လို့...ရွှေသော့...’

‘ရွှေသော့...’

‘ဟုတ်တယ်...’

ဟုတ်မှာပါ။ ကြည့်ပါလား။ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးမှာကလည်း သော့ခလောက်နဲ့ သော့တံနဲ့ကို လော့ကက်သီးလုပ်ပြီး ဆွဲထားတယ်။ လက်က hand chain မှာလည်း သော့ခလောက်တစ်လုံး၊ သော့တံ တစ်ချောင်း။ ခြေထောက်က footchain မှာလည်း သော့ခလောက်တစ်လုံး သော့တံ တစ်ချောင်း ချိတ်ထားသေးတယ်။ ဝင်းစက်နေတဲ့ အသားပေါ်မှာ ရွှေရောင် သော့ခလောက်နဲ့ သော့တံလေးတွေက လင်းလက်နေတယ်။ ပုံစံတူတွေ၊ အရွယ်ပဲ ကွာတယ်။

ပြောပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်နေလို့ မေးခွန်းကျန်နေသေးတာ သတိပေးလိုက်ရတယ်။

‘ဟေ့ ဘယ်ကလဲဆိုတာ ပြောသွားဦးလေ’

‘ဘယ်ကလဲ...အင်း...ဘယ်ကလဲဆိုတာ ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ခုနက မေးသလို ဘာတော်လဲ လည်း ပြောစရာ မလိုဘူး။ ‘ရွှေသော့’ဆိုတဲ့ နာမည် လေးတစ်ခုပဲ ပြောလိုက်... သိခံသိတယ်...’

‘ကောင်းပြီလေ...တစ်ခုပဲ ကျန်ပါတော့တယ်...’

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို မသိမသာလေး မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်တယ်။ ‘လျှာရှည်လိုက်တာ’လို့ ယူရင် ရတဲ့ အကြည့်...။ ပြီးမှ အဲဒီ အကြည့်ကို ရုတ်သိမ်းပြီး ပြန်မေးတယ်။

‘ဘာကျန်သေးတာလဲ...’

‘ကိုသိခံကို သိခံ...သိခံနဲ့ ရွယ်တူလို့ ခေါ်နေတဲ့ကိစ္စ...’

‘ဟာဟ...’

ကောင်မလေးက လျှောင်သလို ရယ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မထော်မနန်းတွေ မြင်ရင် သိပ်ကြည့်ရတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တမင်ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

‘မင်းဟာက မခိုင်းလွန်းဘူးလား။ ဟိုက မင်းခေါ်ရင် ဦးလေးတောင် ခေါ်လို့ ရတာ...’

ကောင်မလေးက ပခုံးတွန့်ပြတယ်။

‘မတတ်နိုင်ဘူး...အကျင့်ပါနေပြီ...’

‘အကျင့်ပါနေပြီ...ဟုတ်လား’

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြူးသွားရတာက ကျွန်တော်။ ဒါဆို ဒီကောင်မလေးနဲ့ ကိုသိခံက ရင်းနှီးတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုသိခံ ဘေးချင်းကပ်နေလာတာပဲ ငါးနှစ်ကျော်နေပြီ။

ကိုသိခံအပေါင်းအသင်းတော်တော်များများလည်း ကျွန်တော် မသိ

တဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ...။ သူ့ကိုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော်
နဲ့ မတွေ့ခင်ကလို့ ပြောရလောက်အောင်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်
ကဆို ဒီကောင်မလေး ကလေးပဲ ရှိဦးမှာ...။ ကျွန်တော် စဉ်းစားရင်း ချာ
လည်မူးသွားရတယ်။ သူက ကျွန်တော့်အမေးကို ဖြေတယ်။

‘ဟုတ်တယ်...ပြီးတော့ သိခံက ခုမှ ဂုဏ်ရှိသေးတာ။ ဦးလေး ခေါ်
ရမယ့် အရွယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး’

မြတ်စွာဘုရား...။

ကောင်မလေး ဆက်ပြောတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တောင် အံ့သြ
သွားတယ်။ ကျွန်တော့်လို ကိုသိခံနဲ့ အရမ်း ရင်းနှီးတဲ့ကောင်တောင်မှ
ကိုသိခံအသက်ဟာ သုံးဆယ်ကျော်ဆိုတာပဲ သိတာ။ သူ့လို ဂုဏ်ရှိရယ်လို့
အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် တအံ့တသြဖြစ်သွားတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူမက
ပြောသွားသေးတယ်...။

‘ရှင်ကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်တယ်...အံ့ရော...ဩဇာ...တဲ့’

ကျွန်တော် ရယ်ချင်သလို ဖြစ်သွားရပြီးမှ မျက်နှာကို ပြန်တည်လိုက်
ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ဆက်ပြောလို့ မရတော့ဘူး။ ရွှေသော့ ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးက ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့သန်းနေတဲ့ ကားတစ်စင်းပေါ် တက်
သွားပြီလေ...။

‘အံ့ရော...ရွှေသော့...တဲ့’

ကျွန်တော်လည်း သူမရှိတော့ပေမယ့် အရှုံးမပေးနိုင်ပါဘူး။ သူ
ကြားကြား မကြားကြား စိတ်ထဲရှိတာကိုတော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်
မိပါတယ်။ ဒါကို ကြားသွားတာက ခုမှ အိပ်ရာက ငလော့ရတဲ့ ညီညီပါ...။

‘ဘာသော့လဲ...ဘာသော့ ပျောက်ပြန်ပြီလဲ...’

‘နားစွန်နားဖျားနဲ့ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ’

‘ဘာပြောရမှာလဲ မင်းပဲ သော့ဆို...သော့ဆိုတာက မင်းပျောက်နေ
ကျ ပစ္စည်းလေ။ ဒါကြောင့် လည်မင်းမှာ ဆွဲထားပါဆိုတော့လည်း မရဘူး’
ညီညီက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပွမိပွမိနဲ့ ရေရွတ်ပြီး ပြန်ဝင်သွားလို့
ကျွန်တော်လည်း လိုက်ဝင်လိုက်ရတယ်။ ပြီးမှ...

‘ခုဟာက ဘာသော့မှ မပျောက်ဘူး... စောစောစီးစီး အိမ်ရှေ့ကို
သော့တစ်ချောင်းရောက်နေလို့...’

‘ဘာသော့လဲ...’

‘ရွှေသော့...’

‘ဟာ...ဟုတ်လား...ပွတာပဲ...ဘယ်လောက်သားလောက် ရှိလဲ...’

‘အင်း...အနည်းဆုံး ပေါင်တစ်ရာဝန်းကျင်ပေါ့...’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ညီညီ မျက်လုံးတွေ ပြန်ကျယ်လာပြီး
ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်တယ်။ အင်း...အဲဒီလို မသင်္ကာသလို
ကြည့်ဖော်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။ မဟုတ်ရင် အလကားနေ
အလကား ရှယ်ယာလာခွဲနေရင် ပေးစရာ ဘာမှ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ...။

‘ပြောစမ်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း...’

ဖြစ်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခွန်းမှ မညာမိပါပဲနဲ့...။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲ...’

‘ဘာသော့လဲ...’

‘ရွှေသော့...’

‘ဘယ်ကလဲ...’

‘မသိဘူး။ ကိုသိခံဆီလာတာ...’

ညီညီ ခုမှ သဘောပေါက်သွားပုံနဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်မီး ညှိရင်း
ကျွန်တော့်လိုပဲ မကြားတကြား ရေရွတ်ပြန်ပါတယ်။

‘အံ့ရော...ရွှေသော့...တဲ့...’

သေချာပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူမှ မကြားဘူး။

(ခ)

သုံးရက်လောက်နေတော့ ကိုသိခံပြန်ရောက်လာတယ်။ အိမ်တံခါး
မှာ ဆီးမပြောချင်တာနဲ့ ညနေလောက်ကျမှ... ကိုသိခံအခန်းဘက်ကို ကူး
သွားလိုက်တယ်။

‘လာ...ဩဇာ...ညီညီရော...’

‘ဒီကောင်လား...ဒီနေ့ သူတို့ဂျာနယ်က ဖောင်ပိတ်တယ်လေ...’

“အာ...ဟုတ်သားပဲ”

ညီညီက ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ Computer သမား
တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခုထိ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့မို့။ တစ်ခဲ
တလေ ဖေဖေတို့ လှမ်းခိုင်းတတ်တဲ့ အလုပ်တွေကလွဲရင် ဘာမှ သိပ် လုပ်
စရာမရှိဘူး ကိုသိခံကတော့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပါ။ ကုမ္ပဏီကြီး
တစ်ခုမှာ လုပ်ပါတယ်။ အရမ်းလည်း ...လခကောင်းကောင်း ချတဲ့ပုံပါပဲ။

‘ကိုသိခံ...’

‘ပြော...ဩဇာ...’

‘ကိုသိခံမရှိတုန်း ဧည့်သည်လာသွားတယ်...’

‘ဟုတ်လား...’

ကိုသိခံကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံတောင် မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို ပဟေဠိတွေ လုပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

‘ကောင်မလေးတစ်ယောက်...ကိုသိခံ...’

‘ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို မင်းက ကောင်မလေးလို့ ခေါ်လို့ မရတော့ လောက်ပါဘူးကွာ’

ကိုသိခံက ရယ်ပြီး နောက်တယ်။ ဒါလောက်ကတော့ ကျွန်တော့်မှာ ယဉ်ကျေးမှု ရှိပါတယ်။ ရွှေသော့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလိုမှ မဟုတ်တာ။

‘ကိုသိခံသူငယ်ချင်း မဟုတ်လောက်ဘူး...’

‘မဟုတ်လောက်ဘူး...’

‘ဟုတ်တယ်...ဒါပေမယ့်...’

ပြောပြီးကာမှ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရဲရဲတင်းတင်းနဲ့ ‘သိခံ’ ‘သိခံ’နဲ့ ခေါ်တတ်တဲ့ အသံက နားထဲမှာ ထော်လော်ကန့်လန့် ပြန်ကြားယောင်လာလို့ ‘ဒါပေမယ့်...ခဲလိုက်ရတယ်။’

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ပြောပါဦး ဩဇာရ...”

‘သူက ကိုသိခံကို သိခံလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်တာ...’

‘ဒါဆို ငါ့သူငယ်ချင်းပေါ့...’

‘မဟုတ်လောက်ဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ထက်တောင် ငယ်

ပုံပဲ...’

ကိုသိခံက ခုမှ ကျွန်တော့်ကို သတိတရ မေးတယ်။

‘မင်းက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘နှစ်ဆယ်နှစ်...’

‘ဟင်... ဒါဆို မင်းပြောတဲ့သူက နှစ်ဆယ်တောင် မရှိလောက်ဘူး ပေါ့...ဟုတ်စ...’

‘ဟုတ်တယ်...’

ကိုသိခံကြည့်ရတာ စောစောက ဝတ်ကျောတန်းကျော ‘ဟုတ်လား’လို့ ဖြေတာထက် စာရင် အတော်လေး စိတ်ဝင်စားလာပုံရတယ်...။

‘ပြီးတော့ ငါ့ကို အဲဒီအရွယ်လေးက သိခံလို့ ခေါ်တယ်...’

‘ဟုတ်တယ်...ပြီးတော့ ကျန်သေးတယ်...’

‘ဘာကျန်တာလဲ...’

‘ကိုသိခံက အသက်သုံးဆယ်လေးနှစ်ဆိုတာ ဟုတ်လား’

ကိုသိခံ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူး ကြည့်ပါတယ်။

‘မင်း...အကြားအမြင်ရနေတာလား’

‘ကျွန်တော်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး’

‘ဒါဆို ဘယ်သူလဲ...’

‘အဲဒီကောင်မလေး...’

‘ဘာရယ်...သူက...’

ကိုသိခံ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပုံပဲ။

‘ဟုတ်တယ်...သူပြောသွားတာ၊ သိခံက ခုမှ ၃၄နှစ် ရှိသေးတာဟဲ့’

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုသိခံက ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်ပါဟော

တယ်။

‘ကျွန်တော့်ကို အဲလို မကြည့်နဲ့ကိုသိခံ...’

‘ဘာလို့လဲ...မလုံဘူးမဟုတ်လား...’

‘မလုံရအောင် ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘူး ကိုသိခံ’

‘ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို ပုံလာပြောနေတာ တစ်ခုပဲ...မင်း ညီညီနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စာရေးစားပါလားကွာ...’

‘အာ...ပြဿနာပဲ...’

ကျွန်တော့်ဗီဇက အေးတိအေးစက်နေတတ်တဲ့လူတွေကို ‘ဆွ’ချင် တာ လောက်ကလွဲရင် မဟုတ်တာတွေကိုတော့ တန်ဆာဆင် ဖွဲ့နွဲ့ ပြောတတ်တဲ့ ပါရမီတော့ ပါမလာခဲ့ပါဘူး...။

‘ပြဿနာက မင်းစနေတာလေ ဩဇာရဲ့’

‘မဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာ...’

‘ဒီမှာ...မင်းကို ငါပြောပြမယ်...’

‘ပြော...အစ်ကို...’

‘ငါ့ကို သိခံလို့ ခေါ်တဲ့ ငါနဲ့ရွယ်တူတွေက ငါ့ကို အသက်ကအစ အမှန်ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာ ငါလက်ခံတယ်။ မင်းပြောသလို ၁၉နှစ် ၂၀ လောက်က ငါ့ကို အသက်ကအစ အမှန်ပြောနိုင်ပြီး ငါ့ကို သိခံလို့ ခေါ်တဲ့ သူဟစ်ယောက်မှ မရှိနိုင်ဘူး...’

‘ကျွန်တော်လည်း အဲလို တွေးမိပါတယ်...’

‘ဟင်...တွေးမိလျက်သားနဲ့များ...’

‘တွေးမိတာက တွေးမိတာပဲ...ဖြစ်နေတာက ဖြစ်နေတာပဲ...’

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ...’

‘အဲဒီလို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကိုသိခံကို သိခံလို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ပြီး လာမေးသွားတယ်။ ကျွန်တော်တောင် ကြားထဲက မနေနိုင် မထိုင် နိုင်၊ မင်းအရွယ်နဲ့ ကိုသိခံကို ‘သိခံ’လို့ ခေါ်ရလား မေးမိလို့ မတတ်နိုင်ဘူး အကျင့်ပါနေလို့တဲ့...’

‘အကျင့်ပါနေပြီ...’

ကိုသိခံ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အစုန်အဆန် ကြည့်ပြန် ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရိုးသားမှုက ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ပေါ်လောက်တယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။

‘ဟုတ်တယ်...ပြီးတော့...’

‘ပြီးတော့...ဘာဖြစ်လဲ...’

‘ခုမှ...အသက် ၃၄နှစ်ရှိသေးတာ၊ ဦးလေးခေါ်ရမယ့် အရွယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူးတဲ့...’

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုသိခံ ကျွန်တော့်နားကပ်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်

‘မင်း...တကယ်ပြောနေတာလား...’

‘ကျွန်တော်က နောက်တတ်လို့လား...’

ကိုသိခံကြည့်ရတာ ခုမှ ယုံသွားပုံရတယ်။

‘သူက ဘယ်ကတဲ့လဲ...ဘယ်သူတဲ့လဲ...’

‘ဘယ်ကလဲဆိုတာတော့ မပြောသွားဘူး၊ ဘယ်သူဆိုတာတော့ ပြောတယ်၊ သူဘယ်သူဆိုတာ ပြောပြလိုက်ရင် ဘယ်ကဆိုတာ သိသွားမှာပါ တဲ့’

‘ဟုတ်လား...ဘယ်သူတဲ့လဲ...’

‘ရွှေသော့...တဲ့...’

ဘာ...

ရွှေသော့...တဲ့...

နားမလည်ဘူးထင်ပြီး နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုသိခံအမူအရာက နားမလည်တဲ့ အမူအရာမဟုတ်ဘူး။ အံ့ဩတယ် ဆိုတာထက်ကို ပိုတဲ့ပုံစံမျိုး။ ပြီးတော့မှ သူ့ခေါင်းကို အသာအယာခါတယ်...

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး...’

သူ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးက ကျွန်တော့်ကို ငြင်းတာဆိုရင်တော့ စိတ်ဆိုးစရာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံစံက ကျွန်တော့်ကို ငြင်းဆိုတာနဲ့ မတူဘဲ တစ်ယောက်တည်း အသိစိတ်ကင်းစွာ ရေရွတ်နေတာမျိုးနဲ့ တူနေတယ်...

‘ဘာဖြစ်တာလဲ...ကိုသိခံ...’

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြားမှ သူ့အသံဝင်လာသလို ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

‘ပြန်ပြောဦး ဩဇာ...ဘယ်သူ...’

‘ရွှေသော့တဲ့၊ ရွှေသော့လာသွားတယ်လို့သာ ပြောပေးပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ တခြားနာမည်လည်း ရှိပုံပဲ...’

‘ဟုတ်...ဟုတ်လား...ဘာတဲ့လဲ...’

‘မပြောသွားဘူး၊ နာမည်က နှစ်မျိုးရှိတာတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ရွှေသော့ လာသွားတယ်လို့ပဲ ပြောပေးပါ...တဲ့’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းတွေ့တာ နေ့လား...ညလား...’

‘မနက် ၉ နာရီနီးပါးလောက်မှာ၊ နှင်းတွေတအားကျတဲ့နေ့ကလေ...’ ကိုသိခံ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သက်ပြင်းကို ချတယ်...

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး...မှားနေပြီ...’

‘ဘာမှားတာလဲ ကိုသိခံ...’

‘ရွှေသော့က ရှိမှမရှိတော့တာ...’

‘မရှိတော့ဘူး...မရှိတော့ဘူးဆိုတာက...’

‘ရွှေသော့ ဆုံးသွားတာ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပြီ...’

‘ဗျာ...’

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩမင်တက်ဒီသွားတာက ကျွန်တော်ပါ။ ကြောက်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်လို့ ကျောထဲတော့ စိမ့်မသွားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးနှောက်က ကယျာကယာ command ပေးပြီး recall ပြန်လုပ်ရတာ အတော်လေး ချာလည်လိုက်သွားတယ်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး...’

ဒီတစ်ခါ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ရေရွတ်ရတာက ကျွန်တော်ပါ။ ကိုသိခံက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်...

‘ဘာမဖြစ်နိုင်တာလဲ...’

‘အဲဒါ လူအစစ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သေချာတယ်’

ကိုသိခံက ပြုံးတယ်။

‘မင်းကို သရဲခြောက်ခံရတာတာလို့ ငါက ပြောမိလို့လား...’

မပြောရုံတမယ်... နေ့လားညလား မေးပြီးမှ ပြောမိလို့လားတဲ့ ကျွန်တော်ရယ်ပဲနေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အငယ်လေ။ ပြီးတော့ ကိုသိခံကြည့်ရတာ ခုထိ စိတ်လှုပ်ရှားနေသေးသလိုပဲ။ စိတ်ကို အရင်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရပုံရတယ်။ အတော်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခွန်း လှမ်းပြောတယ်...

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဩဇာ...’

အဲဒါ 'ဘာလဲ...ကိုသိခံ...'

'ရွှေသော့က သူပြန်လာမယ်လို့ ငါ့ကို သေချာပြောသွားခဲ့တယ်'

ကျွန်တော်သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေဆဲ...သူက ပြုံးတယ်။ တကယ့်
ကို စိတ်လက်ငြိမ်းချမ်းသွားစေမယ့် အပြုံးမျိုး...။ ကျွန်တော် စဉ်းစားရ
ကြပ်သွားရပါတော့တယ်။

(၇)

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအကြောင်း ထပ်မပြောဖြစ်
ဘူး။ ဒါပေမယ့် မနက်စောစောစီးစီး နှင်းမြူတွေကြားမှာ ကိုသိခံ လမ်း
ထထ လျှောက်နေတတ်တာကို တွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါတိုင်း ရှစ်နာရီခွဲဆို
အလုပ်သွားတတ်တဲ့သူက ကိုးနာရီကျော်မှ အိမ်က ထွက်တတ်လာတယ်။
ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ သူ...ကျွန်တော့်ကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့
ရွှေသော့ ဆိုတာများ ထပ်လာမလားလို့ မျှော်နေတာ...ဆိုတာ။ ခက်တာ
က ကျွန်တော်ကလည်း ကိုသိခံကို 'ရွှေသော့'ဆိုတာ ကိုသိခံနဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်နေလဲဆိုတာ မမေးရဲဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က ဆုံးသွား
တယ်ဆိုတော့ ရွှေသော့ ဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ ကိုသိခံမှ ဆယ်လေးငါးနှစ်
ရှိဦးမှာ...။

ဒါပေမယ့်... မကြာပါဘူး။ မျှော်တဲ့သူဆိုတော့ ရောက်မလာတဲ့

ခွေသော့က ကျွန်တော့်ရှေ့တော့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပြန်တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်က မေမေတောင်းခိုင်းတဲ့ အကြွေးတွေ လိုက်တောင်းပြီး ပြန်လာတာ။ ကျောင်းကို ရောက်တော့ နှစ်ချိန်တောင် နောက်ကျနေပြီ။ အတန်းထဲ ဝင်ရကောင်းနိုး မဝင်ရကောင်းနိုးနဲ့ စဉ်းစားနေတုန်း ခွေခနဲ ပြုတ်ကျတဲ့ အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ ကားသော့လို့ ထင်ရတဲ့ သော့တစ်ချောင်း...။ လှမ်းကောက်လိုက်တဲ့ လက်ကို ကြည့်မိတော့ သော့လောက် တစ်ခု၊ သော့တံတစ်ချောင်းပါတဲ့ handchain နဲ့ လက်လှလှလေး တစ်ချောင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ။ ဒါ မရွေ့သော့ပဲပေါ့။ ဒီလို လူမျိုး နှစ်ယောက်မှ မရှိနိုင်တာ...။

‘ရွေ့သော့’

ကျွန်တော်က နှုတ်က တအံ့တဩ ထွက်သွားတော့ သူမက မော့ကြည့်တယ်။

‘အဲ...ဩဇာသီး...’တဲ့။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သူနဲ့တွေ့မှာပဲ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝပြီး ဩဇာအာဏာနဲ့ ပြည့်စုံသူလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်က ပျော့ပြီပြီ အဖုအထစ်တွေနဲ့ ဩဇာသီး ဖြစ်ရတော့တယ်။

‘ဘာ ဩဇာသီးလဲ...’

‘ဘာ ရွေ့သော့လဲ...’

စွာတာကတော့ အတော်စွာမယ့် ပုံပါပဲ။ တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေတာကိုပဲ ကြည့်လေ။ သူက ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဖျက်တာ။ ကျွန်တော်က သူနာမည်ကို သူပြောထားတဲ့အတိုင်း ခေါ်တာ။

‘မင်းနာမည်က ရွေ့သော့ပဲ...’

‘ရွေ့သော့တော့ ရွေ့သော့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီနာမည်က ရှင်ခေါ်ရမယ့် နာမည်မှ မဟုတ်တာ...’

‘ကျွန်တော်က ဒါပဲသိတာ...’

‘မခေါ်နဲ့...’

‘ဒါဆို ဘယ်လို ခေါ်ရမှာလဲ...’

‘မနောဖြူ...’

ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားရတယ်။ နာမည်လေးက လှပါတယ်။ လူနဲ့လည်း လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ဘာလို့မှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော်က ‘ရွေ့သော့’ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကိုပဲ ပိုသဘောကျမိတယ်...။

‘ခင်ဗျားနာမည်က လှပါတယ်...ဒါပေမယ့်...’

‘ဒါပေမယ့်...ဘာဖြစ်လဲ...ရှင်လိုပဲ လူနဲ့နာမည် မလိုက်ဘူး ပြောမလို့လား...’

ဖြစ်ရတယ်၊ လူနဲ့ နာမည်မလိုက်တာတောင် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထည့်လိုက်သေးတယ်။ ‘ရွေ့သော့’ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပဲ သဘောကျတယ်လို့ ပြောဖို့ဟာတောင် တုံ့ဆိုင်းသွားရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့မှာက နာမည် အပိုတစ်ခု ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာက သူကြိုက်စရာနာမည်အပိုမရှိဘူး။ မွေးသမိခင်၊ ကျွေးသဖခင်တွေက တိုရေရှားရေနိုင်စွာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နာမည်တစ်မျိုးတည်း ပေးသွားတယ်။ နှစ်လုံးတည်း။ ‘ဩဇာ’တဲ့။ ကျွန်တော် ငြိမ်သွားတော့လည်း ရန်က မအေးပြန်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်ပြီး မေးတယ်...။

‘ရှင်က ဘာကြံနေလို့ ငြိမ်သွားရတာလဲ’တဲ့။

ငြိမ်တာတောင်မှ အပြစ်က မလွတ်ဘူး။

‘ဘာမှ မကြုံဘူး...ရွှေသော့က ရွှေသော့ပဲလို့ တွေးနေတာ...’

‘ရွှေသော့ဆိုတဲ့ နာမည်က ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဆို...’

‘မရတော့ဘူး...အကျင့်ပါနေပြီ’

သူပြောခဲ့တဲ့ စကားမျိုးနဲ့ ပြန်ပြောတာမို့ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးပါတယ်။

‘ရှင်က အကျင့်ပါရအောင် ကျွန်မနဲ့ ဘယ်နှခါ တွေ့ပြီးပြီမို့လဲ...’

‘ခုမှ နှစ်ခါလေး...ခင်ဗျားကို မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်ထင်နေတာ...’

‘အင်းလေ...နှစ်ခါကို ဘာအကျင့်ပါစရာရှိလဲ...’

‘ရှိတာပေါ့။ ကိုသိခံနဲ့ ပြောကြတာက နှစ်ခါမှ မကတာ...’

တမင်ပြောလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရွေးချယ်မှုက မှန်ကန်သွားတယ်။ ရွှေသော့ မျက်နှာကလေး လင်းလက်သွားသလိုပဲ...။

‘သိခံပြန်ရောက်ပြီ ဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်တယ် ရောက်ပြီ’

အဲဒီ နားကြားပြင်းကတ်စရာကောင်းတဲ့ ‘သိခံ’ဆိုတဲ့ ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လေသံပြတ်နဲ့ ဖြေပေးလိုက်တယ်။ သူမကတော့ ကျွန်တော့် လေသံပြတ်နေလား၊ ဆက်နေလားတောင် သတိထားမိပုံ မပေါ်ပါဘူး။

‘ရွှေသော့လာသွားတယ်လို့ ပြောတော့ သူ့ဘာပြောလဲ...’

‘သူ ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူး...မဖြစ်နိုင်ဘူး တဲ့...’

သူမ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးတယ်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့လား’

‘ဟုတ်တယ်... မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင်မှ စစ်ဆေးနေသေးတယ်’

‘ဘာလဲ...သရဲခြောက်ခံရတယ်ထင်ပြီးတော့လား’

‘အဲလို မပြောရုံတမယ်ပါပဲ...’

‘အင်းလေ...သူထင်မှာပေါ့...’

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်မိတယ်။ ကောင်မလေးက သရဲနဲ့တော့ မတူပါဘူး။ အတော်လှတာတော့ သေချာပါတယ်။

‘ထင်ရအောင် ခင်ဗျားကရော ဘာလဲ...’

‘ကျွန်မက ရွှေသော့လေ’

‘ရွှေသော့ သေသွားတာ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပြီဆို...’

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရွှေသော့က တစ်ယောက်တည်း ရှိတာတဲ့လား...’

သူ့အမေးကို ကျွန်တော် ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘူး။ သူ ဘာ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မေးတာမှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရွှေသော့က နှစ်ယောက်ရှိတော့ကော သူက ကိုသိခံရဲ့ ရွှေသော့ ဖြစ်လာမှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိတယ်။

‘နှစ်ယောက်ရှိတော့လည်း ရွှေသော့တစ်နဲ့ ရွှေသော့နှစ်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီရွှေသော့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ...’

သူမ ကျွန်တော့်ကို ဇဝေဇဝါလေး ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သလို ပြောတယ်။

‘တစ်ယောက်တည်းတော့ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ...တစ်ဘဝတည်းပဲ မဟုတ်တာ...’

‘ဘာ...ဘယ်လို...’

ကျွန်တော် အူတူတူ ဖြစ်ချင်သွားရတယ်။ ကျွန်တော့်အမေးကိုတော့

ရွှေသောက မဖြေပါဘူး။

‘ရှင် နားလည်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး’တဲ့။

ပြီးတော့မှ စကားဆက်တယ်။

‘သိခံက ခု မျက်မှန်တပ်ရလား’

‘ဟင့်အင်း...’

‘တော်သေးတာပေါ့...ဒီလောက်ထိ ခံတာ...’

ဒါလည်း သူဟာသူ ပြောတာပဲလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်ဖြင့် နားကို မလည်တာ။

‘ဘာလဲ...ဘာကို ပြောတာလဲ...’

‘သိခံမျက်စိလေ...’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...ကိုသိခံမျက်စိက ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘ခုထိကောင်းတုန်းပဲ...’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...အကောင်းကြီးကို...’

“သူ့...ကိုက်တာခဲတာရော ရှိလား၊ ဟိုလေ မျက်ရိုးကိုက်တာ၊ မျက်လုံး ကိုက်တာ ရှိလား...”

‘မသိဘူး’

တကယ်မသိတာရော၊ စိတ်ရှုပ်တာရော ပေါင်းသွားတော့ လေသံက မာချင်သွားရတယ်။ ဒါကို သတိပြုမိသွားပုံရတဲ့ မရွှေသောက မျက်စောင်းထိုးတယ်။

‘နေဦး၊ လိုရင်းမေးမယ်...’

ဟင်... ဖြစ်ရတယ်။ သူ့ဘာသာသူ မေးချင်ရာတွေ မေးနေခဲ့ပြီး ကျွန်တော်က မသိတော့မှ လိုရင်း မေးမယ်တဲ့။ စောစောကတည်းက လိုရင်း မေးပါတော့လား...။

‘ဘာလဲ...’

‘ရှင့်အတန်းက ဘယ်မှာလဲ...’

‘S-23’

‘ကျွတ်...ဒုက္ခပဲ...တစ်ဝဂ္ဂကြီး...’

‘ဟင်...ဖြစ်ရတယ်...’

ကြည့်ပါဦး။ သူများအခန်းကို ပြောပုံများ တစ်ဝဂ္ဂတဲ့။ အင်းလေ သူပြောတာကလည်း များမှမများတာ။ ဒီသီရေတာတွေက ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက် တစ်ခုတည်း ရှိတာကိုး။

‘ဒါ...မင်းရဲ့ လိုရင်းလား...’

‘အဲမယ်...’

ဒါမျိုးကျ နားလည်ပြီး ရှက်တယ်သား။ ကျွန်တော့်ကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ရွယ်တယ်။ ထလိုက်ရပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခံရဖူးတော့ ခံကြည့်ချင်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် သူမက မထူပါဘူး၊ ရွယ်ရုံပဲ ရွယ်တယ်။

‘ဒီမှာ ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့၊ ရှင့်အတန်း သိထားရင် ကျွန်မက သိခံသတင်း လာလာမေးလို့ ရမယ် ဒါပဲပေါ့...’

ပြောပုံက...။ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဩဇာပဲ။ ...။

‘ဘယ်ရမလဲ...ကျွန်တော်က information တွေကို အလကား မပေးတတ်ဘူး...’

သူမ မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ ထိုးပါတယ်။ ပြီး မဲ့ပြီးလေးတစ်ချက်ပြီးပြီး ပြောတယ်။

‘ရပါတယ်...တန်ရာတန်ကြေးပေါ့...’တဲ့။

တကယ်က သူမဆိုတဲ့ ရွှေသော့ရဲ့ မျက်စောင်းတစ်ဝင့်၊ အကြည့်
တစ်ချက်နဲ့တင် တန်ကြေးက ထိုက်နေပါပြီ။ ထူးတော့ ထူးပါတယ်။ သူမရဲ့
ရွှေအိုရောင် အကြည့်တွေထဲမှာ ဘာလို့မှန်း မသိဘူး၊ သြဇာဆိုတဲ့ကောင်
သြဇာမဲ့မဲ့သွားရတတ်တယ်။ ကြည့်ရတာ နက္ခတ်တွေ ပြောင်းနေပြီ ထင်
ပါရဲ့။

(ဃ)

ရွှေသော့ရဲ့ တွေ့ခဲ့တာကို ကိုသိခံကို ပြန်ပြောပြရင် ကောင်းမလား
စဉ်းစားရတာ ကမ္ဘာပေါ်က အခက်ဆုံး ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို စဉ်းစားရသလိုပါပဲ။
အဖြေမထွက်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သူမေးမှပဲ ဘာမှမဖြစ်လေဟန် မေ့နေ
ဟန်နဲ့ ဖြေလိုက်တော့မယ်လို့ တွေးမိတယ်။

ကိုသိခံ ကြည့်ရတာလည်း ဘာမှမှန်းလို့ မရပါဘူး။ ခုတလော စောစော
ထ လမ်းလျှောက်တာတောင် မလုပ်တော့ဘူး။ အသက်အရွယ်အရ တည်
ငြိမ်တာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မအံ့သြပါဘူး။ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို
သိုဌက်ထားနိုင်လွန်းတာ၊ ထိန်းချုပ်နိုင်လွန်းတာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်
အံ့သြချင်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်က ခံစားချက်ကို ထိန်းချုပ်ရ
တာကို မုန်းတယ်။ ဒါက အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ ကောင်းတာလေ။
အတိုင်းအတာကို လွန်သွားရင် ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ဖြုတ်တတ်တယ်လို့ ကျွန်တော်

က သိထားတယ်လေ...။

တစ်ညနေမှာ ညီညီက ဘာကို တွေးမိတယ်မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပြောလာတယ်။

‘ဩဇာ...’

‘ဘာလဲ...’

‘ငါတို့ ကိုသိခံကို ခေါ်ပြီး တစ်နေရာရာသွားရအောင်’

‘ဘယ်နေရာလဲ...တာလုပ်ဖို့လဲ’

ခါတိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က အားရင်အားသလို ရုပ်ရှင်ထွက်ကြည့်တာ၊ စတိတ်ရှိုးသွားတာ၊ တစ်ခုခုထွက်စားတာ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒါတောင် မလုပ်ဖြစ်တာ အတော်ကြာသွားပြီဆိုတာ ညီညီ ပြောမှ သတိရတယ်။

‘နေရာကတော့ မင်းစဉ်းစားကွာ...’

‘ရုပ်ရှင်မကြည့်ချင်ဘူး’

‘ဒါဆို တစ်ခုခု သွားစားပြီး ပြန်တာပေါ့’

ညီညီက ကျွန်တော့်ရဲ့ မတက်ကြွမှုကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံနဲ့ ပြောပါတယ်။ အမှန်က ကျွန်တော်လည်း ပျင်းနေတာပါ။ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း ညီညီက အဆိုတင်သွင်းလာတာ ဖြစ်တယ်။

‘ဒါဆို...မင်း...ကိုသိခံကို သွားခေါ်လေ...သူအားရဲ့လားလို့...’

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ညီညီက တစ်ဖက်ခန်းကိုထကူးသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာရာ တစ်ခုခု သွားစားကြရင်း စကားတွေ ပြောကြရင်...။ ရွှေသော့ အကြောင်းပါ လာခဲ့ရင်...။ ဘယ်လိုဖြေရရင် ကောင်းမလဲ ဆိုတာတွေပေါ့။ ညီညီကို

တောင်မှ ကျောင်းမှာ ရွှေသော့နဲ့ တွေ့တာ မပြောပြမိသေးဘူး။ မဆက်စပ်တာရော...။ ညီညီက ရွှေသော့နဲ့ သက်ဆိုင်သူ မဟုတ်တာကြောင့်ရော...။

‘မြန်မြန်လုပ်...ဩဇာ...ကိုသိခံက အဆင်သင့်ပဲတဲ့’

‘ဟင်...မြန်လိုက်တာ...’

‘မြန်ဆို...သူက ဘယ်သွားရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာကိုး...’

‘အဲဒီထဲမှာ ငါတို့နဲ့ အပြင်ထွက်ဖို့ စုညေ မပါဘူး မဟုတ်လား’

‘အရေးထဲ...ဩဇာ...မင်း ဘဝပြောင်းသွားပြီလား၊ ဒါယောက်ျားတွေ အလုပ်မဟုတ်ဘူး...မိန်းမတွေ အလုပ်...’

ညီညီစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်သွားမိတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုသိခံကို တခြားဘာတွေ လုပ်ချင်နေလဲ မသိဘူး။ ဥပမာ ရွှေသော့ကိုများ ရှာဖို့ ထွက်မလိုလား စသဖြင့် တွေးပေးထားတဲ့သူဆိုတော့ ဒီစကားမျိုး ထွက်သွားမိတာပါ။ ကြားရသူအဖို့ကတော့ နားကြားပြင်းကပ်စရာပေါ့။

ကျွန်တော် ဖြေရှင်းနေမှ ရှုပ်မှာစိုးတာနဲ့ အဝတ်ထလဲပြီး လိုက်ခဲ့လိုက်တယ်။ Taxi ပေါ်ရောက်တော့မှ မေးရတယ်။

‘ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘feel ကိုလေ...’

‘ကောင်းသားပဲ...’

ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်မှာ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ခုတလော အအေးပေါ့လာတာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က အချိန်မဟုတ်ဘဲ မိုးရွာချတာ။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲက ယောက်ျားလျှာ မလေး ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးသွားတာ စသဖြင့်ပေါ့။ ဘာမှ အရေးမရ အဖတ်မရတဲ့ စကားတွေကို Taxi မောင်...တဲ့သူ ပါဝင်ပြောနိုင်အောင်

အလှအယက် ပြောဖြစ်ကြတယ်။

‘feel’ ရောက်လို့ ထမင်းစစားတော့မှ စကားက လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားတယ်။ ငါးသလဲထိုးကို ကြပ်နေအောင် ကြော်ထားတဲ့ ငါးကြော်ကို ဝါးရင်း ကိုသိခံက စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုတယ်။

‘ရွှေသော့က ငါးသလဲထိုးကြော် ကြိုက်တယ်’တဲ့။

သူပြောပုံက အသိမဲ့သလို မဟုတ်ဘူး။ သိသိမိမိကြီးကို ပြောတာ။ ရွှေသော့နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိတဲ့ ညီညီက ကျွန်တော့်ကို မျက်စပစ်ပြတယ် ဘာလဲ ဝေ့။ ကျွန်တော့်မှာသာ ဒုက္ခရောက်တာပါ။ အင်း...ဟုတ်လားလို့ပဲ follow လိုက်ရမလား၊ မသိသလို လုပ်နေရမလား မသိတာပါပဲ။ ဘာကိုမှ သိပ်သိမထားတဲ့ ညီညီကတော့ မသိမသာကနေ သိသိသာသာ မေးပါတော့တယ်။

‘ဘယ်က ရွှေသော့လဲ...ကိုသိခံ...’

‘ဟိုတစ်ခါ ကိုသိခံကို လာရှာတယ်ဆိုတာရော ငါတောင် မင်းကို ပြောပါသေးတယ်။ အံ့ရော...ရွှေသော့တဲ့...ဆိုတာလေ...’

‘ဪ...မှတ်မိပြီ...မှတ်မိပြီ...’

ဟုတ်မဟုတ် မသိဘူး။ ညီညီက အတင်းကို မှတ်မိပစ်လိုက်တော့တာပဲ...။ ဒါပေမယ့် ကိုသိခံက ဝင်ငြင်းတယ်။

‘မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီရွှေသော့ မဟုတ်ဘူး...’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်က ရွှေသော့လဲ...’

‘အရင်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ရွှေသော့...’

‘အဲဒီကောင်မလေးကလည်း ရွှေသော့...ကိုသိခံသူငယ်ချင်းကလည်း ရွှေသော့ ဟုတ်လား...အံ့ရော...’

ညီညီက အံ့သြပုံနှင့် ပြော၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီရွှေသော့ဆိုသော နာမည်ကို မအံ့သြတော့ပါ။ ကျွန်တော် ခုမှ တအံ့တသြသိရတာက သူပြောခဲ့တဲ့ မရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့ ‘ရွှေသော့’ဟာ သူ့သူငယ်ချင်းဆိုတာပင်...။

‘ရွှေသော့က ကိုသိခံသူငယ်ချင်း...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆုံးသွားတဲ့ ရွှေသော့ကို ပြောတာ’

‘အခု ရွှေသော့ကလည်း ကိုသိခံကို ရွယ်တူသူငယ်ချင်းလို သဘောထားနေပုံပါပဲ...’

ကိုသိခံအကြည့်တွေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ...

‘မင်း...သူနဲ့ ထပ်တွေ့သေးလား...ဩဇာ...’

‘ဟုတ်တယ်...ကိုသိခံ...ကျွန်တော် မေ့နေတာနဲ့ ခုမှ စကားစပ်မိပြီး ပြန်တွေးမိလို့...’

ကိုသိခံ ကိုင်ထားတဲ့ ခက်ရင်းနဲ့ ဇွန်းကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ဩဇာ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်တယ်။

‘ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ ဩဇာ...ပြောစမ်းပါဦး...’

‘ကျောင်းမှာ...’

‘မင်းတို့ကျောင်းမှာ...သူက...’

‘ဘာတက်လဲတော့ မသိဘူးကိုသိခံ၊ ဖြစ်နိုင်တာက ဒီပလိုမာ တစ်ခုခုပဲဖြစ်မယ်...’

‘ထားပါ...သူ့ကို အမြဲတွေ့လား’

‘အမြဲ...မတွေ့ပါဘူး၊ တစ်ခါလား တွေ့တာ...တစ်ခုတော့ ရှိတယ်...’

‘ဘာတဲ့လဲ...ဘာတစ်ခုလဲ...’

ကိုသိခံကိုယ်စား ညီညီက ဝင်မေးတယ်။

‘သူက ကျွန်တော့်အတန်းကို မေးသွားတယ်...’

‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ...’

ကိုသိက အားတက်သရော ကြည့်နေဆဲ ညီညီက မယုံသင်္ကာသလို မေးတယ်။

‘အတန်းသိထားတော့ သိခံအကြောင်း လာမေးလို့ရတာပေါ့ တဲ့’

‘သိခံ...တဲ့...ဟုတ်လား...ကိုသိခံကို ခေါ်တာ...’

ခုမှ ကြားဖူးတဲ့ ညီညီက တအံ့တဩ...။

‘ဟုတ်ပ...ငါတောင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပြောလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ငတ်မလေးက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်လဲ...’

‘ဘာပြောလဲ...’

‘မရတော့ဘူး...အကျင့်ပါနေပြီ...တဲ့’

‘အကျင့်ပါနေပြီ...ဟုတ်လား...ကိုသိခံငယ်သူငယ်ချင်းလား’

‘မဟုတ်ဘူး’

ဒါကို ဝင်ဖြေတာက ကိုသိခံကိုယ်တိုင်ပါပဲ...။

‘ဟင်...စောစောက ပြောတော့ သူငယ်ချင်းဆို...’

‘သူငယ်ချင်းဆိုတာက အရင်က ရွှေသော့ကို ပြောတာ ခုရွှေသော့တော့ ငါမသိဘူး’

မသိဘူးသာ ပြောတာ။ သူ့မျက်နှာက သူသိတာ ယုံကြည်တာတွေကို ဖော်ပြနေသလိုပဲ။

‘ဒါဆို ခုကောင်မလေးက ဘာလဲ ကိုသိခံ’

ကျွန်တော် တမင်တကာပဲ မေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုသိခံ ချက်ချင်း မဖြေနိုင်ဘူး။ အဖြေရခက်နေတာ၊ အဖြေရ ကျင့်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။

ဘာဖြေရမှန်းကို မသိတာ ဖြစ်ပုံပဲ။ အချိန်တချို့ကို ဖွဲစားပြီးမှ သူက အဖြေပေးတယ်။

‘ရွှေသော့တကယ်ပြန်လာတာလား မသိဘူး...တဲ့’

သူ့ရဲ့ အဖြေစကားမှာ တုန်လှုပ်သွားရတာက သူ့ကိုယ်တိုင်တင်ကပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ညီညီပါ ပါပုံရတယ်။ ဒါဆို ရွှေသော့ဟာ သေပြီးမှ ပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီလောကမှာ သေပြီးမှ ပြန်လာတာဟာ ဝိညာဉ်မဟုတ်ရင် လူဝင်စားပဲဖြစ်ဖို့ ရှိတော့တာပေါ့။ ဒါမျိုးက ကြားဖူးနားဝသာ ရှိတာ၊ စာအုပ်တွေထဲမှာတင် ဖတ်ဖူးတာ။ တကယ်လက်တွေ့မှာက တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး...။

‘ဒါ...ဒါဆို...’

အရေးထဲ ညီညီက စကားထစ်နေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကပဲ ပုံမှန်လေသံနဲ့ ထိန်းမေးလိုက်တယ်။

‘ဒါဆို ရွှေသော့ဆိုတာက ပြန်ဝင်စားပြီး မွေးလာတာမျိုးပေါ့’

‘အင်း...’

ခုနက ပြန်လာတာလား မသိဘူးလို့ ဇဝေဇဝါလေသံနဲ့ ဖြေခဲ့တဲ့ ကိုသိခံက ခုတော့လည်း ‘အင်း’တဲ့။ အတိအကျ အခိုင်အမာကြီး...။

‘ကိုသိခံက အဲဒီဖြစ်စဉ်တွေကို လက်ခံလို့လား...’

‘လက်ခံပါတယ်...လက်ခံတယ်...’

‘လက်ခံတယ်ဆိုတာက...’

‘အဲဒီ reincarnation process ကို ပြောတာ...’

‘စာအုပ်တွေအရလား၊ မြင်တွေ့ရမှုကော ရှိသလား’

ကျွန်တော့်မေးခွန်းက interviewer များ ဆန်လာသလား မသိဘူး။

ညီညီက ထပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးပြီး လှမ်းကြည့်တယ်။

‘စာတွေ့ရော...လက်တွေ့ရော ဆိုပါတော့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီ reincarnation ကို ဗုဒ္ဓဘာသာအရတင် လက်ခံထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ္ပံပညာကလည်း လက်ခံထားတယ်...’

‘ဟုတ်တယ်အစ်ကို...ကျွန်တော်တို့ သင်နေရတဲ့ စာတွေ့ကိုတောင် ပါမောက္ခက တစ်ခါတလေ Buddhism နဲ့ တွဲတွဲပြတယ်၊ ဥပမာဗျာ... Quartz တွေ သင်ရင်း ရုပ်ပြစ်ရှစ်ပါးတို့ Tao တို့ ချိချင်းတို့ထဲက ပါကွ...၆၄ကွက်တို့နဲ့ compare လုပ်ပြရင်းပြတာမျိုး...ပြီးတော့ ဒီ molecules တွေရဲ့ ရွေ့လျားမှု... ဒါဟာ reincarnation ဖြစ်စဉ်ကို အခြေခံကျကျ ရှင်းပြလို့ ရတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်...’

‘ဒါပေါ့...’

အလကားနေရင်း ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းက ရွှေ့သော့ထဲမှ ရွှေ့လျော့သွားခဲ့ရသည်။ သိပ္ပံ၏ သဘောတရား၊ Buddhism ၏ အနှစ်သာရ၊ ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီဟု သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အချက်တချို့၊ Zen Buddhism အကြောင်း၊ Taoism အကြောင်း၊ Hinduism အကြောင်း စုံနေတော့သည်။ ကြာလာတော့ ညီညီက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ခေါင်းခါ၏။ ဒါကို ကျွန်တော်က နားလည်သော်လည်း ကိုသိခံက နားမလည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီညီ...’

‘ဪ...ဘေး စင်ထွက်နေတာ များလို့ပါ...’

‘မင်းက အနှစ်မှ မသိတာကိုး...’

ကျွန်တော်က ကိုသိခံကို အားနာ၍ ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။ ညီညီက ရယ်သည်။

‘အနှစ်...ဟုတ်လား၊ အဲဒီအနှစ်က ငါနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး။ ငါက လေ့လာသူသက်သက်ပါ။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်စကားလမ်းကြောင်းက လိုရင်း မရောက်လို့ ပြောနေတာ...’

ထိုအခါကျမှ ကိုသိခံက သဘောကျစွာ ရယ်၏။

‘ကဲပါ... လိုရင်း ပြောပြပါ့မယ်။ ခက်တာက ‘လူ’ဆိုတာကလည်း ဇီဝဇီဝနဲ့သိပ်ပြီး ပြတ်သားတတ်တဲ့ သတ္တဝါတွေမှ မဟုတ်တာ။ ခုပဲ ကြည့်၊ သိပ္ပံနဲ့ရော၊ ဘာသာတရားနဲ့ရော၊ အတွေ့အကြုံနဲ့ရော၊ အားလုံး ယှဉ်ထိုးဆုံးဖြတ်ချင်သေးတာလေ...’

‘ဟုတ်ပါတယ်...’

‘ရွှေ့သော့က မသေချင်...ငါ့ကို မှာသွားတယ်၊ ‘သိခံဆီ ဆက်ဆက် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်...တဲ့’

တကယ်တော့ ဒါဟာ လိုရင်း အဖြေတစ်ခု မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်...စဉ်းစားစရာတော့ ရသွားတာပေါ့။ ရွှေ့သော့ဟာ တကယ်ပဲ ပြန်လာတာလားပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါကျ အဲလို အပြစ်ကင်းတဲ့ ပုစ္ဆာတွေနဲ့ နေရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

(c)

တစ်ဘဝခြားသွားတဲ့ ထိ၊ ကတိအတိုင်း ကိုသိန်ဆီ ပြန်လာတယ် ဆိုတာ နည်းတဲ့ သံယောဇဉ်၊ အစွဲအလမ်းမှ မဟုတ်တာ။ ဒါဆို ရွှေသော့နဲ့ ကိုသိန်က ဘာလဲ။ မောင်နှမတွေတော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ဆီက သူမိသားစု Album တွေထဲမှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးတာ သေချာတာကိုး။ ဒါဆို ဘာလဲ...။ ချစ်သူတွေလား၊ ဒါလည်း မသေချာဘူး။ ခုခေတ်သာ ၁၄/၅ နှစ်လောက်နဲ့ စိတ်တွေ ကစားကြတာ။ ကိုသိန်တို့ခေတ်လောက်ကဆို ဒီအရွယ်က ဆော့ကောင်းတုန်း။ သူတို့ဘာသာသူတို့တောင် မသိလိုက်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများလား၊ ဘုရား...ဘုရား...။ ဒါဆိုရင် သေချာတာက ရွှေသော့ဟာ ကိုသိန်ဆီကို ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ပြန်လာတာပေါ့။

အတွေးနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ဟင်းလင်း ပွင့်ထွက်သွားသလို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခံစားလိုက်ရတယ်။ ဟာတာတာကြီး။ တကယ်ဆို ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ စတွေ့တည်းက 'သိန်ရော'လို့ မေးပြီး ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် ဘာမှ လက်ခံတွေးတောစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အံ့သြစရာပဲ။ ခုမှ သေချာသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သော့ကလေး တစ်ချောင်း ရှိနေတယ်။

ခက်တာက အဲဒီသော့ကလေးက ပိုင်ရှင်ရှိရာကို လာတာ။ အဲဒီပိုင်ရှင်ကလည်း ဒီဘဝက ပိုင်ရှင်မဟုတ်ဘူး။ အရင်ဘဝကတဲ့။ ကျွန်တော် မျက်စိစုံမှိတ်ငြင်းပစ်လိုက်ပြီး ဒီသော့ကလေးကို ကောက်သိမ်းရအောင်ကလည်း မဖြစ်...။

'ဩဇာ...'

အနားမှာ လာကပ်ခေါ်တဲ့ ကိုသိန်အသံကြောင့် ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ ဖြစ်မှာပေါ့။ တွေးနေတာကိုက သူနဲ့ သူ့ရဲ့ ရွှေသော့လေး အကြောင်းကိုး...။

'လာ...ကိုသိန်...ထိုင်...'

ကျွန်တော့်အိမ်ထဲမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဧည့်ခံရတယ်။ ကျွန်တော်က ခုတင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်သား တွေးနေတာ။ သူ့ရောက်လာတော့ ထထိုင်ပြီး နေရာပေးရတယ်။

'ရတယ်...ဩဇာ...မင်းဟာက အိပ်နေတာလား'

'မဟုတ်ဘူး။ မှောက်စဉ်းစားတယ်၊ လှန်စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် practical ဆင်းကြည့်နေတာ...'

'မင်း မှောက်လှန်စဉ်းစားနေရလောက်အောင် မင်း professor က မင်းကို ဘာတွေများ စားလိုက်ပြန်ပြီလဲ...'

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘မစားပါဘူး...တခြားအကြောင်းပါ’

‘အံ့မယ်...တယ်ဟုတ်ပါလား...ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ...’

‘ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်း...’

‘ဟ...ဟုတ်လှချီလား’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုသိမ် တအံ့တသြနဲ့ ချီးကျူးတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးက ‘ရွှေသော့’ဆိုရင် သူ့ဒီလို ထောပနာပြုနိုင်ပါ့မလား စဉ်းစားစရာပဲ။

‘ဒီလိုပါပဲ ကိုသိမ်ရာ...ဒီအရွယ်ကျမှ အခြီးမပေါက်ရင် ဘာမျောက်လဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကိုသိမ်လည်း ပေါက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား...’

ကိုသိမ်က ရယ်တယ်။

‘ပေါက်လား မပေါက်ခဲ့ဘူးလားတောင် မသိတော့ပါဘူး ဩဇာရာ...’
တဲ့။

သူ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

ခုထိ သူ့ဘာသာသူ အခြီးပေါက်မပေါက် မသိသေး။ အချစ်ကို မတွေ့သေးတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ပေါက်နေတာကို မသိလိုက်လို့ နောက်ကျသွားတာလား။ ဘာမှန်းကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်မှ သိမှာပါပဲ။

‘ကိုသိမ်က ချစ်ရမယ့်သူ မရှိဘူးပေါ့...’

‘ချစ်ရမယ့်သူ ဟုတ်လား...’

‘အင်းလေ...’

‘ရှိတာပေါ့...’

‘ဟုတ်လား...ဒါဆို ဘာလို့ ခုထိ မယူသေးတာလဲ’

‘ယူလို့မှ မရတာ...’

‘အိမ်က သဘောမတူလို့လား...’

‘မဟုတ်ဘူး...ဆုံးသွားတာ...’

‘ဗျာ...’

ကျွန်တော် သတိထားနေတဲ့ကြားက အာမေဇိုတ်တစ်ခု ထွက်ကျသွားတယ်။ ကိုသိမ်ကတော့ ကျွန်တော် တအံ့တသြဖြစ်သွားလို့လို့ ထင်မှာပဲ။ အမှန်က ကျွန်တော် အလန့်တကြား ပေါက်ထွက်သွားတာ။ သွားပြီလေ။ ဆုံးသွားတယ်ဆိုကတည်းက ‘ရွှေသော့’ပဲပေါ့။ ‘ရွှေသော့’ကလည်း ဘယ်လောက်တောင် ချစ်နိုင်တယ် မသိဘူး။ ဒီဘဝထိ လိုက်လာတယ်။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ပါလာမှန်း မသိတာက ခက်တယ်။ မဆီမဆိုင် ကျွန်တော်နဲ့ လာတွေ့ပြီး ခု ကျွန်တော့်အာရုံတွေ သော့ဝိတ်ခံထားရပြီး သူမကလေးဆီမှာ အကျဉ်းကျနေရပြီ။ ဘာလို့လဲ။ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။

‘ဘာလို့ ဆုံးသွားတာလဲ ဆိုတော့...’

ကိုသိမ်က သူ့ခံစားချက်နဲ့သူ စကားဆက်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ခံစားချက်နဲ့ကျွန်တော် မကြားချင်မိဘူး။ တုံ့ကျိဘာဝေ ဖြစ်နေမိတယ်။

‘သူက သွေးကင်ဆာ ရောဂါသည်လေ...’

ကြားဖူးနားဝနဲ့ ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဇာတ်ကောင် ‘သွေးကင်ဆာ’က ရွှေသော့ကို သေစေခဲ့တာတဲ့လား။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းမွှေကို ချမိတယ်။ ကိုသိမ်ကတော့ ဆက်ပြောတုန်းပဲ။

‘ခုဆို... ငြိမ်း...ဆုံးတာ ခြောက်နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီ’

‘ဗျာ...ဘယ်လို...’

ဒီတစ်ခါ 'ဗျာ' ကတော့ တကယ့်အံ့ဩတာပါ။ သူပြောနေတာကို 'ရွှေသော့'လို့ တပ်အပ် ထင်ထားတဲ့ ကျွန်တော် လည်ထွက်သွားတယ်။ 'ငြိမ်း'တဲ့။ 'ငါ'နှစ်ကျော်ပြီတဲ့။ ကိုသိင်္ခပြောခဲ့တုန်းက ရွှေသော့ဆုံးတာ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပြီတဲ့။ ဒါဆို ကိုသိင်္ခချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရွှေသော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့...။

'ဟုတ်တယ်...ငြိမ်းဆုံးတာ ကြာခဲ့ပြီ...'

'ငြိမ်းဆိုတာ...ကိုသိင်္ခချစ်သူလား'

'ဟုတ်တယ်...'

'ဒါ...ဒါဆို...ရွှေသော့က...'

ကိုသိင်္ခ မျက်လုံး ပြူးသွားတယ်။

'ဘယ်လို...'

'ရွှေသော့ကို မေးတာ၊ ရွှေသော့နဲ့ ကိုသိင်္ခက ဘာလဲ...'

'အရင်က ရွှေသော့နဲ့ ငါနဲ့က နို့ဖို့မက်...'

'အဲ...'

သုံးနှုန်းပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ အရင်က 'ရွှေသော့'တဲ့...။ ခု 'ရွှေသော့' နဲ့ အရင်က 'ရွှေသော့'ကို ကျွန်တော်ကသာ တစ်ယောက်တည်း လို့ မြင်ပြီး ကြေကွဲနေတာ။ သူကတော့ ခုထိ ခွဲထားတုန်း ရှိပုံပဲ။

'ဟုတ်တယ်...ရွှေသော့က ငါ့ထက် ခြောက်လလားပဲ ငယ်တယ်... သူ့အမေက သူ့ကို မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားတော့ ရွှေသော့ကို ငါ့အမေက သမီးလိုပဲ နို့တိုက်မွေးခဲ့ရတာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က ဘာမှသာ မတော်တာ အရမ်းချစ်ကြတယ်...'

အရမ်းချစ်ကြတယ်ဆိုတဲ့ အချစ်က ဘာအချစ်လဲ။ မောင်ချစ်နဲ့မချစ်

လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တိုင် မဆန်းစစ်ကြရသေးတဲ့ အရွယ်က အချစ်လား...။ ကျွန်တော် ဇဝေဇဝါ တွေးနေမိပြန်တယ်။

'ငါက ကံမကောင်းဘူး'

ကိုသိင်္ခက ကျွန်တော့်ညှော်ခန်းနံရံပေါ်မှာ ချိန်ထားတဲ့ Lucky Stone ပန်းချီကားကို ကြည့်ငေးရင်း ပြောတယ်။

'ကံမကောင်းဘူး...ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ...ကိုသိင်္ခ...'

'ငါ...သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ သူတိုင်းဟာ ငါနဲ့ ကြာကြာမနေကြရတတ်ဘူး...'

'ကိုသိင်္ခက ရွှေသော့နဲ့ ဟို မငြိမ်း ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို ပြောတာလား...'

'ပါတာပေါ့ကွာ...သူတို့အပြင် တခြားလူတွေရောပေါ့...'

ပြောပုံက ကျွန်တော်တောင် ကျောချမ်းတယ်။ မတော်တဆ ကျွန်တော်ပါ သူသံယောဇဉ် ရှိမိရင် ကောက်ကာ ငင်ကာ သေပစ်လိုက်ရမယ့် ပုံပဲ။ ကြည့်ရတာ ခုထိတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ် မရှိသေးလို့ဘူး လို့များ သက်သေပြချင်နေတာလားပဲ...။

'ဒါနဲ့ပဲ ကိုသိင်္ခက တစ်ယောက်တည်းနေတော့တာပဲလား၊ အချစ်သစ်လေး ဘာလေးမတွေ့ဘူးလား...'

'အချစ်သစ်...ဟုတ်လား'

ကိုသိင်္ခက ကျွန်တော့်ကို မကြားဖူးတဲ့စကားလုံးတစ်လုံး ကြားလိုက်ရသလို ပြန်မေးတယ်။

'ဟုတ်တယ်လေ...အချစ်သစ်'

ကိုသိင်္ခက ခေါင်းကို ရမ်းခါတယ်။

‘တွေ့လား၊ မတွေ့လား။ တွေ့နိုင်လား၊ မတွေ့နိုင်လား၊ တွေ့နိုင်သေးလား၊ မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလားတွေ့တောင် မတွေ့မိတော့ပါဘူး...သေချာတာက...’

ကိုသိခံက စကားကို ခဏတုံ့ဆိုင်းထားသေးတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော် ငုံ့လင့်နေလား၊ နားထောင်နေလား၊ မသေချာဘဲနဲ့ သူ့ဘာသာသူ ဆက်တော့တယ်။

‘သေချာတာက သံယောဇဉ်ဆိုတာကလည်း ထားမိရင် ပူတာပဲ...’

‘အင်း...ဟုတ်ရင် ဟုတ်မှာပေါ့...’

ကျွန်တော်လည်း ဘုမသီဘမသီ ထောက်ခံလိုက်တယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကိုသိခံတစ်ယောက်တည်းအတွက် ဒီအဆိုက မှန်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်ပါ မှန်နေလောက်ပါတယ်။ ခုပဲ ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ရွှေသော့ဆိုတဲ့ ကြိုးလေးတစ်ချောင်း ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အပူအပင်တွေ စတင်ဖြစ်ပေါ်နေပြီ...။

‘ဒါနဲ့...ကိုသိခံ...’

‘ပြော...ဩဇာ...’

‘ရွှေသော့ကရော...ဘာလို့ ဆုံးသွားတာလဲ...’

‘သူလား...သူက...အက်ဆီးဒင့်နဲ့ဆုံးတာ...’

‘ဗျာ...ရုတ်တရက်ကြီးလား...’

‘မဟုတ်ဘူး...သူက ပြင်ဆင်ပြီးမှ ထွက်သွားသလိုပဲ...’

‘ဗျာ...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါပြောခဲ့သားပဲ...သူက သေသေချာချာ ပြန်လာမယ်လို့ မှာသွားသလို ငါ့အတွက်လည်း အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးသွားခဲ့တယ်...’

‘ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတယ်။’

‘နားမလည်ဘူးကိုသိခံ...’

‘ပြောမယ်လေ... ခု... ငါ... မင်းကို မြင်နေရတာကိုက ရွှေသော့ရဲ့ မျက်လုံးတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်လေ...’

ကျွန်တော်ပါးစပ်အဖောင်းသားဖြစ်သွားရတယ်။ ကိုသိခံကတော့ ရွှေသော့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍတွေကို တစ်နေ့ ပြောပြရဦးမယ်တဲ့။ အဲဒီတစ်နေ့ကို ကျွန်တော်က မစောင့်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရွှေသော့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ကိုသိခံကို ကျွန်တော်မှ မပိုင်တာ။ အချိန်တော့ စောင့်ရတော့မှာပေါ့။

(၁)

ကျွန်တော် စောင့်နေတဲ့ အချိန်တွေထဲကို တိုးဝင်လာတာကတော့ 'ရွှေသော့'ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တစ်ဝဂ္ဂရွှေဆို တော်ရုံလူ မလာရဲပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပါမောက္ခကိုဆို လူတွေက အရမ်းကြောက်ကြရတယ်။ ခက်တာက အဲဒီလူတွေထဲမှာ လူမက၊ နတ်မကျတဲ့ ရွှေသော့...ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး မပါဘူး။ သူကခပ်တည်တည်နဲ့ဆရာကြီးကို ကိုယ်ယောင်ပြတယ်...။ ဆရာကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ဆွဲဖို့ ထွက်သွားတော့ ခါးကလေး ညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။

'မင်္ဂလာပါ'တဲ့။

ကမ္ဘာလှည့်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာကြီး ရူပဗေဒ ပညာရှင်ကြီးက ရွှေသော့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကိုတော့ မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး။ ပြီး... ဆရာကြီးကို အင်မတန်မှ တရိုတသေပုံစံနဲ့...ညင်ညင်သာသာကလေး ပြောပြနေတာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တွေ့ရတယ်။ ခြေဟန်တွေကော လက်ဟန်တွေကော၊ ကျွန်တော့်ဆီတောင်ညွှန်လိုက်သေး။ ဘာတွေ ပြောတယ် မသိဘူး။ ခဏနေကျ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တယ်...။

'ဟိုကောင်...အေး...မင်း...'

ကျွန်တော် ထိုင်ရာက ထထွက်လာဖို့ ပြင်တော့ လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ခိုင်းတယ်...။

'သိမ်း...သိမ်း...တစ်ခါတည်း ပစ္စည်းတွေ သိမ်း...'

ကျွန်တော် ရွှေသော့ကို လှမ်းကြည့်တော့ ရွှေသော့က ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဆရာကြီးကိုလည်း ကြောက်ရတော့ စာအုပ်တွေ ကောက်သိမ်းရတော့တာပေါ့။ ဆရာကြီးက အနားရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပခုံး လှမ်းပုတ်ပါတယ်။

'အေး...ပြန်လိုက်ဦး...ကျောင်းစာက အရေးကြီးတာက ကြီးတာပေါ့။ ခုလို အမေက အရမ်းနေမကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာတော့ မင်းကအကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ မင်းညီမခမျာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီနဲ့ သွားသွား...ခု...မင်းအမေကို ဆေးရုံတင်ထားခဲ့ရတယ်တဲ့...'

ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားရတယ်။ နယ်မှာနေတဲ့ အမေနဲ့ မနက်ကပဲ ဖုန်းပြောခဲ့သေးတယ်။ အကောင်းကြီး...။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာညီမမှလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း ငတုံးမှ မဟုတ်တာ။ ဒါလောက်ဆိုရင် မီးတောက်သွားပါပြီ။

မျက်နှာသေလေးနဲ့ တကယ်ပဲ အပြစ်ရှိသလိုလို ဆရာကြီးကို ရိုက်ပြီး ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ department ရဲ့ စင်္ကြံအဆုံးကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရွှေသော့က ခွီးခနဲနေအောင် ထရယ်တယ်။ ကျွန်တော့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နာသာ သူနဲ့အတူ လိုက်ရယ်ချင်လျက်က မရယ်မိဘူး။

'ရယ်ရတယ်သိလား... ဩဇာတို့ဆရာကြီးက နာမည်သာ ကြီးတာ... ကိုယ်နဲ့တွေ့တော့လည်း ခံရတာပါပဲ...'

'ခံရတာ မဟုတ်ဘူး... အဲဒါ စိတ်နှလုံးကောင်းရှိတာ...'

'အံ့မယ်... ဆိုလိုချင်တာက ကျွန်မက အဲဒီစိတ်နှလုံးကောင်းကို ခုတုံး လုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့'

'ဒီလိုကျ မင်းက တော်သားပဲ...'

ရွှေသော့က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ခဲတယ်။ သူ့ကိုယ် သုလည်း 'ကိုယ်'က ပြောလိုက်၊ 'ကျွန်မ'ကလို့ ပြောလိုက်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်နဲ့ တန်းညှိနေပုံပဲ...။

'ဒီမှာ...'

'ဘာလဲ...'

'ရှင်... ဘာစားချင်လဲ... နေ့လယ်စာ...'

ကျွန်တော် နာရီကြည့်လိုက်တယ်၊ ခုမှ ဆယ့်တစ်နာရီဆယ်ငါး...။

'စောသေးတယ်'

'ကျွန်မက ဆာပြီ...'

'မင်းက ငါ့ကို ကျွေးချင်တာလား၊ မင်းဆာလို့လား...'

သူမက ခပ်သောသောလေး ရယ်တယ်။

'အဓိကက သိခံအကြောင်း မေးမလို့... ကျွေးမှာက ဝတ်ကျေ တန်ကျေ နောက်တစ်ကြောင်းက ကျွန်မ ဆာနေတယ်။ နောက်ထပ် တစ်ချက်က ကျွန်မက စားနေပြီး ရှင်ထိုင်နေရရင် မကောင်းဘူးလေ...'

ကဲ... ဖြေပုံကို ကြည့်ပါ။ ရုပ်ကလေးနဲ့ တစ်စက်မှ မလိုက်ဘူး။ အမြင်

ကတ်စရာကောင်းအောင် သူပဲ ဖြေတတ်တယ်။ အသံနဲ့ ရုပ်နဲ့ ခွဲထားရင် ဒီရုပ်က ဒီစကားထွက်တယ်လို့ ဘယ်သူမှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ကလေးက အဲဒီလောက်ကို ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေပါတယ်။ ဒီအတွက် မခံချင်စရာ စကားလုံးတွေကို တစ်ခဏအတွင်း မေ့လျော့သွားရတာလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ဖြေတွေးရတာ ပါပဲ...။

ပြောရင်းနဲ့ ကားတစ်စီးနား ရောက်လာတယ်။ ရွှေရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့ မှုတ်ထားတဲ့ကား...။ မောင်းတဲ့နေရာမှာ ဒရိုင်ဘာပါတယ်။

'လာ... တက်... ရှေ့က ထိုင်...'

ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ဘက် ညွှန်ပြတော့ ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်မိတယ်။ သူမက နောက်ခန်းက ထိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကားမောင်းတဲ့သူကို လှမ်း ပြောတယ်...။

'Serenity ကိုမောင်း'

Serenity ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းနောက်က အင်းလျားလမ်း ပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ အစားအစာ စုံစုံလင်လင်လည်း ရပါတယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော်က ခုထိ မဆာဘူး၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ သူစားတာ ထိုင်ကြည့်ရုံ ပေါ့။

Serenity ရောက်တော့ သူက သူ့ဘာသာသူ စားဖို့ ကြေးအိုးတစ်ပွဲ မှာတယ်...။ ကားဒရိုင်ဘာအတွက် ထမင်းကြော် ကားပေါ် ပို့ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာစားမလဲ...တဲ့။

'မဆာဘူး...'

'ရေသန့်တစ်ဘူး ပေးလိုက်...'

ကျွန်တော်က မဆာဘူးလို့ ပြောတာကို သူက စားပွဲထိုးကို ရေသန့် ပေးလိုက်တဲ့။ ပြီး ရေရွတ်နေသေးတယ်။ 'အကုန်အကျ သက်သာလိုက်တာ...' တဲ့။

'ကဲ...ပြော...'

'ဘာပြောရမှာလဲ...'

'မင်းပြောစရာ ရှိတာလေ၊ မင်း...ငါးပါးသီလကျူးလွန်ပြီး အနန္တ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ပါးကို လှည့်ဖြားပြီး ငါ့ကို ခေါ်ထုတ်လာတာ...အလကားမှ မဟုတ်တာ...'

'တော်သားပဲ...သိခံနေကောင်းလား'

'ကောင်းတယ်...'

'လောလောဆယ်...သူ ဘာလုပ်နေလဲ...'

'အလုပ်အကိုင်ကို မေးတာလား'

'အင်းလေ...'

'အင်ဂျင်နီယာလေ...'

'ဟင်...သူကပြောတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တာတဲ့... အမှတ်မမီခဲ့ဘူးလား မသိပါဘူး'

သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သလို ပြောနေပြန်ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ထပ်မေးတယ်။

'သူ...ရှင်ကို ရွှေသော့အကြောင်း ပြောပြလား'

'နည်းနည်းတော့ ပြောတယ်'

'ဘာတွေလဲ...'

'သူ့ခု မြင်နေရတဲ့ မျက်စိက ရွှေသော့ကျေးဇူးတဲ့...'

သူမ ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်တယ်။

'ပြီးတော့ကော...'

'တစ်ရက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါဦးမယ်...တဲ့'

ရွှေသော့က ပြုံးတယ်။

'ရှင်က စိတ်ဝင်စားလို့လား...'

'ဝင်စားပါတယ်...မဝင်စားခံနိုင်မလား၊ ခင်ဗျားလေးတို့က normal မှ မဟုတ်တာ...'

'အံ့မယ်...ဘာပြောတာလဲ...normal မဟုတ်ဘူးဆိုတာ abnormal ကို ဆိုလိုချင်တာလား...'

'အာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ သာမန် အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်မျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပါဗျာ...'

ရွှေသော့က မျက်စောင်းခဲပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ ရွှေရောင် လက်နေတဲ့ မျက်စောင်းလေးတွေက ခံယူချင်စရာကောင်းလွန်းနေတော့ ကျွန်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရဘူးပေါ့။

'ရှင်က ယုံကော ယုံလို့လား...'

'ဘာကိုလဲ...'

'ကျွန်မပြောတာတွေကို...'

'မင်းတစ်ယောက်တည်း ပြောတာဆိုရင်တော့ ကိုယ်က မင်းကို ရွာသကြီး ပို့မိမှာပေါ့...ခုဟာက ကိုသိခံပါ ပြောတာလေ...'

'ကျွန်မအိမ်ကတော့ ကျွန်မကို မယုံဘူးသိလား...'

'ယုံချင်စရာမှ မကောင်းဘဲ ကိုသိခံနဲ့ တွေ့ပေးလိုက်လေ'

'အဲလို တွေ့ပေးဖို့ နေနေသာသာ...ကျွန်မကိုတောင် သိခံနဲ့ ပေးမတွေ့

လို့ ခုမှ အဆက်အသွယ် ရတာပဲ ကြည့်လေ...'

ကျွန်တော်တစ်ခု သတိရမိတယ်။ ခုနေ့ ကိုသိခံနဲ့ ရွှေသော့တွေကြရင် ရွှေသော့ကတော့ ကိုသိခံကို မှတ်မိမှာ သေချာတယ်။ ကိုသိခံက ရွှေသော့ ကို ဒီတိုင်း အပြင်မှာ တွေ့ရင် သိနိုင်ပါ့မလား။ အရင်ဘဝက ရွှေသော့နဲ့ ခု ရွှေသော့ ရုပ်ချင်းကော တူလား...။ ကျွန်တော် တွေးနေရာက သေချာ အောင် မေးလိုက်တယ်။

'ခုနေ ရွှေသော့ကို ကိုသိခံက အပြင်မှာတွေ့ရင် ရွှေသော့မှန်း သိမှာ လား...'

သူမ တွေ့တွေ့ကလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ...

'အဲဒါတော့ မသိဘူး...ရွှေသော့ကတော့ သိခံကို မှတ်မိပါတယ်...'

'ကိုယ်ဆိုလိုချင်တာက မင်းရုပ်က အရင်က ဒီတိုင်းပဲလားဆိုတာ'

'ကျွန်မ မသိဘူး...'

'အရင်က မိဘတွေကိုကော မှတ်မိလား'

'ကျွန်မက မှတ်မိတယ်။ ဖေဖေကို ဖေဖေက မရှိတော့ဘူးတဲ့...'

'မင်းစုံစမ်းတာလား...'

'အင်း...'

'မင်းကို အရင်က ရွှေသော့နဲ့ တူလိုက်တာ ဆိုတဲ့သူကော ရှိဖူးလား'

'မရှိခဲ့ဖူးသေးဘူး...'

'ရှိနိုင်တယ်ပေါ့...'

'ပြောတတ်ဘူးလေ...'

ရွှေသော့က ပခုံးလေး တွန့်ပြီး ဖြေတယ်။

စားပွဲထိုး လာချပေးတဲ့ ကြေးအိုးကို တူနဲ့ ကျမ်းကျင်စွာ မွှေရင်းက

ကျွန်တော့်ကို လောကွတ်ပြောတယ်။

'ရေသောက်လေ'တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ရေဘူးကို ဖွင့်ပြီး မော့ချပစ် လိုက်တာ... တကယ်ပါပဲ။ ရွှေသော့ရှေ့မှာ ရွှေသော့တိုက်တဲ့ ရေကိုသောက် ရလို့လား မသိဘူး။ အရသာ ရှိလွန်းတာကတော့ အသေအချာပဲ။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ရေက အေးစိမ့်နေတာတောင် ရင်ထဲ အေးမသွားဘူး။

'ဩဇာ...'

'ဘာလဲ...'

'ကိုယ် သိခံနဲ့ တွေ့ချင်တယ်...'

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်တယ်။ ဒါဘာမှ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ အမှန်က ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုရင်တောင် ခက်ခဲဦးမှာ။ ကျွန်တော်ကမှ မတွေ့စေချင်တာ...။

'လာခဲ့လေ...ကိုသိခံက ရုံးချိန်မဟုတ်ရင် အိမ်မှာပဲ ရှိတတ်တယ်...'

'မဖြစ်ပါဘူး...'

သူမက ခေါင်းကို ခါတယ်...။

'ဘာလို့လဲ...'

'အိမ်က ပေးမသွားဘူး။ ဟိုတစ်ခါက ခိုးမောင်းလာတာ၊ ခုဆို ဘယ် သွားသွား ဒီရိုင်ဘာနဲ့ ဒီဒရိုင်ဘာကလည်း စည်းရုံးလို့ မရဘူး၊ ဩဇာကို သာ ကားပေါ်တင်ခေါ်ရင် ခေါ်လာမယ်၊ သိခံကို တွေ့ဖို့ဆို သူကပါ ဝေး တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး'

'သူတို့က ကိုသိခံကို သိလို့လား'

'သူတင်မကဘူး၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ပါ သိတယ်၊ အံ့မယ်လေး ယုံ

သုာမယုံတာ...ကိုယ်ပြောတဲ့ သိခံကို သူတို့ အရင် ရှာတွေ့ကြတာ...'

ဒါကတော့ ဖြစ်လောက်ပါတယ်။ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သမီး ဒီလောက် ပြောနေတာ ဟုတ်မဟုတ်တော့ စုံစမ်းကြမှာပဲ...။ ဟုတ်နေသည့် တိုင် ယုံ ပေးချင်မှလည်း ယုံပေးမှာ ဖြစ်သလို မယုံချင်ယောင် ဆောင်ထားချင်လည်း ထားနိုင်တာပဲ။ ဒါမှ ကိုယ့်သမီးကို ကိုယ်အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်မှာလေ။ ခုပဲ ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်တောင် ယုံကြည်တာက ယုံကြည်တာ တစ်ပိုင်း၊ မဖြစ် စေချင်တာက တစ်ကဏ္ဍ၊ မတွေ့ရင် အကောင်းဆုံးလို့ ဖြစ်မိတာက တခြား လေ။ ဒါ...ကျွန်တော် ကိုသိခံနဲ့ ရွှေသော့ကို နားမလည်လို့ စေတနာမရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ကျွန်တော့်အတ္တပဲပေါ့။

အဲဒီနေ့က ရွှေသော့တိုက်တဲ့ ဓရအေးအေးကို ရင်မအေးစွာ သောက် ရင်း ရွှေသော့မေးသမျှတွေကို ထိုင်ဖြေပေးခဲ့တဲ့အချိန်နာရီလေးဟာ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်တွေ အပြည့်အဝရှိနေသလိုပဲ...။

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာက ခုထိ ရွှေသော့ကို အရင်က အကြောင်းတွေ မှတ်မိနေခိုင်းတဲ့ ကံကြမ္မာပေါ့။

(ဆ)

ရွှေသော့ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော်ရိုးသားစွာပဲ ကိုသိခံ နဲ့ ညီညီကို ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ရွှေသော့ရဲ့ ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ အပြု အမူလေးကိုရောပေါ့။ ညီညီကတော့ ရယ်တယ်။ ဆရာကြီးကိုတောင် ပတ် ရဲတယ်ပေါ့။ ကိုသိခံကတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားတယ်။ ပြီးမှ...

'အရင် ရွှေသော့က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး...' လို့ မှတ်ချက်ချတယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ပြောစရာအကွက်ဝင်တော့တာမို့ ကိုသိခံ ကို ပြောသလိုလိုနဲ့ ကိုယ့်ဖြေသာရာ အတွက်ပါ ပြောလိုက်မိတယ်။

'ဘယ်တူနိုင်မလဲ...ကိုသိခံ...၊ ခု ရွှေသော့က အရင်က ရွှေသော့ရဲ့ ကိုသိခံကို မှတ်မိနေတဲ့ သူ့ဘဝကို မှတ်မိနေတဲ့ အတွေးတွေက လွဲရင် ကျန်တာ ဘယ်ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါတော့မလဲ...'

'ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်နော်...'

ညီညီက တွေးတွေးဆဆနဲ့ ထောက်ခံတယ်။ ကိုသိန်ကတော့ မေးတယ်။ ဒါ ကျွန်တော်လည်း မနေ့က ရွှေသော့ကို မေးခဲ့တဲ့ စကားပဲ။ ခက်တာက လူမှားမေးနေတာ...။

‘ခု ရွှေသော့က အရင် ရွှေသော့နဲ့ ရုပ်ကော တူလား’

‘ကျွန်တော် ဘယ်သိပါ့မလဲ...ကိုသိန်ပဲ သိနိုင်မှာလေ...’

‘သူ့ကိုယ်သူကော မသိဘူးလား...’

သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိဘူး။ သိချင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ...’

‘ငါတွေ့ချင်လိုက်တာ...’

ကိုသိန်က တကယ့်ကို အားတက်သရော ပြောရှာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြလိုက်ရတယ်။

‘ရွှေသော့ကလည်း ကိုသိန်ကို တွေ့ချင်ပါတယ် ခက်တာက...’

‘ခက်တာက ဘာလဲ...’

‘သူမိဘတွေက ပေးမတွေ့ဘူး...’

‘အာ...ဘာလို့လဲ၊ သူတို့က ငါ့ကို သိလို့လား’

‘သိတာပေါ့။ ရွှေသော့ ငယ်ငယ်တည်းက ပြောလာတာ မသိ ခံနိုင်မလား...’

‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ...’

ညီညီက ဝင်ထောက်ခံပြန်တယ်...။

ကိုသိန်ကတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသလို ငြိမ်သက်နေတယ်။

အတော်ကြာတော့မှ...

‘ငါ...မင်းနဲ့ ကျောင်းလိုက်လာရင်ကော...’

‘လိုက်လာလို့တော့ ရတယ်ကိုသိန်...ဒါပေမယ့် သူကသာ ကျွန်တော့်

အတန်းကို သိတာ ကျွန်တော်က သူ့ဘာတက်နေမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး’

‘မင်းကလည်း ညံ့လိုက်တာ...’

ညီညီက မှတ်ချက်ချတယ်။ အမှန်ကတော့ ဘယ်ညံ့ချင်ပါ့မလဲ။ အားလုံးကို သိချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်က ခုလို ညံ့ထားတာက အဆင်ပြေလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ။ ကိုသိန်နဲ့ ငြိမ်းနဲ့ ဘယ်လို ချစ်ခဲ့ကြတယ်ပြောပြော၊ ခုနေ ရွှေသော့နဲ့ ပြန်တွေ့ရင် သူတို့အရင်က ရှိခဲ့တဲ့ ကြီးမားတဲ့ သံယောဇဉ်အားနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီဇာတ်ကို နည်းနည်းစောင့်ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်တော်က တော်အောင် ကြိုးစားသင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။

‘ဒါဆို တစ်နည်းရှိတယ်’

ကိုရွှေပညာရှိ ညီညီက ဘာတွေ အကြံပေးမလို့လဲ မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုသိန်က သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံမရဘူး။ ညီညီကလည်း သူ့ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ဘယ်သူစိတ်ဝင်စားစား မဝင်စားစား ဆက်ပြောတယ်...။

‘ကျောင်းကို ရွှေသော့လာတဲ့အချိန်မှာ မင်းက ကိုသိန်ကို အကြောင်းကြားပေး’

‘ဘယ်လို အကြောင်းကြားရမှာလဲ...’

‘ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့...’

ကျွန်တော် ကိုသိန်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူ့ပုံစံက ၃၀ % လောက် စိတ်ဝင်စားဟန်ပြတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး ပြောတယ်။

“ညီညီပြောတာ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

‘ဒါပေမယ့်...ဘာဖြစ်လဲ...’

ညီညီက သူ့အကြံကို 'But' ခံလိုက်တဲ့အတွက် ဝင်မေးတယ်။

'တစ်ချက်က သူ့အကြောင်းကြားတဲ့အချိန်မှာ ငါက ရုံးကထွက်လို့ အဆင်ပြေမပြေ...'

'နောက်တစ်ချက်က...'

'နောက်တစ်ချက်က ...ထွက်လာပါပြီတဲ့။ ငါရောက်ခါနီးမှ သူက ပြန်သွားရရင်...'

'ကျွတ်...'

ညီညီက ကိုသိခံကို အားမရသလို စုတ်သပ်တယ်။

'ကိုသိခံရာ ဒါကတော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့။ အစ်ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အလုပ်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်ရမှာ မလွယ်ပေမယ့် ဒီဘက်မှာ ရွှေသော့ကို တွေ့ရဖို့ကလည်း ဒီနည်းပဲ ရှိတာ။ ဒုတိယတစ်ချက်ကိုတော့ ကိုသိခံလာမှာ သေချာရင် ဩဇာကို အချိန်ဆွဲပြီး ခေါ်ထားခိုင်းလိုက်ပေါ့...'

'ဪ...အဲဒီကောင်မလေးက ငါ့စကားနားထောင်ရှာတာကိုး...'

'မင်းနာမည်က ဩဇာလေ...'

'ဘာဆိုလဲ...'

'ဆိုတယ် မဟုတ်ဘူးလား'

'ဘာမှမဆိုဘူး...'

ကျွန်တော်နဲ့ ညီညီနဲ့ စကားများကြရတယ်။ အလကားကောင်...၊ ကာလဒေသ မသိဘဲနဲ့...ကိုသိခံကို တစ်ဖက်သတ် ကူညီချင်နေတဲ့ကောင်။ သူ့သွယ်ချင်းအရင်းကြီး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူမသိဘူး။ ကိုသိခံက လည်း ညီညီချေပချက်ကို လက်ခံတယ်။

'ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့'တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကိုသိခံကို စကားလမ်းကြောင်း လွှဲရတော့တယ်။

'ကိုသိခံ...'

'ဆို...ဩဇာ...'

'ရွှေသော့အကြောင်း ပြောပြဦးမယ်ဆို'

'အင်း...ပြောတာပေါ့...'

'သူနာမည်ကို ဘာလို့ ရွှေသော့လို့ ခေါ်ရတာလဲ...'

'သူနာမည်အရင်းက ရွှေသော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သိဂီသော်တဲ့၊ သူက စကားပြောရင် 'သော်'က 'သော်'ကလို့ ပြောရင်း 'သော့'ဖြစ်သွားရတာ။ နောက်တော့ သိဂီဆိုတာက 'ရွှေ'လေ၊ ဒါနဲ့ပဲ အမေက 'ရွှေသော့'လို့ နောက်ခေါ်ရင်း အတည်ဖြစ်သွားတော့တာ...'

'ဪ...ဒီလိုလား...ခုတော့ သူနာမည်က တစ်မျိုး'

'ဘာတဲ့လဲ...'

'မနောဖြူ...တဲ့...'

ကိုသိခံက ခေါင်းညိတ်တယ်။

'ရွှေသော့နဲ့ ကိုယ်က ခြောက်လလောက်ပဲ ကွာတော့ အတူတူကစား၊ အတူကျောင်းတက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ရွှေသော့အဖေကလည်း အလုပ်ထဲ နစ်နေတော့ ရွှေသော့ကို အိမ်မှာ အပ်ထားတာ များတယ်။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုကိုး။ ရွှေသော့က အမေ့ကိုပဲ သူ့အမေလို သဘောထားရရှာတာ...'

'ခု...သူ့အဖေကရော...'

'သူ့အဖေနဲ့ သူနဲ့ သူနဲ့ အတူဆုံးတာပဲ...'

'ဪ...အက်ဆီးဒင့်က သားအဖနှစ်ယောက် အတူဖြစ်တာကိုး'

‘ဟုတ်တယ်...’

‘ရွှေသော့ရဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အစ်ကိုမြင်နေရတယ်ဆိုတာက...’

ညီညီက နားမလည်သေးတဲ့ အရာတစ်ခုကို ဝင်မေးတယ်။ အမေးက ကျွန်တော်လည်း မေးချင်နေတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။

‘ကိုယ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက မျက်စိမကောင်းဘူး။ ဆယ့်သုံးနှစ် လောက်ကျတော့ မျက်စိကွယ်သွားတယ်။ မျက်စိကွယ်သွားတော့ ကျောင်းကပါ ထွက်လိုက်ရတာပေါ့။ အစားထိုးကုသဖို့ ရှိပေမယ့် အလှူရှင် ရှိမှ ဖြစ်မှာလေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကို ရွှေသော့က အိမ်မှာ နှုတ်နဲ့ စာသင်ပေးတယ်။ အထောက်အကူပြုပစ္စည်းတွေ သုံးပြီး စာသင်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စာသင်ပေးရတာ အဆင်မပြေတိုင်း ရွှေသော့က ညည်းတယ်။ သူက စာညံ့တယ်တဲ့။ ညံ့တဲ့သူက ဘာမှ သိပ်မထူးဘူး။ ကိုယ်က စာတော်တော့ ကိုယ့်ကို သူ့မျက်လုံးတွေ ပေးချင်လိုက်တာလို့ ခဏခဏ ပြောတတ်တယ်။’

ကိုသိန်က စကားကို ခဏရပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလို ထိုင်ရက ထတယ်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ...ကိုသိန်...’

‘ကိုယ်တို့ ဘာလို့ ဝေးနေတာလဲ မသိဘူး... ကိုယ့်မှာ ရွှေသော့ ငယ်ငယ်က ပုံရှိတာ ခုမှ သတိရတယ်။ ရှာလိုက်ဦးမယ်’

ပြောပြီး သူ့အခန်းထဲ သူဝင်သွားပြီး မွေနှောက်နေလိုက်တာ တော်တော်နဲ့ ထွက်မလာတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာတော့ မပြီးသေးတဲ့ ရွှေသော့ပုံပြင်ကို ကြားနာဖို့နဲ့ ရွှေသော့ငယ်ငယ်ကပုံ ဆိုတာကို ကြည့်မိတလင့်လင့်နဲ့ မျှော်ကြရတော့တာပေါ့။ တော်တော်ကြီးကို ကြာမှ ကိုသိန် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြန်ထွက်လာတယ်။

‘မတွေ့ဘူး၊ တလောက အမေလာတုန်းက ပြန်သိမ်းသွားတယ် ထင်တယ်။ အမေကလည်း ရွှေသော့ကို ခုထိ တမ်းတနေတုန်း’

‘အင်းလေ...သူက နို့တိုက် မွေးခဲ့ရတာကိုး’

ညီညီက ဝင်ပြီး ဆရာကြီးလေသံနဲ့ မှတ်ချက်ချတယ်။

‘အမေက ခုနေ ရွှေသော့အကြောင်းကြားရရင် ပြေးတွေ့မလား မသိဘူး...’

ကိုသိန်က သူ့အမေကို သတိတရဟန်နဲ့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အမေပါ ပါလာလို့ကတော့ ကြိုးတွေက ပိုမြဲကုန်တော့မှာပဲလို့ စိုးရိမ်နေမိတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ ကိုသိန်အမေကလည်း နယ်မြို့လေး တစ်မြို့မှာ သွားနေနေတာ၊ တော်ရုံနဲ့ ကိုသိန်အိမ် လာမလည်တတ်ပါဘူး။ ရွှေသော့ဆိုတဲ့နာမည်ကြားလိုက်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့...။

‘ဓာတ်ပုံ မတွေ့လည်း ထားပါ...ဆက်ပါဦး...’

‘အေး...ဆက်တာပေါ့။ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ...’

‘ရွှေသော့က သူ့မျက်လုံးတွေ ပေးချင်တယ်လို့ ပြောတာ...’

‘အင်း...သူက အဲလို ပြောနေကျပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်မနက်မှာတော့ အစောကြီး ကိုယ့်ကို မနက်စာစားဖို့ ပြင်ပေးရင်းနဲ့ ပြောတယ်။ တကယ်လို့များ သူ့သေသွားခဲ့ရင် ကိုယ်လိုနေတဲ့ မျက်ကြည်လွှာကို သူ့ဆီက ယူလိုက်ပါတဲ့’

‘သူက လှူထားလို့လား...’

‘အင်း...အဲဒါကိုယ်လည်း မသိဘူး၊ ခု ညီညီမေးသလိုပဲ မေးမိတယ်။ အဲဒီတိုင်းလည်း ပြောနေကျဆိုတော့ ဒါမျိုးက လှူထားမှရတာ၊ နင်က လှူ

ထားလို့လား...ဆိုတော့ 'အင်း'တဲ့။ သူ့ကို ဘယ်သူက ဒီလိုလုပ်လို့ ရတယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ သူလုပ်လိုက်တာလဲ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်မှ သိလိုက်ရတာ တစ်ခုက သူ အဲဒီအလှူကို သူ့ဆယ်သုံးနှစ်ခြောက်လပြည့်တဲ့ မွေးနေ့မှာ သွားလှူလိုက်တာ...တဲ့...'

'ပြီးတော့ကော...'

'သူ အဲလို ပြောပြီး နောက်နေ့မှာ သူ့အဖေ့နဲ့ သူနဲ့ခရီးထွက်ဖို့ လုပ်ကြတယ်။ သားအဖနှစ်ယောက်က ဆုံခဲ့တော့ အပန်းဖြေ ထွက်ကြတာလေ၊ မသွားခင် သူက မှာသွားသေးတာ...သူ့ဆက်ဆက်ပြန်လာမယ်တဲ့။ သူတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မျက်ကြည်လွှာယူဖို့ မမေ့ဖို့လည်း မှာသေးတယ်...'

'နိမိတ်စကားထင်တယ်...'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်က နင်မရှိမှတော့ ငါတာမှလည်း မမြင်ချင်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါကို သူက ရယ်ရယ်မောမောပဲ ငါသေသွားလည်း ပြန်လာမှာပေါ့တဲ့'

'သူ့ဟာက သေချာအကွက်ရှိက်သွားသလိုကြီး'

'ဟုတ်တယ်။ သူတို့သားအဖခရီးထွက်ပြီး ပျော်လိုက်ကြသေးတယ်။ ပြီး ပြန်လာတဲ့အပြန်ခရီးမှာပဲ သူတို့သားအဖ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံး တာ...'

စကားက ဆုံးသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ညီညီက ဆက်မေးတယ်။

'ဒါနဲ့ပဲ ရွှေသော့ဆီက မျက်ကြည်လွှာနဲ့ ကိုသိခံ မျက်စိပြင်ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့...'

'ဟုတ်တယ်...ခုလို ကိုယ်ပညာတွေ ဆက်သင်ပြီး ဒီလိုနေနိုင်တာ ရွှေသော့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေပဲပေါ့...'

သူတို့စကားဝိုင်းက ခဏတိတ်သွားသလိုပဲ။ အယောက်စီတိုင်းက

အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ငြိမ်သက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာကတော့ အတွေးထက် အမေးတွေ ပိုများနေလေရဲ့။ ဘယ်တော့မှ မေးဖြစ်မယ်မှန်း မသေချာတဲ့၊ မေးသင့်မေးထိုက်ရဲ့လား ဝေခွဲရခက်နေတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ မောပန်းခြင်းကြီးစွာ နပန်းလုံးလို့ပေါ့...။

ရင်ထဲမှာ သေချာနေတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်...။

ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ခဲ့၊ သေချာတာကတော့ အရင်က ရွှေသော့ရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ခုရွှေသော့ရဲ့ ကံကြမ္မာ ဘယ်လိုမှ မတူနိုင်ဘူးဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ တိုက်ခန်းတွေရဲ့ ဟိုမှာဘက်... အနောက်တောင်ထောင့်ဆီမှာ ဆေးရောင်စုံတိမ်တိုက်တွေ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြတယ်။ အရောင်တွေနဲ့ လှည့်စားရတာ လွယ်ကူပါသလား။ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲ ပျက်ပြယ်သွားတဲ့ အရောင်တွေ၊ တစ်စစ ပြောင်းလဲ ဖြစ်တည်လာတဲ့ အရောင်တွေ၊ အချိန်အတော်ကြာ တည်မြဲနေတတ်တဲ့ အရောင်တွေ...။ သေချာတာကတော့ အဲဒီအရောင်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ကိုင်တွယ်ဆုပ်ကိုင်ထားလို့ မရဘူးဆိုတာပါပဲ...။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကံကြမ္မာကရော...အရောင်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာနဲ့ မတူနေဘူးလား။ မနက်ဖြန် ဘာအရောင်လဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တာပဲလေ။

(၈)

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကျတော့ ကျွန်တော် စာထိုင်လုပ်နေတဲ့ central library ထဲကို ရွှေသော့တစ်ယောက် တချင်ချင်နဲ့ ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ 'နှစ်ယောက်တွဲမထိုင်ရ'ဆိုတဲ့ စာတန်းကို သေသေချာချာ ဖတ်ပြီး ခုံတစ်ခုံဆွဲလို့ ကျွန်တော့်နား လာထိုင်တယ်။ ပြီး...

'သိခ်...နေကောင်းလား...'တဲ့။

မသိတဲ့သူကတော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို သိခ်လို့ ထင်မှာပဲ။ ရောက်မဆိုက် နှုတ်ဆက်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ....။

'ကောင်းပါတယ်'

'ကျွန်မက ရှင်ကို အကြွေးဆပ်မလို့'

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတယ်။

'ဘာအကြွေးလဲ...'

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

'အရင်တစ်ခေါက်က ရေပဲ သောက်သွားရတဲ့ အကြွေးလေ...'

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ပျော်သွားတယ်။ သူနဲ့အတူ အပြင်ထွက်ခွင့်ရတော့မှာကိုး။ ဒါပေမယ့် ကိုသိခ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရမယ့် တာဝန်နဲ့ ကတိကို သတိရလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် မပျော်နိုင်တော့ဘူး။

'ခု လိုက်စားရမှာလား'

'အင်းလေ ရှင်ဆာရင်ပေါ့'

'ဆာပါတယ်... ခုပဲ ပြန်ထွက်တော့မလို့ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီမှာမှန်း ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသိ...'

'သိတာပေါ့...ရွှေသော့ပဲဟာ...'

ဘာမှလည်း မဆိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက ဆိုင်သလို ပြောတာမို့ ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်သလို နေပေးလိုက်တယ်။ စဖြစ်အောင်တော့ စလိုက်သေးတယ်။

'နင်က အနံ့ခံကောင်းလို့လား...'

'ဒါပေါ့...'

ရုတ်တရက်မို့ သူက ခပ်တည်တည်နဲ့ ခေါင်းလေး မော့ပြီး ထောက်ခံသေးတယ်။

'အေးလေ...အမျိုးကောင်းလို့ နေမှာပေါ့...'

ကျွန်တော့်နောက်ဆက်တွဲစကားကို ကြားတော့မှ သူ သဘောတူပေါက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ထုဖို့ ရွယ်ပါတော့တယ်။ ဒီတစ်ခါ လက်ထဲမှ ပါသွားတာက ကျွန်တော့်ရဲ့ electronic dictionary...။ ထုခံရလို့ကတော့ ကျွန်တော်က dictionary ကော မချောင်ပါဘူး...။

'မလုပ်နဲ့...ဒါက တန်ဖိုးကြီးတယ်'

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် electronic dictionary ကို ပြန်လှလိုက်တော့
ရွှေသော့က မဲ့တယ်။

‘ဒါများ...ဘယ်နှလုံး ယူမလဲ...’တဲ့။

ရွှေသော့ကြည့်ရတာ တော်တော်လေးကို ပြည့်စုံကြွယ်ဝပုံရပါတယ်။
ရုပ်ရည်ကအစ အနေအထိုင် အပြောအဆိုအလယ် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း
အဆုံးပေါ့။ အရင်က အမိမဲ့၊ အဖေဝေး၊ သူများ မိသားစုရင်ခွင်မှာ ကြီးခဲ့ရ
တဲ့ ကောင်မလေးဘဝနဲ့ စာရင်...ဒီဘဝက အရမ်းကို အဆင်ပြေမှာပါ။
ဒါ...အရင်က သူမ ပြုခဲ့တဲ့ ဒါနကြောင့် ထင်ပါရဲ့။

‘ရှင်...ဘာစားမလဲ...’

‘ကျွေးတာ စားမယ်လေ...’

‘ကျွန်မ ဘယာကြော် ဝယ်ကျွေးရင်ကော...’

‘ကောင်းတာပဲ...’

ကျွန်တော် ရွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပါ။ ရွှေသော့တိုက်ရင် ရေ
တောင် အရသာ ရှိသေးတယ်လို့ ထင်တဲ့ ကောင်ပဲ...။

‘တကယ်ပြောတာဆိုရင်တော့ ရှင်က ခင်စရာကောင်းပါတယ်’

ဘာကြောင့်ပဲချချ...အဲဒီမှတ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် တန်ဖိုး
ရှိတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် (လောလောဆယ်) ရွှေသော့နဲ့ တရင်းတနှီး
ခင်ခွင့်ရရင်တောင် ကျေနပ်မှာ အမှန်ပါပဲ။ ကိုသိဒ္ဓိအကြောင်း မပါဘဲ
နဲ့လေ...။

ရွှေသော့က ကျွန်တော့်ကို Fuji Coffee House ကို ခေါ်သွားပါတယ်။

နေရာက အရမ်းကို သီးသန့်ဆန်တဲ့ နေရာပါ။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ
မရောက်ဖူးပေမယ့် ရွှေသော့ကြည့်ရတာတော့ အဲဒီနေရာနဲ့ use to ဖြစ်

နေတဲ့ ပုံပဲ။ ကားဝင်တာ၊ ကား parking ယူတာကအစ driver ကို သူကပဲ
တိတိကျကျ ညွှန်ကြားတယ်။ အထဲ ဝင်သွားတော့လည်း သူမက စားပွဲ
တစ်လုံးဆီ တန်းသွားတယ်။ သူ့အိမ်သူယာကို ပြန်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်
လိုပဲ သူမကို ကြည့်ရတာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလွန်းလှပါတယ်။

‘ရော...menu ရှင်မှာချင်တာမှာ။ ကျွန်မကတော့ corn soup နဲ့ veg-
etable salad ပဲ မှာမယ်’

ကျွန်တော်ကတော့ menu ကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော် စားနေကျအရာ
ကိုပဲ မှာလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးတာက အစားမဟုတ်
ဘူးလေ...။

‘ဒါနဲ့ ရွှေသော့...’

‘ဘာလဲ...’

‘ရွှေသော့က ဘာတက်နေတာလဲ...’

‘ဒီကျောင်းမှာလား’

‘ခင်းလေ...’

‘ဘာတက်နေတယ်ထင်လဲ...’

သူကပဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေပါသေးတယ်။

‘Diploma တစ်ခုခုတော့ ထင်တာပဲ...’

‘ရုပ်က master ရုပ်သော်လည်းကောင်း၊ Ph.D ရုပ်သော်လည်းကောင်း
မပေါက်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်လိုက်တာလား...’

‘အာ...မဟုတ်ပါဘူး...’

‘ဘာပဲပြောပြော...ရှင်တော့်ပါတယ်...’

‘ဗျာ...’

‘တော်တယ်လို့ diploma တက်နေတာ အမှန်ပဲလေ...’

‘ဘာ diploma လဲ...’

‘ဘာ diploma လို့ ထင်လဲ...’

စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲမှာ အဲဒါတွေ ပါတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ဒီကျောင်းထဲမှာ HRD က diploma တန်း ဘယ်နှခုလောက် လာဖွင့်ထားပြီး ဘာတွေပါ...ဆိုတာ စာရင်းကောက်ထားတဲ့ ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ...’

‘မထင်တတ်ဘူး...’

‘တောင်ငူဘက်မှာတက်တာ...’

‘တောင်ငူဘက်မှာက အစုံရှိတာပဲ။ Global ကော DBL တို့၊ Apply Psychology တို့၊ DML တို့ အစုံပဲ...မထင်တတ်ဘူး’

‘ကျွန်မ Global တက်နေတာ...’

‘ဪ...အခန်းကရော...’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ...’

သူမက ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်ပြီး ပြန်မေးတယ်။ အမှန်က ဒီမေးခွန်းက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်တဲ့မေးခွန်းပါ။ ကျွန်တော်သိချင်တာရော၊ ကိုသိခံမေးရင် ဖြေနိုင်ဖို့ကော၊ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့တွက်ရင်တော့ ကျွန်တော်သိချင်တာက ပိုများတယ်။

‘သိထားရအောင်ပါ...’

‘သိတော့ ဘာလုပ်မလို့လဲ...လာလည်မှာလား’

‘လာလည်လို့ ရလို့လား...အင်း...ကျွန်တော်က တစ်မနက်လုံး မအားတတ်ဘူး...ခင်ဗျားတက်တာက ဘယ်အချိန်လဲ...’

‘မနက်စောစော...’

‘လွဲတာပဲ...’

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး’

သူမက၊ ရွဲတဲ့တဲ့ လေသံလေးနဲ့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က တကယ်စိတ်မကောင်းတာပါ။ သူတို့လို လျှာဖျားလေးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ လောလောဆယ် ပိုစိတ်မကောင်းစရာကောင်းတာက အနီးအနားမှာ ကိုသိခံကို အကြောင်းကြားစရာ ဖုန်းမရှိတာပဲ။ ဒီကောင်မလေးကလည်း ကြည့်တော့သာ တကယ့်ကို smart ကျကျ အဆင့်မြင့်မြင့်ချမ်းချမ်းသာသာ ပုံပေါက်တာ၊ လက်ထဲမှာတော့ လက်ကိုင်ဖုန်း မပါရှာဘူး။

‘ရှင်...ဘာကြံနေပြန်တာတုံး...’

ရောက်လာတဲ့ စားစရာကို ကျွန်တော့်ရှေ့ ချွေပေးရင်း ကျွန်တော့်ကို မသင်္ကာသလို မေးပြန်ပါတယ်။

‘ခင်ဗျားကလည်း အလကားနေ လူကို မသင်္ကာနေတာပဲ...’

‘ဘာလို့ ငြိမ်သွားလဲ...’

‘စဉ်းစားနေတာ’

‘ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ’

‘ခင်ဗျားလေး အဲလုပ်မှ မဟုတ်တာ...’

ဒီလိုပြောလို့ ငြိမ်ခံသွားမယ် မထင်ပါနဲ့။ မယ်မင်းကြီးလေး ပြန်ပြောပုံကို ကြည့်ပါဦး။

‘ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ရင် ကျွန်မရှေ့မှာ မစဉ်းစားနဲ့...’တဲ့။

ကျွန်တော်ကတော့ ဖုန်းမရှိတော့တာ သေချာသွားတဲ့အတွက် စိတ်ထဲကနေ ကိုသိခံကို ရေစက်ချလိုက်မိတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ လွဲပြန်ပြီပေါ့။

အမှန်က စောစောက စာကြည့်တိုက်ကအထွက် ရွှေဘက်မှာ သွားဆက်ရ
မှာ။ ဒါပေမယ့် မရွှေချောရဲ့ ရွှေရောင်ကားကြီးက ခပ်တည်တည်နဲ့ စာ
ကြည့်တိုက်ဝန်းထဲထိ ဝင်ရပ်နေတော့ ကားပေါ်ပဲ အရင်တက်ခဲ့ရတယ်။

သူမကတော့ corn soup ကို မွှေရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

‘ခု စဉ်းစားနေတဲ့ထဲ သိခံအကြောင်းကော ပါလား...’

‘အင်း...ပါတယ်...’

‘ခု...ရွှေသော့နဲ့ တွေ့နေပြီဆိုပြီး ကိုသိခံရေ လာပါလို့လွမ်းအကြောင်း
ကြားမလို့လား...’

မြတ်စွာဘုရား...။ ကျွန်တော် ယောက်ျားရင့်မကြီးသာ မဟုတ်ရင်
ယောင်ယမ်းပြီး ဘုရားကို အကျယ်ကြီး တမိမှာပဲ။ အကြားအမြင်ရပါတယ်
ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကောင် ဒီကောင်မလေးလောက် မှန်နိုင်ပါ့မလား တွေးမိ
တယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူး ကြည့်နေတုန်း သူမက ဆက်ပြောတယ်။

‘အပြင်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားရယ်၊ ဒရိုင်ဘာရယ်ကို ကျော်ဝင်လာနိုင်
မယ်ထင်ရင် ရော...’

လက်ကိုင်အိတ်သေးသေးလေးထဲက ဖုန်းတစ်လုံး ထုတ်ပေးပါတယ်။
ကျွန်တော်ဖြင့် ခုထိ ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို မသိသေးတာ။ အလကားနေရင်း
ရွှေသော့ကိုလည်း ကျောချမ်းချင်သလို ဖြစ်လာမိတယ်။ သူမကို ကြည့်ရတာ
ပကတိပါပဲ။ ကျွန်တော်ကပဲ သူ့အကဲခတ်နိုင်လောက်အောင် လှုပ်ခတ်သွား
ခဲ့မိလို့များလား...။ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက လှုပ်ခတ်မှုအားလုံးကို
မပြောရပဲနဲ့ သိလိုက်ပါတော့လား...။

ကျွန်တော်က တွေးကောင်းတုန်း သူမက ဆက်ပြောတယ်။

‘တခြားနည်း စဉ်းစားပါလား ဩဇာရယ်၊ ကျွန်မလည်း သိခံနဲ့ ခဏပဲ

မြစ်မြစ် တွေ့ချင်ပါသေးတယ်’တဲ့။

တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးတဲ့...။

သူ့ကျွေးတာကို စားနေတာ သေချာပေမယ့် သူ့ကို တခြားနည်းနဲ့ပဲ
ကျေးဇူးဆပ်ချင်နေမိတာ၊ ကျွန်တော် မလွန်ဘူး ထင်ပါရဲ့...။

‘အင်းလေ... လူချင်းတွေ့ရမှ ဖြစ်မှာ၊ ဖုန်းပြောလို့ ရုပ်မြင်ရတာမှ တွေ့တာ...’

ကိုသိခံတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်က အတော်နားကြားပြင်းကတ်နေ ပြီး...။

ဒါကြောင့် မျက်မှောင်ကို အစွမ်းကုန်ကြိုက်ပြီး ညီညီကို ကြည့် လိုက်မိတယ်။ ဒီတော့မှ ညီညီက သွားဖြုလေးနဲ့ ရယ်တယ်...။

‘ငါ...ကိုသိခံ...ကိုယ်စား ပြောပေးနေတာ...’
ကိုသိခံက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်...။

‘သူ့ security က အဲလောက်တောင် မာတာ သေချာလား’

‘ဒါတော့ မသိဘူးကိုသိခံ...အဲဒီ ဒရိုင်ဘာက ဗလတော့ ခပ်ကောင်း ကောင်းပဲ...’

‘မင်းနဲ့ကျ အဆင်ပြေလား’

‘ပြေပါတယ်။ သူတို့ကြည့်ရတာ ရွှေသော့မိဘတွေ မှာထားတဲ့ ကိုသိခံ လေ့ရင် ကားပေါ် ဘယ်သူခေါ်တင်တင် ဘယ်သူနဲ့တွေ့တွေ့ ခွင့်ပြုမယ့် ခဲပဲ...’

ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်မိတာပါ။
‘သိခံ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံ ရတယ်။’

‘တကယ်တော့ ရွှေသော့က ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူ့ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး တာကို ငါ့ဘဝကို တည်ဆောက်ပေးသွားခဲ့တာ၊ သူဟာ တကယ်ပဲ ရွှေသော့ နှင် ငါလည်း တွေ့ချင်သလို သူလည်း တွေ့ချင်မှာပဲ၊ တွေ့လည်း တွေ့ နိုင်ပါတယ်။ ခက်တာက ဒီဘဝဟာ ရွှေသော့အတွက် ဘယ်လို စာမျက်နှာ ထစ်တွေ ပြဌာန်းထားမှန်းမှ မသိတာပဲ...’

(ဈ)

ထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်တော့ ညီညီ က မကျေမနပ်နဲ့ ပြောမဆုံးဘူး။

‘မင်းကလည်းကွာ...ဒီကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ကျော်နိုင်တဲ့ သတ္တိလောက် တော့ ကိုသိခံမှာ ရှိမှာပါ...’

ကိုသိခံက မလှုပ်ပါဘူး။ ညီညီကပဲ ထပ်ပြောတယ်။
‘မကျော်နိုင်လည်း မရောက်ခင်က လွှမ်းကြည့်ရုံလောက်ဆို ရပါတယ် ကိုသိခံက နည်းနည်းပြီးတယ်။ ပြီးတယ်ဆိုရုံလေး၊ ညီညီကပဲ ဆက် ပြောတယ်။

‘မကြည့်ရလည်း သူ့ဖုန်းနံပါတ်လောက်တော့ တောင်းခဲ့သင့်တာပေါ့...’
ဒါလည်း ကိုသိခံက မထောက်ခံပါဘူး။ ညီညီပဲ သူ့စကားသူ ပြန်ပြော တယ်။

ကိုသိခံရဲ့ ဆွေးဆွေးမြည်မြည် လေသံတွေကြားမှာ ကျွန်တော်ကော
ညီညီပါ မျော့ချင်သွားရတယ်။ အဲဒီ ပြဌာန်းချက်အသစ်ရဲ့ စာမျက်နှာတွေ
ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ ပါနေလောက်တယ်လို့
ဖတ်ခန့် ဘွေးမိတာက တစ်ကဏ္ဍပေါ့။ မသေချာတာက ဇာတ်ရံဇာတ်ဖို့
လား၊ မင်းသားလား။ မင်းသားဆိုခဲ့ရင်တောင် ဇာတ်သိမ်းထိ ဇာတ်ညွှန်းထဲ
ပါမယ့် မင်းသားလား...စောစောစီးစီး ဝေးသွားရမယ့် မင်းသားလား ဆို
တာပါပဲ...။

‘ဒီလို လုပ်ပါလား ကိုသိခံ...’

အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ ပညာရှိ ညီညီက ဝင်ပြောပြန်ပါတယ်။ ဒီ
တစ်ခါတော့ ကိုသိခံက ညီညီစကားကို အဖက်လုပ်ရှာပါတယ်။

‘ဘယ်လိုလဲ...ညီညီ...’

‘ကိုသိခံက တစ်နေရာကနေ စောင့်နေပြီး ဩဇာက ရွှေသော့ကို ခေါ်
လာတာမျိုး...’

‘ရမလားကွ...ငါမှ သူ့မပိုင်တာ...’

ကျွန်တော်က အဲဒီလို ငြင်းတော့ ကိုသိခံက ထောက်ခံပါတယ်။

‘အင်းလေ...အဲလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ ညီညီရဲ့’

‘မဟုတ်ဘူးလေ ကိုသိခံရဲ့၊ ခုလိုပဲ ဩဇာကို ရွှေသော့က လာခေါ်ပြီး
တစ်နေရာရာ သွားတော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ကြိုဖုန်းဆက်
ထားလိုက်၊ အဲဒီကနေ ကိုသိခံက ကြိုစောင့်နေလိုက်...’

ကိုသိခံက ရယ်တယ်။

‘ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ ဩဇာအကြောင်း
ကြားမှာနဲ့ ငါထွက်လာမှာနဲ့တောင် အဆင်ပြေဖို့ မလွယ်ရတဲ့ထဲ ကြိုစောင့်

နေရမယ်ဆိုတာကြီးက မဖြစ်နိုင်လောက်ပါဘူး...’

‘ဒါဆို...ကိုသိခံတို့ ရုံးနားက တစ်နေရာရာ ဆိုရင်ကော...’

‘ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဒါက ကျွန်တော် ဝင်ငြင်းလိုက်တာပါ။ ကိုသိခံကကော၊ ညီညီကရေး
ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းငွေ့တွေ ပါတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ရှင်း
ပြရတော့မှာပေါ့...။

‘ဒီလိုလေ...’

‘ဘယ်လိုလဲ ရှင်းစမ်းပါဦး’

ညီညီက ခပ်ထေ့ထေ့လေသံနဲ့ ပြောတယ်...။

‘ကိုသိခံနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အားလုံး တားမြစ်ထားမှတော့ ကိုသိခံ
ရုံးကိုလည်း သိနေမှာပဲ၊ ဒီတော့ အဲဒီ ဧရိယာတစ်ဝိုက်ကိုလည်း ရှောင်မှာပဲ၊
သွားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် တွေးမိလို့ပါ...’

ကိုသိခံက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ထောက်ခံတယ်။

‘ထားလိုက်ပါကွာ၊ မီးစင်ကြည့်ကတာပေါ့။ ကိုယ်တို့ တွေ့ခွင့်ကြုံလာ
ရင် တွေ့ရမှာပဲ...မကြုံတော့လည်း မကြုံလို့ပဲလို့ ထားလိုက်ပါ။ သိခံ ဘဝ
မှာက ဒါမျိုးတွေက သိပ်မဆန်းတော့ပါဘူး...’

ဒီလိုကျတော့လည်း ကိုသိခံကို ကျွန်တော် သနားသွားပြန်တယ်။
‘သံယောဇဉ်’ဆိုတာက မီးငွေ့ငွေ့လေးနဲ့ တူတယ်။ အခန်း၊ သင့်ရင် ပူပြီး
ထတောက်ချင် တောက်နေနိုင်သေးတဲ့ အရာမျိုးလေ။ ဒီထဲမှာမှ ကိုသိခံ
ဘဝက ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ကွေကွင်းခဲ့ရသေးတယ်ဆိုတော့ ခု ကျွန်တော် ခံစား
နေရတာနဲ့စာရင် ပိုပြီး သနားစရာကောင်းနေပြန်ပါတယ်။

ညီညီက စောစောက ဝင်ရှုပ်ခဲ့တာ သူမဟုတ်သလိုနဲ့ သူ့ computer

ဂုဏ် မနေဟရီ

screen ပေါ် ဆင်လက်စ design ပေါ် အာရုံရောက်သွားပြန်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ ကိုသိခံကိုပဲ ဖြေသိမ့်ပေးရမလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ဖြေသိမ့်ရမလား ဇဝေဇဝါဖြစ်နေဆဲ...။ ကိုသိခံကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလို 'ခဏ' ဆိုပြီး သူ့အခန်းဘက် ပြန်ကူးသွားတယ်။

ကိုသိခံ ထွက်သွားတော့မှ ညီညီက ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်လာတယ်။

'ဩဇာ...'

'ဘာလဲ...'

'မင်း ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု မှားနေသလိုပဲ...'

'မှားတယ်...ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်...'

'တစ်ခုက လို့လားကွာ'

အမှန်က ကျွန်တော်တစ်ခုမက မှားနေတာပါ။ ဒါပေမယ့် စကားကို ပေါ်သွားအောင် လုပ်လိုက်သလိုမျိုးနဲ့ ညီညီကို ပြန်မေးလိုက်တယ်။ ညီညီက ရယ်တယ်။

'တစ်ခုက မက ကတော့ မင်းမှပဲ သိမှာပေါ့ကွာ...'

'မင်းက ဘာတွေ လာပြောနေပြန်တာလဲ ညီညီ...'

'တည့်တည့်ပြောရရင်တော့ မင်း ရွှေသော့ကို ရင်ထဲထည့်လိုက်မိပြီလား...'

မြတ်စွာဘုရား၊ ခုတလော ကျွန်တော် အကြားအမြင်ပညာရှင်တွေနဲ့ ချည်း တွေ့နေသလား မှတ်ရတယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းမှာ ဘာပြန်ဖြေ

ရမှန်း မသိဘူး။ ကြောင်အနေမိတယ်။ သူတို့ကပဲ လှုပ်လွန်း တော်လွန်းတာလား၊ ကျွန်တော်ကပဲ သူများ အကဲခတ်နိုင်လောက်အောင် အထိန်းအချုပ် မဲ့နေလို့လား စဉ်းစားမရဘူး...။

'မင်း...ဘာလို့ အဲလို မေးရတာလဲ...'

'မင်းကြည့်ရတာ ဟန်မှ မဟန်ပဲ...'

'မဟန်လောက်အောင် ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ...'

'တခြားသူအတွက်တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ့အတွက်ကတော့ ဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခါတိုင်း တက်တက်ကြွကြွနဲ့ သူများကို ခဲရာခဲဆစ်တောင် ကူညီတတ်တဲ့သူက ခုကျ နှောင့်နှေးနေတာက တစ်မျိုး၊ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ တွေးတာက တစ်မျိုး၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ရှုထောင့်ကချည်း ပတ်မြင်နေတာက တစ်ဖုံနဲ့...'

သူ့စွဲချက်တွေက မှားသလောက် မှန်သင့်သလောက်လည်း မှန်နေပြန်တော့ မခက်ဘူးလား၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံချင်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ဘာပြောရမလဲ စဉ်းစားရင်း တဒင်္ဂလောက် ငြိမ်သက်သွားမိတယ်။ သေချာတာကတော့ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဝန်ခံချင်သေးဘူး။ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ တကယ်ဟုတ်မဟုတ်...ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း စစ်ကြောကြည့်ရဦးမယ်။ ပြီးတော့...ကိုသိခံ မျက်နှာကလည်း ရှိသေးတယ်။

'အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ညီညီရာ...'

'ဟုတ်လောက်နီးနီးလား...'

'အာ...အဲလိုလည်း မဟုတ်ရပါဘူး'

'သေချာလား...'

'သေချာလား...'

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ကျွန်တော် သံယောင်လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သေချာတယ်လို့ ဖြေလို့ မဖြစ်သလို မသေချာဘူးလို့လည်း ဖြေလို့မှ မရတာ။ ဒါပေမယ့် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတဲ့ ညီညီက ထပ်မေးတယ်။

‘ဟုတ်တယ်...သေချာလားလို့ မေးတာ...’

‘မသိဘူး...’

ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့တဲ့ ‘ဘူးတစ်လုံးဆောင် အိုတောင် မဆင်းရဲဘူး’ ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ယူပြီး သုံးလိုက်ရတယ်။ ခုချိန်မှာ ဒါဟာ ‘ဥပဇ်လွတ်၍ ရိုးသားသော မုသာဝါဒ’လေ။ ညီညီကတော့ ဧခင်းညိတ်တယ်။

‘မဆိုးပါဘူး၊ ဒီလောက် သိရရင် ကျေနပ်ပါတယ်’တဲ့။

ကျေနပ်ပါမှပဲ၊ မကျေနပ်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ ကိုသိင်္ခအခန်းဘက်က တံခါးပိတ်သံ ကြားလိုက်ရပြီလေ...။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကိုသိင်္ခက ရောက်လာတော့မှာ...။

ကိုသိင်္ခပြန်ဝင်လာတော့ လက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ သောက်ဖို့ Coke သုံးဘူး ပါလားတယ်။ တစ်ဘူးစီ ဝေငှပေးလိုက်ရင်း...

‘တစ်ခု သတိရလို့ သွားယူတာ...’

ဆိုပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်လိုက်တယ်။ လက်ထဲ ပါလာတာက ရှေးဟောင်းကြေးဝါသော့နဲ့ တူသော ရွှေရောင်သော့ကလေးတစ်ချောင်း။ အဲဒီသော့ကလေးပေါ်မှာ ကျောက်အနီအဖြူလေးတွေ တစ်ရောင်ခြား စီထားသေးတယ်။

‘လှလိုက်တာ...’

ညီညီက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းယူကြည့်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ရွှေသော့ဟာပဲ၊ ရွှေသော့ ကျန်ခဲ့တာကို မေမေက

သိမ်းထားခဲ့တာ။ အဲဒါလေး သူ့ကို ပြပေးလိုက်ပါ။ သူ့ဘာပြောမလဲ ကိုယ်သိချင်တယ်...’

ညီညီက ခုထိ အသံမထွက်သေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သော့ကလေး လှမ်းပေးတယ်။ သော့မှ တကယ့်သော့ပါ။ လော့တက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ထားမှန်းလည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် သိစရာမလိုတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့...။

ကျွန်တော် သော့ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဘယ်သူမှ မသိအောင်လည်း စိတ်ကူးယဉ်လိုက်သေးတယ်။

ဒီသော့ကလေးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ရေးသားထားတဲ့ စာမျက်နှာတွေကို ဖွင့်ပေးမယ့် သော့ကလေးသာဆို ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲလို့...။

(ဥ)

ဒီတစ်ခါတော့ အတန်းကို မဖျက်စဖူး ဖျက်ပြီး တောင်ငူဆောင် Canteen က ဦးချစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း မနက်ပိုင်း Global တွေ ဆင်းတာကို မသိမသာ ထိုင်စောင့်နေမိတာက ကျွန်တော်ဖြစ်သွားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အဲဒီအချိန်ကျ တခြား Apply Psychology တို့၊ DBL တို့လို Diploma တန်းတွေလည်း ဆင်းတော့ လူတွေကို အများကြီးပဲ။ ဒီလောက်များတဲ့ လူတွေထဲမှာ ရွှေသော့ကို ရှာရတာ ခက်တယ်လို့ ထင်ရင်မှားမှာပေါ့။ တောင်ငူဆောင်ရွှေမှာ ရပ်ထားတဲ့ သူကားရွှေရောင်ကြီးက ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်တဲ့ ပစ်မှတ်ပဲလေ။ အဲဒီကို ကြည့်နေရုံပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကားပေါ်က ဒရိုင်တာက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်နေပုံက တစ်မျိုးပဲ။ သူနဲ့ကျွန်တော် ဆုံနေတာ နှစ်ခါတောင် ရှိပြီ။ သိနေပြီလို့ ပြောရင်လည်း ရတဲ့သူတွေကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ကြည့်နေပုံက တစ်မျိုးကြီး...။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဟော...တွေ့ပါပြီ။ ကားနားကို တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာနေတဲ့ ရွှေသော့ ဆိုတဲ့ကောင်မလေး။ တော်ရုံအသားအရေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်နိုင်တဲ့ ငိုဝါရောင်တောက်တောက်ကို အညိုရောင် စကဒ်နဲ့ တွဲဝတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက်ပဲ လှမ်းထွက်သွားလိုက်တယ်။

‘ရွှေသော့...’

‘အယ်...ဩဇာ...’

‘သိန်နေကောင်းတယ်သိလား...’

ကျွန်တော့်နှုတ်ဆက်ပုံက ကလေးတွေ ကလေးစားချေသလိုများ ဖြစ်နေလား မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရွှေသော့က မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး ချစ်စဖွယ် ပြုံးတယ်။

‘ဒီတစ်ခါ ဩဇာက လာတွေ့တာဖြစ်တဲ့အတွက် ဩဇာကျွေးရမယ့် အလှည့်၊ ကျွန်မ breakfast မစားရသေးဘူး’

‘လာလေ...တစ်ခါတည်း ဝင်စား၊ ကျွန်တော် ဦးချစ်မှာ ထိုင်နေတာ...’

ရွှေသော့က နှာခေါင်းလေး ရှုံ့တယ်။

‘အကုန်အကျတွေ များနေဦးမယ်...တဲ့။’

‘အာ...ကျွန်တော်က အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေ့တဲ့နေရာ ခေါ်မိတာပါ။ ရွှေသော့က ဘယ်မှာ စားချင်တာလဲ...’

‘ရွှေသော့လား...’

‘အင်းလေ...’

‘လေကောင်းလေသန့် ရတဲ့ ကမ်းပါးဘေးက ဆိုင်မျိုးမှာ... စားချင်တာ...’

‘အင်းလျားလား...သွားလေ’

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘မဟုတ်ဘူး၊ ပုသိမ်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ပြောတာ...’

‘အာ...’

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး သူ့ဘာသာသူ သဘောတကျ ရယ်နေသေးတယ်။

‘ကဲပါ...ခုတော့ အင်းလျားပဲ သွားရအောင်...’

ကျွန်တော်က ပြောတော့ သူ မငြင်းပါဘူး။ ‘ကောင်းတာပဲ... လာလေ...’ ဆိုပြီး ကားပေါ်တက်သွားလို့ လိုက်တက်ခဲ့ရတယ်။ ခုနက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းလှမ်းပြီး ချုံကြည့်ကြည့်နေတတ်တဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးက ခုတော့လည်း ဘာမှ မဖြစ်သလိုနဲ့...။

အင်းလျားရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ‘ရှမ်းအိုးစည်’မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။

ရွှေသော့ကြည့်ရတာ ရှမ်းစာကို ကြိုက်ပုံပဲ။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ တိုဟူးကြော်၊ ကော်ဖီတွေမှာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လှမ်းမေးလိုက်သေးတယ်။

‘ဘာမှ မစားဘူးလား၊ ကျွန်မစားတာ များလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဦးချစ်ကို အစောကြီးတည်းက ရောက်နေတာ၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်စားထားလို့ ခု တိုဟူးကြော်စားမယ်လေ...’

‘စားစား...ဒါနဲ့ ရှင်က ကိစ္စရှိလို့ လာစောင့်နေတာလား’

ဘယ်လိုဖြေရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ကိစ္စကတော့ ရှိတာပေါ့။ ကိုသိမ်ကိစ္စရော ကျွန်တော်တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စရော...။

‘ဆိုပါတော့...’

‘ဘာကိတ်လဲ...’

‘သော့ကိတ်...’

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲက အဖိုးတန်ကျောက်စီ ရှေးဟောင်း ရွှေသော့လေးကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာပါ။ သူက သူ့ကို နောက်တယ်ထင်ပြီး မျက်စောင်းထိုးတယ်။ ဒီနေ့သူ ကျွန်တော်ကို မျက်စောင်းထိုးတာ နှစ်ခါရှိပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ မျက်စောင်းထိုးတာက သူများတွေနဲ့ မတူပဲ ချစ်စရာကောင်းနေတော့ ကျွန်တော်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရတော့တာပေါ့။

‘နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ...’

‘ဘာ ..တကယ်ပြောတာလဲ...’

‘သော့ကိစ္စ...ဆိုတာ’

ရွှေသော့မျက်မှောင်လေး ကြိုက်သွားတယ်။

‘ဘာ...သော့ကိစ္စလဲ...’

‘ဒီသော့လေ...’

ကျွန်တော့်ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ကျောက်စီရှေးဟောင်းရွှေသော့လေးကို ထွတ်ပြလိုက်တယ်။

‘ဟင်...’

ရွှေသော့ တဖန်တပြု ငြိမ်သက်သွားပုံက ဖော်မပြတတ်အောင်ပဲ။ ကျွန်တော့် လက်ဖဝါးပေါ်က သော့ကလေးကို ကောက်မယူကြည့်ပဲ သေချာ စူးစူးလေး ကြည့်နေတယ်။

‘ဒါ...ဒါ ဘယ်က ရလဲ’

‘ကိုသိမ်ပေးခိုင်းလိုက်တာ...’

‘သိမ်...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သိခံကရော ဘယ်က ရတာလဲ’

သူမေးပုံက တစ်မျိုးပဲ။ ကိုသိခံပေးတုန်းက ပြောလိုက်တာလောက် မရှင်းလင်းသလိုပဲ...။

‘သူ့ဘယ်က ရလဲတော့ မသိဘူး။ ဒီသော့ကလေးက ရွှေသော့ဟာ... တဲ့။ ရွှေသော့ကျန်ခဲ့တာကို သူ့မေမေက သိမ်းထားခဲ့တာ...တဲ့’

‘သိမ်းထားခဲ့တာ...’

ရွှေသော့ သံယောင်လိုက်တယ်။ ခုထိ အဲဒီသော့ကလေးကို လှမ်းလည်း မယူ၊ ကိုင်လည်း မကြည့်ပါဘူး...။

‘မဟုတ်လို့လား...’

‘ဘာကိုလဲ’

‘ဒီသော့က ရွှေသော့ဟာဆိုတာ...’

ရွှေသော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလေးပင်ပင် ချပစ်လိုက်တာကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ ပြီးမှ...

‘ရွှေသော့ဟာလို့ ပြောရင် ရမှာလားမသိဘူး’

‘ဘယ်လို...’

‘ကျွန်မ အဲဒါလေးကို ဖေဖေနဲ့ ခရီးထွက်ရင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ကောက်ရခဲ့တာ...’

‘ကောက်ရတာ...ဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီသော့ ကောက်ရပြီး နောက်တစ်နေ့ပဲ ရွှေသော့တို့ ပြန်လာကြတာ...’

အစက ဒီကောင်မလေးက သူ့ကိုယ်သူ ‘ကိုယ်’လို့ ပြောလိုက် ‘ကျွန်မ’ လို့ ပြောလိုက်နဲ့၊ ခုကျ ‘ရွှေသော့’လို့ပါ ပြောလာပြီ။ သူ ‘မနောဖြူ’ဆိုတဲ့

နာမည်လေးက သနားစရာ။

‘ပြန်လာတယ်ဆိုတော့...’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအပြန်မှာပဲ ရွှေသော့နဲ့ဖေဖေ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တာ...’

ကျွန်တော်က စကားအဆုံးမှာ ငြိမ်သက်သွားတဲ့ ရွှေသော့ကို ကြည့်ရင်း တွေးဖြစ်အောင် တွေးလိုက်သေးတယ်။ တော်ရုံကုသိုလ်နဲ့တော့ ရွှေသော့ဟာ ချက်ချင်းလူအဖြစ် ပြန်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ ဒါကြောင့် ရွှေသော့က ဒီကျောက်စီသော့ကလေးကို ရန်သူလို စူးစူးလေး ကြည့်နေခဲ့တာကိုး။ လက်ဖျားနဲ့တောင် ထိမကြည့်ဘူး...။

ဒါကို ကိုသိခံမေမေက ဘယ်က ဘယ်လို ကောက်သိမ်းခဲ့တယ် မသိနိုင်ဘူး။ သူတို့ကတော့ ရွှေသော့နဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုပြီး တယုတယ သိမ်းထားကြမှာပေါ့။ တကယ်တော့လည်း ဒီသော့ကလေးမှာ အပြစ်ရှိချင်မှ ရှိရှာမှာပါ။ အခြေအနေအကြောင်းတရားတွေ အကုန်တိုက်ဆိုင်သွားခဲ့တော့ တရားခံက ဒီသော့ကလေးလို ဖြစ်နေရတော့တာပေါ့။

‘ဒါဆို...ကျွန်တော်က ဒီသော့လေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...ကိုသိခံ ဆီ ပြန်ယူသွားရမှာလား’

‘ယူသွားလိုက်ပါ’

‘ရွှေသော့က ဘာလို့ မယူတာလဲလို့ မေးရင် ဘယ်လို ပြောပြရ မလဲ...’

‘ဒီသော့က ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ပဲ ပြောပြလိုက်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ’

ကျွန်တော် သော့ကလေးကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ခုချိန်မှာ ဒီသော့က ကျွန်တော့်အတွက် ဇာတ်ရံသက်သက်

ဝဲ။ သူ့အခန်းကဏ္ဍ မပါရလို့လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် အတွက် အရေးကြီးတာက လူသေ့ကလေးပဲလေ။

‘ရွှေသေ့...’

‘ဘာလဲ...’

‘ဒီနေ့ ကျွန်တော် အတန်းဖျက်လာတာ သိလား’

‘အင်း...ရှင်ပါမောက္ခက မေးရင် ညီမလေးကို ကူပြီး လူမမာ စောင့် ပေးနေလို့ လို့ ပြောလိုက်ပေါ့...’

ရွှေသေ့က သူ့လုပ်ရပ်ကို သတိတရပြန်ပြောတယ်။ သူ့လုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော်လိုရင်းတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။

‘ကျွန်တော်က အတန်းဖျက်လေ့ရှိတာ မဟုတ်ဘူး...’

‘အပြင်ကပဲ ချောင်းတတ်တာမဟုတ်လား...’

ကျွန်တော်နဲ့ ပထမဆုံး ကျောင်းမှာ ပြန်တွေ့တဲ့နေ့က အကြောင်းကို ပြန်ပြောတာပါ။ သူမှတ်မိနေတာပဲ...။

‘အဲဒီတုန်းက အဖေဇိုင်းထားတဲ့ကိစ္စတွေ ရှိလို့...’

‘ခုလည်း ကိုသိခံခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စ ရှိတယ် မဟုတ်လား’

ဒီတစ်ခါပဲ သူ့ဆီက ‘ကိုသိခံ’ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကြားဖူးတယ်။

‘ကိုသိခံ ခိုင်းလို့ရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုက လာလည်ချင် လို့ပါ’

‘ဒါဆို ဩဇာက ကျွန်မနည်းသည်ပေါ့။ ကျွန်မက ပြန်ကျွေးရမှာပေါ့... ဒီလိုလား’

‘ဟာ...အဲလို မဟုတ်ပါဘူး’

ဒီကောင်မလေး ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်စကားတွေကို လိုက်ပြီး ဖျက်

ထုတ်နေသလိုပဲ။ နောက်တန်းခံစစ်ဘောလုံးသမား ကျနေတာပဲလို့ တွေး မိတယ်။ အတွေးနဲ့အတူ ပြုံးမိတာပေါ့။

‘ဘာပြုံးတာလဲ...’

‘ဪ...ကျွန်တော် အတန်းဖျက်ပြီး ဘောလုံးပွဲကြည့်မိတဲ့အကြောင်း တွေးမိလို့...’

‘ဘောလုံးပွဲ ဟုတ်လား၊ ပရီမီးယားလိဂ်လား၊ F.A Cup လား၊ Series A လား၊ စပိန်ပွဲတွေလား...’

ဗုဒ္ဓေါ...။ သူက ကျွန်တော့်ထက် သာနေပါလား။ ကျွန်တော်ကမှ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာပြောမိတာ၊ ဘောလုံးပွဲကို ကြည့်လေ့သိပ်ရှိတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ...။

‘တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ အဝေးကွင်းမှာ ကန်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘အိမ်ကွင်းမှာလား...’

‘ဆိုပါတော့...’

‘ဘာနဲ့ ဘာလဲ...’

‘နောက်တန်း ခံစစ်သမားကောင်းတဲ့ ပွဲလေး...’

သူမ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်ပါ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းပြမနေတော့ဘူး။ ပွဲက ဆက်ကန်လို့မှ မရတော့တာ။ အဝါကဒ်ပြခံနေရရင် မကောင်းဘူးလေ။

(၄)

BURMESE CLASSIC

ရွှေသော့က သော့ကလေးက သူ့ဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီး မယူလိုက်ဘူးလို့ ပြောတဲ့အခါ ကိုသိင်္ခက သော့ကို ရွှေသော့လိုပဲ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကလည်း ပြန်မယူဘူး။ စားပွဲပေါ်မှာ ချပေးလိုက်တော့လည်း ထိတောင် မထိဘူး။ ညီညီကတော့ ကျွန်တော့်ကို သံသယ သိပ်မကင်းချင်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်လုပ်ကြံမှု၊ မရိုးသားမှု တစ်ခုမှ မပါတာကို ရိုးရိုးသားသားကြီး ပြောရဲတယ်။

‘ဒီသော့ကို ဘယ်က ရတာလဲ...ကိုသိင်္ခ...’

ညီညီက ကျောက်စီသော့ကလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး မေးတယ်။

‘Accident ဖြစ်ပြီး သူ့ body ပေါ်က ရတာလို့ အမေပြောတာပဲ...’

သူ့အမေ မမှားလောက်ပါဘူး။ ဒါ... ရွှေသော့ကောက်ရခဲ့တာပဲ။

‘ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်’

ရွှေသော့ကိုယ်ပေါ်က ရတာတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရွှေသော့က သူနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ပဲ ငြင်းခိုင်းလိုက်တာလေ...။

‘သူမသိအောင် တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်... နေမှာပေါ့...’

ညီညီစကားက သူတကယ်တွေးမိတာလား။ ကျွန်တော့်ကို မိတာလား။ တောင် မခွဲတတ်တော့ပါဘူး။ ကိုသိင်္ခကတော့ ခေါင်းခါတယ်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး...’

‘ဘာမဖြစ်နိုင်တာလဲ...ကိုသိင်္ခ...’

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကို မယုံသလိုကြီး ဖြစ်နေတဲ့ စကားတစ်ခွံ အတွက် ပြန်မေးမိတယ်။

‘ဆိုလိုတာက နှစ်ခုလုံးပါ။ ညီညီပြောတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဩဇာ ပြောတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး...’

‘ဒါဆို ဒါက ရွှေသော့ဟာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့...’

‘ဟုတ်တယ်...ဒါပေမယ့်...အဲဒီဟုတ်တယ်က ဩဇာကို မယုံလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသော့လေးဟာ ရွှေသော့နဲ့ ပတ်သက်နေတာ သေသေချာချာကြီး ကိုယ်ယုံထားလို့ ပြောတာ...’

‘ဘယ်လိုမျိုး ယုံထားတာလဲ...’

‘ဒါက ပြောရခက်တယ်...’

ပြောရခက်တယ် ဆိုပြီး ကိုသိင်္ခငြိမ်သွားပေမယ့် ကိုသိင်္ခကို ကြည့်တာတော့ စကားလုံး ရွေးနေပုံပဲ...။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကော ညီညီ သူ့ဆီက ထွက်လာမယ့် စကားလုံးတွေကို စောင့်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေကြတာက ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ ရပ်ကွက်ပေါ်က လူ

‘ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်’

ဥ

မောင်မယ်

စက်ရည်ဆိုင်ကြီးမှာပါ။ ညက နက်နေပြီမို့ လူတောင်ရှင်းစ ပြုနေပြီ။
ဒါပေမယ့် ဒီဆိုင်က တော်တော်ကြီးကို ညနက်တဲ့ထိ ဖွင့်ပါတယ်။ တစ်ခါ
တလေ ဘောလုံးပွဲတွေတောင် Live ပြတဲ့တွက် မိုးလင်းပေါက်လောက်ထိ
ဝါပဲ။ ကျွန်တော်တောင် ညီညီနဲ့အတူ ဘောလုံးပွဲ လာကြည့်ဖူးသေးတယ်။
ဘောလုံးပွဲအကြောင်း တွေးမိပြန်တော့ နောက်တန်း ခံစစ်ကောင်းတဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘောလုံးအသင်းလေးကို သွားသတိရတယ်။ ဒီအချိန်ဆို
ကျွန်တော့်ဘောလုံးအသင်းလေး အိပ်နေလောက်ပြီလားလို့လည်း တွေး
မိတယ်။

တွေးပြီးမှ စိတ်ထဲမှာလည်း ယောင်ယမ်းပြီး ဘုရားတမိတယ်။ ဒီလို
စက္ကန့်တိုင်းနီးပါး သတိရနေတတ်ပြီး ဘာလုပ်နေမှာပါလိမ့်လို့ အမြဲ တွေး
နေမိတတ်တဲ့သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝအတွက် ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်နိုင်
လောက်မယ် ထင်သလဲ...။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်ကိုယ့်ကိုယ်ကို စစ်တမ်း
မထုတ်ရသေးခင်မှာပဲ အဖြေက ထွက်လာခဲ့ပြီ ထင်တယ်။

ကျွန်တော် အတွေးတွေနဲ့ မွန်းကျပ်နေမိတုန်းမှာပဲ ကိုသိင်္ခီဆီက
အသံကြားရတယ်။

‘ရွှေသော့ဆုံးပြီးကတည်းက ဒီသော့ကလေးကို သိမ်းမထားပါနဲ့လို့
ရွှေသော့က မေမေ့ကို အိပ်မက်လာပေးတတ်တယ်တဲ့...’

‘ဟုတ်လား...အံ့ဩစရာပဲ...’

ညီညီစကားလုံးက တစ်မျိုးပဲ။ ခက်တာက မျက်နှာပေးကြည့်တော့
လည်း ဒီကောင်မျက်ခွက်က အတည်စား...။ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရွှေသော့
က ဒီသော့ကလေးကို အယူသီးနေပြီလေ...။

‘ကိုသိင်္ခီကော မမက်ဘူးလား...’

‘မမက်ဘူး၊ ဒီသော့ကို ကိုယ်က မျက်စိပြန်မြင်ပြီး တော်တော်ကြာမှ
တွေ့ဖူးတာလေ...’

‘ဪ...’

‘ဒါပေမယ့် တွေ့တဲ့အချိန်မှာတည်းက ဒီသော့ကို မြင်ရင် ခံစားချိတ်
တစ်မျိုးရတတ်လို့ ထုတ်ကို မကြည့်မိတာ...’

‘ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးလဲ’

‘မပြောပြတတ်ဘူး၊ ကြောက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မသတိတာ လည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှန်း မသိဘူး၊ အဲဒီကြားထဲက ခံစားမှုမျိုးလို့ ထင်တာ
ပဲ...’

‘ဒါဆို ကိုသိင်္ခီက ဒီသော့လေးကို ရွှေသော့ဆီ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့
ပြန်ပေးခိုင်းတာလဲ’

ဟုတ်တယ်လေ၊ သူလို ယောက်ျားရင့်မကြီးတောင် ဒီလို Super-
station ဖြစ်တဲ့ ခံစားမှုတွေ ရနေတဲ့ ပစ္စည်းကို ရွှေသော့ကို ဘာကိစ္စ ပြန်
ပေးခိုင်းတာတဲ့လဲ...။ ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်ဘူး...။

‘အကြောင်းက နှစ်ချက်ရှိတယ်...’

‘တစ်ချက်က...’

‘တစ်ချက်က အဲဒီကောင်မလေးဟာ ရွှေသော့ဝင်စားတာ ဟုတ်
မဟုတ် သေချာအောင် confirm လုပ်ချင်တာ၊ နောက်တစ်ချက်က ... ဒီ
သော့ဟာ တခြားသူတွေကို ကိုယ်ခံစားရသလို ခံစားမှု မပေးနိုင်တာ သေချာ
ပေမယ့် ရွှေသော့ကိုကော အဲလို ခံစားမှုမျိုး ပေးနိုင်လား သိချင်လို့ ခုဟာက
ရွှေသော့က သူဟာမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ငြင်းတော့ စဉ်းစားစရာပဲ...’

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ရွှေသော့ ပြောခဲ့တဲ့

အကြောင်းအရာတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်တာက အားလုံး အဆင်ပြေ ရှင်းလင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ရွှေသော့က မပြောနဲ့လို့ မမှာလိုက်ပေမယ့် ပြောဖို့လည်း မမှာလိုက်ဘူး။ ပြောလိုက်လို့လည်း အကျိုးတော့ မယူတ်လောက်ပါဘူး။ အကျိုးရှိဖို့ပဲ များတယ်လို့ ကျွန်တော်တွက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စကားစလိုက်တယ်။

‘ရွှေသော့ကတော့ ပြောတယ်’

‘ဘာလဲ...ဘာလဲ’

ညီညီက စိတ်ဝင်တစားနဲ့မေးတယ်။ ကိုသိန်ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ်စွာပဲ လှမ်းကြည့်တယ်။

‘အဲဒီသော့ကလေးက သူနဲ့ သူ့အဖေခရီးသွားရင်းကောက်ရတာတဲ့’ ကိုသိန်နဲ့ မျက်ဝန်းတွေတောက်ပလာသလိုပဲ။

‘အဲဒီသော့ကလေး ကောက်ရပြီး ပြန်လာတဲ့နေ့မှာပဲ သူတို့ ခေခင်နညာအဖြစ်ခဲ့တာလို့ ဆိုတယ်...’

‘ဒါကြောင့် ရွှေသော့က ဒါသူပစ္စည်းမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

ကိုသိန်က မှတ်ချက်ချတယ်။ ညီညီကတော့ စောစောကပြောရင် ပြီးရော...လို့ ရေရွတ်ပါတယ်။

‘သူက သူပစ္စည်းမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ...လို့ မှာလိုက်လို့ ခုဟာက ခုလိုမှ မရှင်းရင် မရတော့ဘူးဆိုတာသိရလို့ ပြောပြတာ...’

‘သူကြည့်ရတာ ဒီပစ္စည်းကို သံသယရှိနေလို့ နေမှာပေါ့’

ညီညီက ဝင်ပြီး ခုလိုမှတ်ချက်ချတယ်။

‘ဟုတ်မှာပေါ့...ဒီသော့ရပြီး သူတို့ accident ဖြစ်ခဲ့ရတာကိုး...’

ကျွန်တော်ကလည်း ပြီးပြီးရော ထောက်ခံပေးလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုမှ မှတ်ချက်ပြန်မလာတော့တာက ကိုသိန်ပါ။ ကိုသိန်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို တွေးနေပုံပဲ။ အတော်ကြာမှ သတိဝင်လာသလို ပြောတယ်။

‘ငြိမ်းသေတာလည်း ဒါကြောင့် ထင်တယ်...တဲ့...’

‘အာ...မဆိုင်တာ...’

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ’

ကျွန်တော်ကော ညီညီကော တစ်ပြိုင်နက်တည်း ငြင်းပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ အယူအဆကို လက်မခံချင်တာထက် မဟုတ်တဲ့ အစွဲအလမ်းတွေ ခေါင်းထဲစွဲသွားမှာစိုးတာက ပိုလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ အယူသီးတယ်ဆိုတာကလည်း တော်ရုံပဲ ကောင်းတာလေ...။

‘မဟုတ်ဘူးလေ...ဒီသော့ကို သိမ်းထားနဲ့လို့ ရွှေသော့က လာပြီး သတိပေးလျက်နဲ့ သိမ်းထားမိတယ်လေ။ ဒီသော့က ဥပါဒ်တစ်ခုခု ဖြစ်စေလားမှ မသိတာ...’

‘မဆိုင်တာ ကိုသိန်ရာ...ဒီသော့ကြောင့် ရွှေသော့ခုကွဖြစ်ခဲ့တယ် ထားဦး... နောက်ဖြစ်ချင်းဖြစ် သိမ်းထားမိတဲ့ ကိုသိန်နဲ့ ကိုသိန်အမေပဲ ဖြစ်ရတော့မှာလေ။ မငြိမ်းက ဘာဆိုင်လို့တဲ့...’

ညီညီက ချက်ကျကျ ဝင်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံလိုက်တယ်။

‘ဟုတ်သားပဲ ကိုသိန်ရာ ညီညီပြောတာ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်...’

‘အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်တွေးမိတာကို ပြောတာပါ။ ဥပါဒ်ကြောင့် ဥပါဒ်ရောက် မခံပါဘူး။ ဒါတော့ စိတ်ချပါ...’

ကိုသိန်က ကျွန်တော်တို့ ဘာကို စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာကို သိသလိုမျိုးနဲ့

တတိတွေ ပြန်ပေးနေသေးတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှ
မဟုတ်သလို ရယ်ချလိုက်ရတယ်။

‘ကိုသိခံကို ကျွန်တော်ယုံပါတယ်’

‘ကဲ...ယုံရင်လည်း ပြန်ကြရအောင်...’

ကျွန်တော်တို့ စားပွဲထိုးကို ခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းတယ်။ ဆိုင်ကတော့
ဘောလုံးပွဲရှိလို့ ထင်တယ်။ လူ ပြန်များလာသလိုပဲ။ ညီညီကတောင် စားပွဲ
ထိုးလေးကို ဘာပွဲလဲလို့ လှမ်းမေးနေသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြတော့ ည... ဆယ့်တစ်နာရီလေးဆယ်
ကျော်နေပြီ။ ကောင်းကင်မှာတော့ ကြယ်တွေက စုံလို့...။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်
ကလည်း ခုနစ်ထွေကကြိုးနဲ့ ကော့ပျံနေအောင် ကနေလေရဲ့။

ခဏနေကျကော့ နောက်က ခေါ်သံကြားရတယ်။ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်က လှမ်းခေါ်တာ။

‘သော့...သော့ ...သော့ကျန်ခဲ့တယ်...’ တဲ့။

ဒီတော့မှ သတိရတယ်။ ကျောက်စီသော့ကလေး စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်
ခဲ့တာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လှည့်လာတော့ စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်
လိုက်လာတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ‘ပစ်လိုက်မယ်အစ်ကို’ ဆိုပြီး
လှမ်းပစ်ပေးပြီး လှည့်ပြေးပါလေရော။ သူပစ်မယ်ဆိုတော့ သုံးယောက် လုံး
လှမ်းဖမ်းကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သော့ကလေးက မြောက်တက်သွားပြီး ပြန်
ကျတော့ ဘယ်ကျသွားမှန်း မသိဘူး။ လမ်းဘေး လိမ့်ဆင်းသွားသလိုနဲ့
ချွင်သံကြားရပြီးမှ ဘယ်နားမှ ရှာမရတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ညတစ်နာရီ
ထိုးခါနီးအထိ သုံးယောက်သား ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ ဓာတ်မီးထိုး ရှာကြတာ
တောင် မတွေ့ဘူး...။

‘နှမြောစရာကွာ’

ရွှေနဲ့လုပ်ထားပြီး ကျောက်စီထားတာမို့ ညီညီက နှမြောတသသလို
ပြောတယ်။ ကိုသိခံကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ...။

‘တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပဲ...’ တဲ့။

သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်ကော ညီညီပါ သေသေချာချာကို
နားမည်လိုက်တယ်။ အင်း...တစ်မျိုးမက ကောင်းလာရင်တော့ အကောင်း
ဆုံးပဲပေါ့လို့လည်း ကျွန်တော်က ထပ်တွေးလိုက်မိပါသေးတယ်။

(၅)

နောက်နေ့တွေမှာ ကျွန်တော် ရွှေသော့ကို မျှော်လည်း မျှော်၊ ရှာ လည်း ရှာပေမယ့် မတွေ့ပါဘူး။ သူ့အတန်း ပြီးတဲ့အချိန် သွားစောင့်ဖို့ ဆိုတာက ကျွန်တော့်အတန်းက ဘယ်လိုမှ ဖျက်လို့ မရတာမို့ အဆင်မပြေ ပါဘူး။ ဒါကြောင့် 'စန်းမောင်'ကို ရှာရတယ်။ 'စန်းမောင်'ဆိုတာက အဲဒီ တောင်ငူဆောင်တစ်ဝိုက်မှာ အမြဲ ရှိတတ်သူပါ။ ဟိုးအစဉ်အဆက် အစ်ကို အစ်မတွေကလည်း စန်းမောင်ကို သိကြတယ်။ 'ငါးကျပ်လောက်' ဆိုတဲ့ ခေတ်ကတည်းက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ ကရုဏာနဲ့ နေလိုက် တာ... ခု 'ငါးရာ'ခေတ်တောင် ရောက်လာပြီဖြစ်သလို မငယ်တော့တဲ့ စန်းမောင်ကလည်း ပညာပါ စုံလာပြီ...။

'စန်းမောင်...ဟိုဘက်ဝိုင်းက အကျီအဖြူနဲ့တွေ့လား'
'တွေ့တယ်'

'ရော...ဒီစာလေး သွားပေး ပေး'

'ပေး...ငါးရာ...'

ဟိုဘက်က ကျေနပ်လို့ကတော့ ဟိုဘက်ကပါ 'ငါးရာ...'၊ ဒါမျိုးတင် မကပါဘူး။ တစ်ခါတလေ လာထိုင်တတ်တဲ့ အနုပညာရှင်တွေကို လတ် မှတ် ထိုးခိုင်းချင်တဲ့သူရှိရင်လည်း စန်းမောင်က ငါးရာနဲ့ ကူညီတာပါပဲ။ ဖုန်းနဲ့မျှော်တောင်းခိုင်းလည်း ငါးရာ၊ နာမည်မေးခိုင်းလည်း ငါးရာ၊ စန်း မောင် တော်တော် အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရင်တော့ တွက်ခြေ မကိုက်ဘူးပေါ့...။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ငွေငါးရာကိုင်ပြီး စန်းမောင်ကို ရှာရတော့ တယ်။

'စန်းမောင်...လာဦး'

သူလာပါတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းမှာပါလိမ့် ဆိုတဲ့ စူးစမ်းမှုမျိုးနဲ့။ ဘုရားသခင်က လူတစ်ယောက်ကို ကံကြမ္မာ တစ်မျိုး ပေးထားသလို ထူးခြားမှုတစ်ခုလည်း ထည့်ပေးလိုက်တတ်ပါတယ်။ ခု လည်း စန်းမောင်ကို ကြည့်လေ၊ သူ့ကို လူတွေက စိတ်မနှံ့ဘူး ပြောရင် ပြောမယ်၊ ဂေါက်တာတာပါ ပြောရင်ပြောမယ်။ ဒါပေမယ့် စန်းမောင် ဒုက္ခရောက်မနေဘူး။

'ဒီနားမှာ ရပ်နေကျ ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့လေးနဲ့ကား မြင်ဖူးလား'

'အင်း...'

'ဒီနေ့ရော တွေ့သေးလား'

'တွေ့တယ်၊ အဲဒီအစ်မကြီးက ချောတယ်'

ကျွန်တော့်စကားလုံးတွေကို နားထောင်ပြီး အတွေ့အကြုံ များနေပြီ

မြစ်တဲ့ စန်းမောင်က လိုအပ်တဲ့ စကားပါ ထည့်ပြောတယ်။ ကဲ... ဘယ်သူက စန်းမောင်ကို ဦးနှောက်မကောင်းဘူး ပြောမလဲ...။

‘ကားလာရင် အဲဒီအစ်မကြီးကို တစ်ခု ပြောပေး...’

‘အင်း...ဘာလဲ...’

‘ဩဇာက တွေ့ချင်နေတယ်လို့...’

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြီး လက်ကို ဖြန့်တယ်။

give & take ပဲ ပြောမလား၊ ရော့ ပတ္တမြား၊ ရော့ နဂါးပဲ ပြောမလား၊ သေချာတာကတော့ ဒီစကားလုံးတွေကို စန်းမောင် မသိလောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါထက် ပြည့်ဝအောင် သူနားလည်တယ်၊ ကျွန်တော် ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီမှာသူ အာရုံမရှိတော့ပါဘူး။ Canteen ထဲကို စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ဆိုတဲ့ အဆိုတော်ကောင်လေး သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရလို့ပါ။ ကျွန်တော့်ဆီကနေ သူ စိုင်းစိုင်းဆီ ထွက်သွားပါပြီ။ စိုင်းစိုင်းဆီကို auto စာအုပ်တွေ ပို့ပေးရုံနဲ့တင် သူ အဆင်ပြေ နိုင်ပြီလေ...။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို စိတ်ချလက်ချပဲ ထားခဲ့လိုက်တော့တယ်။

နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ကျွန်တော်အတန်းပြီးချိန်မှာ cash အရှေ့မှာ ထိုးရပ်ထားတဲ့ ရွှေရောင်ကားလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကားနားမှာ မရွှေသော့က မရှိပါဘူး။ cash ထဲမှာ ပတ်ရှာတော့မှ ငွေသွင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးနေပါပြီ။

‘ဩဇာ...ဩဇာ...အတန်းပြီးပြီလား...’

ဒီတစ်ခါပဲ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်သေးတယ်။

‘အင်း...’

သူပြန်သိမ်းလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ သူ့ ပတ်(စ်)ပို့ ပုံကလေး တင်ပုံ ထည့်ထားတာတွေ့ရတယ်။ ကာလာနဲ့ပဲ...။ အဲဒီမှာတင် ကျွန်တော် အတွေးတစ်ခု ရသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်ချင့်ချိန်ရမယ့် အတွေးဖြစ်နေလို့ ခဏသိမ်းထားလိုက်ရတယ်။

‘စန်းမောင်နဲ့ မှာခဲ့တယ် မဟုတ်လား...’

‘အင်း...သူလာပြောလား...’

‘ပြောတယ်...မနေ့ကတည်းက ပြောတာ၊ မနေ့က အိမ်ကို မပြောခဲ့ရတာနဲ့၊ ဒီနေ့မှ လာရတာ...’

‘စန်းမောင်ကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သေးလား’

‘ပေးလိုက်ပါတယ်’

ကျွန်တော် သဘောကျလို့ ပြုံးမိတယ်။ သူ့ကုသိုလ်ကံကို မုဒိတာ ပွားမိတာမျိုးပါ...။

‘ကဲ...ပြောပါဦး...သိခံတာဖြစ်လို့လဲ...’

မေးပုံကိုက ရင်ဘတ်ကို ပေါင်တစ်ရာရှိတဲ့ တူနဲ့ ထုလိုက်သလိုပဲ...။

‘ဘာမှမဖြစ်ဘူး...’

‘ဒါဆို...ဩဇာကရော ဘာဖြစ်တာလဲ...’

ကျွန်တော့်လေသံက ဂျစ်ကန်ကန်ထွက်သွားတာမို့ ရွှေသော့က ပြုံးပြီး ပြန်မေးပါတယ်။

‘ဩဇာလား...ဩဇာက ရွှေသော့ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ မှာခဲ့တာလေး၊

အဲဒီထဲမှာ သိခံဆိုတာ တစ်လုံးမှမှ မပါတာ...’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဩဇာနဲ့ တွေ့တိုင်း သိခံအကြောင်း သိခံ

ကိစ္စတွေ ပါတတ်တာပဲလေ...

‘ဒါဆို ကျွန်တော်က ရွှေသော့ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို သတိတရ မတွေ့ရတော့ဘူးလား...’

‘တွေ့ရပါတယ်...’

အမှန်တကယ် ပြောချင်တာကတော့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဆိုတဲ့ စကားလုံး မဟုတ်ဘူးပေါ့...။ ဒါဆိုရင်ကော သူမအဖြေက ပြောင်းသွားနိုင် လား။ ကျွန်တော် မသိပါဘူး...။

‘ရွှေသော့ မနက်စာ စားပြီးပြီလား...’

‘Lunch လား...’

‘ဆိုပါတော့...’

‘မစားရသေးဘူး၊ ကျွေးမလို့လား...’

‘ကျွေးပါတယ်...’

‘ကျွေးချင်ရင် စားမယ်...’

‘ဘယ်မှာ စားမလဲ...’

‘ဝိဇ္ဇာကင်တင်းက ကိုပုထမင်းဆိုင်မှာ...’

ကြိုကြိုဖန်ဖန်ပါပဲ။ သူ့ဘယ်လိုသိလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ဆို Science က ပြစ်တဲ့အတွက် Science Canteen က လွဲရင် တခြားရောက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုဆိုင်တွေ သေချာမသိဘူး။ သူခေါ်သွားတဲ့အတိုင်းပဲ လိုက် သွားလိုက်တယ်။

အမှန်ဆို ဝိဇ္ဇာကင်တင်းနဲ့ cash က နီးနီးလေးပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ လမ်းလျှောက်သွားခွင့် မရပါဘူး။ ကားက ကျွန်တော်တို့ကို Ead ဘက်နားက အပေါက်ကနေဝင်ပြီး Philosophy department အစွန်းနားထိ

ထိုးရပ်ပေးပါတယ်။ ရွှေသော့အတွက်ကတော့ ရိုးနေလောက်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ကသိကအောက်နဲ့...။

‘နီးနီးလေးကို ဘာလို့ လမ်းမလျှောက်တာလဲ’

‘ကားထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားရင် သိခံဆီ ထွက်သွားတယ် ထင်နေဦး မယ်’

‘သူက...ကျွန်တော်နဲ့ ကိုသိခံ ပတ်သက်တာ သိလို့လား’

‘သိရင် သိမှာပေါ့’

ကျွန်တော် ဆက်မမေးမိတော့ဘူး။

ကိုပုဆိုင်မှာ ရွှေသော့က ကြက်သား၊ ပဲ၊ အာလူးဟင်းကို မှာစား ဖတ်တယ်။ ရွှေသော့က ဒီဟင်းကြိုက်လို့ ဒီမှာ လာစားနေကျဆိုပဲ။ ကျွန်တော် လည်း ရွှေသော့လိုပဲ လိုက်စားကြည့်လိုက်တယ်။ မဆိုးပါဘူး။ လာပြန်စား လောက်တဲ့ လက်ရာမျိုးပါ။

‘ကျွန်တော် ပြောစရာ ရှိသေးတယ်’

‘ပြောလေ...’

အမှန်က ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာဆို ဒီစကားက ရည်းစားစကားရဲ့ Intro ပေါ့၊ အလကားပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကလီရှေးထဲ ထည့်ထားတာမို့ တခြား စကားပဲ ပြောလိုက်တော့တယ်။

‘ဟို...ဟိုနေက သော့ကလေး...’

‘အင်း...ပြောပါဦး၊ သိခံက ဘာပြောလဲ...’

‘ရွှေသော့ဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတော့ သူမယုံဘူး...’

‘အင်း...’

‘ကျွန်တော် မနေနိုင်လို့ ကောက်ရတာကို ပြောပြလိုက်တယ်...’

‘ကောင်းတာပေါ့...’

‘ဒါပေမယ့်...’

‘ဒါပေမယ့်...ဘာဖြစ်လဲ...သိခံက မယုံဘူးလား’

‘ယုံပါတယ်...အဲဒီညက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အပြန်မှာပဲ အဲဒီသော့

ကလေး ပျောက်သွားတယ်’

ရွှေသော့ပုံစံက တအံ့တဩလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးမှ...

‘ကောင်းတာပဲ...’တဲ့။

‘အင်း...ကိုသိခံကလည်း အဲလိုပြောတယ်...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှန်းမသိဘဲ အယူသီးနေမယ့်အစား မရှိတော့တာ

က ကောင်းတာပေါ့...’

‘ဟုတ်ပါတယ်...’

နောက် ကျွန်တော်က ထမင်းစားရင်း သူ့အိတ်ထဲက ဓာတ်ပုံကိစ္စကို စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကျွန်တော် တွေးမိတာကကျွန်တော်တို့တူကြောင်ကြောင် နဲ့ ညံ့ဖျင်းစွာ မတွေးမိခဲ့တဲ့ အချက်ပါ။ ရွှေသော့ကို မြင်ဖူးဖို့အရေး Security အထပ်ထပ်ကြားက လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ ဝတ္ထုဆန်ဆန် တွေ့ပေးနေမယ့် အစား၊ အဲဒါကို ခဏထားလို့ ရွှေသော့ဓာတ်ပုံကို ယူသွားပြီး ကိုသိခံကို ပြ လိုက်ရင် အရင်ရွှေသော့နဲ့ ခု ရွှေသော့ တူမတူဆိုတဲ့ အဖြေတစ်ခုတော့ ထွက်လာမှာပဲ။ ခက်တာက ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံကို တောင်းရကောင်းနိုး၊ မတောင်းရကောင်းနိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယုံပြီး ပေးလိုက်ရင် ကောင်းရဲ့။ မယုံလို့ ငြင်းရင် ကျွန်တော်က မိအေး နှစ်ခါနာမှာလေ၊ ဓာတ်ပုံ က ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့...။

‘ငြိမ်သွားပါလား၊ ဘာတွေ ကြံနေပြန်ပြီလဲ...’

ထုံးစံအတိုင်း သူမဆီက ကန်လန့်ဆန်တဲ့မေးခွန်း ထွက်လာပြန်ပဲ တယ်။

‘ဆင်ကြံလေ...ဆင်ကြံ၊ ဆင်ကြံ...ကြံနေတာ...’

‘သေးပါတယ်ကွာ၊ ဒိုင်နိုဆောလောက် ကြံကြည့်ပါလား...’

‘သူတို့က မျိုးတုံးကုန်ပြီ...’

‘ဪ...ရှင်ကြီးကြီးမားမား အကြံတွေက မျိုးတုံးကုန်ပြီလား...’

ကဲ...ကြည့်။ ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ ယောက်ျား လေးချင်းဆိုရင်လည်း ထဆဲလိုက်ရုံပဲ။ ခုဟာက မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်။ မိန်းကလေးမှ တကယ့်ကို လှတပတလေး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကလည်း ချစ် နေသေးတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်၌က ဓာတ်ပြောင်း လဲပြီး အလိုလို အလျော့ပေးချင်နေတာလည်း ပါမှာပေါ့။ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရယ်မိတော့ သူမကပါ လိုက်ရယ်တယ်။

ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်ပြီး ‘ပြောစရာရှိတယ်’ ဟဲ့။ လာပြန် ပြီ...ဒီကလီရှေးကြီး။ ကျွန်တော် ရင်မခန့်လောက်ပါဘူး ထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်တွေကတော့ ရုန်းကြွလာချင်သလိုပဲ...။

‘ပြောလေ...’

‘ဒီနေ့ ငွေသွင်းရင်း တစ်ခု သတိရလို့...’

‘ဘာလဲ...’

‘သိခံကို...ကျွန်မ ဓာတ်ပုံထည့်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့...’

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရတယ်။ ဒါကတော့ သူမ အကြားအမြင် ရနေတာ မဟုတ်လောက်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ အကြံတူနေတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာ၊ တိုက်ဆိုင်ပုံကလည်း ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအတွေးကို သူ

ငွေသွင်းနေရင်း မြင်လိုက်လို့ တွေးမိတာ။ သူကလည်း ဒါကို ငွေသွင်းရင်း တွေးမိတာတဲ့။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘာမှန်းမသိပဲ... ကျေနပ်သလိုလိုဖြစ်သွားမိ တယ်။ ရွှေသော့ကိုတော့ မပြောပြတော့ပါဘူး။

‘ကောင်းသားပဲ...ဒါမှ ကိုသိင်္ခလည်း ရွှေသော့နှစ်ယောက် ရုပ်ပါ တဲ့ မတူ သိနိုင်မှာ၊ လူချင်းက နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့...’

‘အင်း...ဟုတ်တယ်။ လူချင်းက နောက်မှ တွေ့တာပေါ့။ ကဲ...ဒါ... ကျွန်မရဲ့ ဂေါ်ဖီလာ ဒိုင်နိုဆောအကြံလေ...မကောင်းဘူးလား’

သူမ ပြုံးစိစိလေးနဲ့ မေးဆတ်ပြီး မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က နဂို တည်းက လိုက်လျောထောက်ခံချင်နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ‘ကောင်းတာ ပေါ့... သိပ်ကောင်းတာပေါ့’လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ဆင်နဲ့ သူ့ဒိုင်နိုဆော အရွယ်တူနေတာကတော့ ဘယ် ကောင်ရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇက နိမ့်ကျပြီး ဘယ်ကောင်ရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇက ကောင်းလို့ လဲ ဆိုတာကိုတော့ ဆက်မတွေးတော့ပါဘူး။ လောလောဆယ် ကျွန်တော် က ဆင်လောက်ရှိတဲ့ ဒိုင်နိုဆောကိုပဲ ကျေနပ်နေချင်တာကိုး။ လောက ကြီးက တစ်ခါတလေတော့ အံ့သြစရာအကောင်းသား။

ရွှေသော့ကမ်းပေးတဲ့ ကာလာပတ်(စ်)ပို့လေးကို လှမ်းယူပြီး ကျွန် တော့် နှလုံးသားနဲ့ တည့်တည့်က အိတ်ကပ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဓာတ်ပုံထဲက ရွှေသော့တစ်ယောက်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံနဲ့ နားငြီးနေ မလား မသိဘူး။

(၃)

ရွှေသော့ပုံကို တကယ်တမ်းအရင်ကြည့်ရတာက ညီညီပါ။

‘တော်တော်လှတယ်...’ တဲ့။ အဲဒီလိုမှတ်ချက်ချပါတယ်။

ပြီး အကြံအစည် မသေးလှတဲ့ ညီညီက ဆက်ပြောတယ်။

‘ဒီညနေတော့ ငါတို့ အပြင်ထွက်စားကြရမယ်ထင်တယ်...’တဲ့။ သူ ဘာကို ဆိုလိုလဲဆိုတာ သိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ရယ်နေလိုက်တယ်။ ဓာတ် ပုံလေး တစ်ပုံကို ဝန်းပြပြီး ညှာစားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ဆိုတာ ဒီလို အကန့်တွေမှာတော့ ရှိသင့်တယ်။ ရော့ ပတ္တမြား ရော့ နဂါးပေါ့...။

ညနေ ကိုသိင်္ခ ပြန်လာတော့ ညီညီက အရင် လှမ်းနှုတ်ဆက်တယ်။

‘ကိုသိင်္ခ...ပြန်လာပြီလား...စောသလိပဲ...’

‘အေး...စောတော့ မစောပါဘူး၊ ဒီနေ့ ရုံးဖယ်ရီက ကိုယ့်ကို အရင်

ဆွေးနွေးလို့...

‘ညနေစာ ဘယ်မှာ စားရမလဲ ကိုသိခံ...’

ကိုသိခံက ညီညီရဲ့ အဆက်အစပ် သိပ်မရှိတဲ့ စကားကို နားမလည်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အဖြေရှာသလို လှမ်းကြည့်တာမို့ ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်တယ်။

‘ကိုသိခံများ ကျွန်တော်တို့ကို ညစာအပြင်မှာ ကျွေးမလားလို့...’

‘ဘာဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ...ဘိုင်ပြတ်ပြန်ပြီလား...’

‘အာ...မပြတ်ပါဘူး...ထောတောင်နေသေးတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ design ခံတွေ ရလာတာလေ...’

ညီညီစကားကြောင့် ကိုသိခံက...

‘ဒါဆိုလည်း ညီညီပဲ ကျွေးပေါ့...’

‘အစက ကျွေးမလို့ပဲ ကိုသိခံ...၊ ခုတော့ ကိုသိခံကျွေးတာက ပိုကောင်းမလားလို့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဘာဆိုလို့လဲ...’

ကိုသိခံ မျက်မှောင်ကြွတ်စဉ်းစားရင်း ဇဝေဇဝါ မေးတယ်။ သူများမထိုးထားတဲ့ ထိလက်မှတ်က ယောင်မှားပြီး ထပေါက်နေလားတွေ ဘာတွေ တွေးရင် တွေးနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ပဲဝင်ဖြေပေးလိုက်တော့တယ်...။

‘ဒီနေ့ ရွှေသော့က ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပေးလိုက်တယ်...’

‘ဓာတ်ပုံ...ဘာပုံလဲ...’

‘ရွှေသော့ပုံလေ...’

‘ဟာ...ဟုတ်လား...ပြပါဦး...’

ကိုသိခံ အားတက်သရော အိမ်ထဲဝင်လာတယ်။ ညီညီက ရယ်ရင်း

‘ဒီလို ဘယ်ရမလဲ ကိုသိခံရာ...ညစာကျွေးမှပြမှာလေ...’

ကိုသိခံက ခုမှ သဘောပေါက်သွားသလို ရယ်တယ်။

‘ဪ...ဒါကြောင့်လား၊ ဒါနဲ့နေပါဦး...ဒီကိစ္စထဲမှာ မင်းတို့ကကော မသိချင်လို့လား’

‘ဘာကိုလဲ...’

‘အရင် ရွှေသော့နဲ့ ခု ရွှေသော့ တူမတူ...’

‘သိချင်တာပေါ့...’

‘သိချင်ရင် အဆုံးအဖြတ်ပေးရမယ့် ငါ့ကို မင်းတို့က Supply လုပ်ရမှာလေ၊ မှားနေပြီ’

ကျွန်တော်က ညီညီပါ ကြောင်အသွားရတယ်။ ဟုတ်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သိချင်တာကို သူက ပြောပြမှာ...။ သူ့ဘာသာသူက သိပြီး မပြောလည်း ရတာပဲ။ ညာလိုက်လည်း ရတာပါ...။

ညီညီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရေရွတ်တယ်။

‘နက္ခတ်တွေ မကောင်းဘူး၊ တရားလိုဘဝကနေ တရားခံ ဖြစ်ရတယ်လို့...’

ကိုသိခံက ရယ်ပါတယ်။

‘အလကားနောက်တာပါ ညီရာ... ကိုယ့်ညီတွေ စားချင်တယ် ဆိုလို့ ဘာတော့ ကျွေးပြီးသားပဲ...ကံ...ပြောပြော...ဘယ်လမ်းဘေးဆိုင်မှာ စားမလဲ...’

‘အာ...ကိုသိခံကတော့ လုပ်ပြီ...’

‘ရော်...ဘာလုပ်လို့လဲ...ဆိုင်တိုင်းက လမ်းရဲ့ဘေးမှာပဲ ရှိတာပဲ၊ ဘယ်ဆိုင်က လမ်းလယ်ကောင်မှာ ဆောက်ထားတာ တွေ့ဖူးလို့လဲ...’

ညီညီက စစ်ကူတောင်းတာလား... ဒီတိုင်းကြည့်နေတော့မှာလားလို့ မေးတာလား မသိနိုင်တဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါတယ်။ ကိုသိန် ကို ကြည့်ရတာ နည်းနည်းတောင် မြူးသွားသလိုပဲ။ ရွှေသော့ပုံ တွေ့ရတော့ မှာမို့ ထင်ပါရဲ့။

‘ထားလိုက်ပါညီညီရာ... ငါတို့ကလည်း ကိုသိန်ကျွေးလို့ကတော့ ဘယ် လမ်းဘေးက ဟိုတယ်ဖြစ်ဖြစ် စားပြီးသားပဲ...’

ကိုသိန် တဟားဟား ရယ်ပါတယ်။ ပြီး... ဓာတ်ပုံစကားတောင် ဆက် မပြောတော့ဘဲ

‘ကဲ... ရေချိုးဦးမယ်၊ ခဏနားမယ်၊ မင်းတို့ အဆင်သင့်လုပ်ထား...’ ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တယ်။ ညီညီကတော့ ဇေဇေဝါမျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့် ကို ကြည့်တယ်...။

‘ဘာကြည့်တာလဲ...’

‘စဉ်းစားနေတာ...’

‘ဘာစဉ်းစားစရာ ရှိလဲ...’

‘ရှိတာပေါ့... သူပြောသွားတာ ကြည့်ပါလား’

‘ဘာကိုလဲ...’

‘ရွှေသော့ပုံကြည့်ပြီး တူမတူ သိချင်တာက ငါတို့ မဟုတ်ဘူးလား တဲ့...’

‘မဟုတ်လို့လား...’

‘သူကကော မသိချင်ဘူးလား...’

‘သိချင်တာတော့ သိချင်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဟိုက မင်းလို မဟုတ်ဘူး ရာဇက္ခန္ဓာရှိတယ်...’

‘အောင်မှာ ... ရာဇက္ခန္ဓာရှိတယ်တဲ့။ ငါကလည်း ရှိတာပဲ၊ မရှိနိုင် တာက မင်း...’

‘ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ...’

‘ငါက ရွှေသော့ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်မဝင်စားဘူး’

ဒါလည်း မှန်တာပဲ။ ညီညီ စိတ်ဝင်စားတာက ရွှေသော့နဲ့ ကိုသိန်တို့ ရဲ့ Background Story ကို။ လူကို မဟုတ်...။ လူကို စိတ်ဝင်စားနေမိတာ က ကျွန်တော်လေ...။

‘ငါ့အတွက်ကတော့ မတူလေ ကောင်းလေ...’

‘ငါသိပါတယ်...’

ညီညီက မချိုမချင် မှတ်ချက်ကို ချတယ်...။ ပြီးမှ...

‘ဒါပေမယ့်...’

‘ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်လဲ...’

‘ကိုသိန်က ငါတို့ကို မတူပဲ တူတယ်ပြောရင်ကော... တူလျက်နဲ့ မတူ ဘူး ပြောရင်ကော ငါတို့ သိနိုင်မှာလား...’

‘ဒါက စကားလုံးက ညာလို့ရတယ်။ မျက်နှာက ညာလို့ မရဘူး... ပုံကို မြင်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်သွားမယ့် face expression ကို မလွတ်တမ်း ကြည့်ဖို့ တော့ လိုတယ်...’

‘ဟုတ်တယ်... မင်းကောငါကော ကြည့်မယ်... ပြီး အဖြေညှိကြတာ ပေါ့...’

‘အိုကေ...’

ကျွန်တော်တို့ လက်ဝါးရိုက်လိုက်ကြတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ရွှေသော့နဲ့ ကိုသိန်ရဲ့ ရွှေသော့ မတူတာက

အကောင်းဆုံးပေါ့။ တူတော့ရော ဘာဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော် တွေးကြည့်
တယ်။ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ရှေ့ဖြစ်ဟောဆရာတွေမှ
မဟုတ်တာ။ မတူရင်ကော ကိုသိခံခံစားချက်က ဘယ်လို ဖြစ်လာနိုင်လဲ။
မသိနိုင်ဘူး။ အရင်က 'ငြိမ်း'ကို ချစ်သူလို ချစ်ခဲ့ပြီး 'ရွှေသော့'ကို ဖွားဖက်
တော် မောင်နှမလို ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ခု ခံစားချက် ပြောင်းသွားနိုင်မလား။
မသိနိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ အရာရာတိုင်းဟာ ဖြစ်
နိုင်နေတာ ချည်းပါပဲ။

'ဟေ့ ပြီးပြီလား...'

ကိုသိခံ တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ T-Shirt အဖြူ
ရောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနုရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ကိုသိခံပုံက
ဒီနေ့မှ ပိုပြီး နုပျို လူငယ်ဆန်နေသလိုပဲ။

'အဆင်သင့်ပဲ ကိုသိခံ...'

'ကဲကဲ ပြော...ဘယ်လမ်းဘေး ဆိုင်သွားမလဲ...'

'ဆူးလေဘုရားလမ်းဘေးက Trader ဆိုင်ရင်ကော ကိုသိခံ...'

ကိုသိခံ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်တယ်။ ပြီး 'အဲဒီလမ်းဘေးဆိုင်
က သိပ်မကောင်းပါဘူး။ တခြားဟာ စဉ်းစားပါတဲ့...။

'ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းဘေးက Sedona ဆိုင်ရင်ကော'

'ဒါလည်း ညံ့သေးတာပဲ...'

'ကောင်းတာလေး ပြောပြပါဦးကိုသိခံရယ်'

'ကဲ...ကဲ...မပြောဘူး၊ လက်တွေ့ပြမယ်...'

ကားတစ်စီးကို လှမ်းတား၊ နေရာပြောပြီး ခေါ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့တောင် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာပါ။ ဆိုင်နာမည်ကလည်း ကြည့်

ပါဦး...။ 'သံသရာ...'တဲ့။ ကျွန်တော် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်တော့ ညီညီ
က ကျိတ်ရယ်တယ်။

အဲဒီနေ့က ကိုသိခံကပဲ စားစရာတွေကို ကျွန်တော့်အကြိုက်၊ ညီညီ
အကြိုက်၊ သူ့အကြိုက် အားလုံးပါအောင် မျှပြီး မှာပေးသွားတယ်။

'ဒီနေ့ကတော့ မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ပဲ...ကဲ...ရွှေသော့ပုံ ပြပါဦး...'

ကျွန်တော် မင်္ဂလာရှိနေချိန်မှာ အမြန်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုသိခံ
မျက်နှာကို မလွတ်တမ်း ကြည့်ဖို့လည်း သတိရရင်းပေါ့...။

'ဟင်...'

ကိုသိခံ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပုံကတင် အဖြေတစ်ဝက်ရလိုက်ပါပြီ...။

'ဘယ်လိုလဲ...ကိုသိခံ...'

ညီညီက သေချာအောင် ထပ်မေးတယ်။

'တူတယ်ညီညီ...ရွှေသော့မှ ရွှေသော့ပဲ အကုန်တူတယ်...'

ပြီး...သက်ပြင်းမွေ့လေးတစ်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိအောင် ခိုးချ
ပြီး ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ကမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘုမသိ
ဘမသိထဲကပဲ အခွင့်ကောင်းယူပြီး အမြန်ကောက် သိမ်းထားလိုက်တယ်။

'ဒါဆို ရွှေသော့ဟာ ကိုသိခံရဲ့ ရွှေသော့ဆိုတာ cent percent သေချာ
သွားပြီပေါ့...'

'အစကတည်းကလည်း သေချာပါတယ်။ ခုတော့ ပို...င်လုံသွားတာ
ပေါ့...'

'ဒါဆို ကိုသိခံ ကျွေးရကျိုးနပ်တာပေါ့...'

ကိုသိခံကို တမင်ပဲ ဒီစကားပြောလိုက်တာပါ။ ကိုသိခံက ခေါင်းခါ
တယ်။ ကျွန်တော်က အံ့သြသွားမိရင်း...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဘာမှားနေလို့လဲ...’

‘မမှားပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ ဩဇာနဲ့ ညီညီကို ကိုယ် တရွှေသော့ပုံ မပြလည်း ကျွေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေလို့ပဲ။ ပြန်ရောက်ရောက် ချင်း ညီညီက ကိုယ့်ထက်ဦးအောင် ပြောလိုက်လို့ ကိုယ်ဘာမှ မပြောတော့ တာ...’

ကျွန်တော်နဲ့ညီညီ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက် ကြပါတယ်။ ဘယ်သူမျက်နှာမှာမှ အဖြေမရှိတာ သေချာတော့မှ အကြည့် လွှဲလိုက်ကြရတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးပြီး တွေး မိတာက ဒီနေ့ ကိုသိခံ ရွှေသော့ကိုများ အပြင်မှာ တိုင်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လာမိလို့လားလို့...။

‘ဒီနေ့ ကိုယ့်ရုံးမှာ စာတစ်ခု ကျလာတယ်...’

ကျွန်တော်တို့ အဖြေရှာမရတဲ့အတူတူ ကိုသိခံကိုပဲ ကြည့်ပြီး နား ထောင်ရတော့တယ်။

‘ဘာတဲ့လဲ...အစ်ကို...’

‘ရုံးက ငါ့ကို နိုင်ငံခြားမှာ Workshop တစ်ခု သွားတက်ဖို့ ခေါ်လိုက် တယ်လေ...’

‘ဟာ...ဟုတ်လား ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ...’

‘နှစ်ပတ်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အရမ်းပညာရမယ့် Workshop မို့ လူတိုင်း သွားချင်နေတာ...အဲဒါ ကိုယ်ရွေးခံရတာနဲ့ ညီတို့ကို ပြောပြရင်း ထမင်း ကျွေးမယ် စိတ်ကူးထားတာ၊ ခု ရွှေသော့ပုံလေးပါ တွေ့လိုက်ရတော့ ပိုပြီး ပြည့်စုံသွားတာပေါ့...’

ကျွန်တော်တို့ ကိုသိခံအတွက် ဝမ်းသာသွားခဲ့ပါတယ်။

‘ရွှေသော့သာ သိရင် ဝမ်းသာမှာပဲ...’

ကိုသိခံက အဲဒီစကားကိုပါ ထပ်ဆင့်ပြောလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော် တို့ ငြိမ်ပြီး ထမင်း ငုံ့စားနေမိတယ်။ ကိုသိခံက ဆက်ပြောတယ်။

‘မင်းတို့ သိလား...အဲဒီ ကျောက်စီသော့ကလေး ပျောက်သွားတဲ့နေ့ က စပြီး ငါကံကောင်းတော့တာပဲ...’

‘လာပြန်ပြီ...’

ညီညီက ကိုသိခံကို ရယ်ကျဲကျဲကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ ကိုသိခံ ကတော့ မမူပါဘူး။

‘တကယ်ကွ။ အရင်က ငါဘယ်လောက်ကြိုးစားကြိုးစား ဘာမှဖြစ် မလာသလို ပျော်စရာလည်း မကောင်းခဲ့ဘူး၊ စိတ်ညစ်စရာချည်းပဲ။ ဒီနေ့ ကိစ္စကတော့ သိပ်ပျော်စရာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပျော်နေမိတာကိုက ငါ့အတွက် အထူးအဆန်းလို့ပဲ...’

‘သိပ်ပျော်စရာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပျော်နေမိတာ...’ တဲ့။ ဒါဆို ရွှေသော့ပုံ ကို တွေ့ရတာ ဘာမှ သိပ်ကြီး မခံစားရဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား...။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်မိတာ အမှန်ပဲ...။

အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ သော့ကျပျောက်ခဲ့တဲ့ လမ်းလေးကလည်း ဖြတ်ပြန်လာခဲ့သေးတယ်။ ဘာမှ မထူးပါဘူး။ လမိုက်နေလျက်က လင်းနေ တာ တစ်ခုပါပဲ။

(ပ)

ရွှေသော့ကို ပြန်ပြောပြတော့ ရွှေသော့ပုံကလည်း တစ်ချက်ကလေး လှုပ်ခတ်အံ့သြသွားတာက လွဲရင် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကပဲ မေးလိုက်တယ်။

‘ရွှေသော့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရလဲ...’

ရွှေသော့က ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

‘ဘာလဲ...ဘာကို မေးတာလဲ...’

‘ခုကိစ္စကို မေးတာလေ...’

‘ဘာလဲ...သိခံနိုင်ငံခြား သွားရမှာလား...ဝမ်းသာပါတယ်...’

‘ထားပါ...အဲဒါက နောက်တစ်ခု...’

‘ဘာလဲ...ဓာတ်ပုံကိစ္စလား...’

‘အင်းလေ...’

ရွှေသော့က ပြုံးတယ်။

‘ဘာလဲ...ဘာလို့ ဘယ်လို ခံစားရမှာလဲ။ နဂိုတည်းက တူနိုင်တယ် ဆိုတာ တွေးမိပြီးသား။ ခုတူတယ်ဆိုတော့ သေချာတယ်ပေါ့။ ဒါပဲ ကျွန်မ အတွက်က ဒါက သိပ်မထူးဆန်းတော့ဘူး...’

‘ဘာက ဆန်းလဲ...’

‘ငယ်ငယ်က အရင်တုန်းက image တွေ လိုမိုဝင်လာတဲ့အရွယ်လောက် တုန်းကလောက် ဘယ်ဟာကမှ မထူးဆန်းတော့ဘူး။ ခု အသက်လည်း နှစ်ဆယ်တောင် ပြည့်တော့မှာ...တော်တော်ကြီးကို ဝေးကွာပါးလျားသွား ပြီ...ခုချိန်မှာ သိခံကို အပြင်မှာ ပြန်တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါတောင်မှ သိပ်ပြီး အရင်ကလောက် မပြင်းထန်တော့သလိုပဲ...’

ကျွန်တော် ရွှေသော့ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ဒါကတော့ ကိုသိခံမျက်နှာကို မလွတ်တမ်း ကြည့်တုန်းကလို expressionမင်း ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်ကို သတိလက်လွတ် ငေးမိသွားတာပါ။

‘သိခံက ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲ...’

‘ရှေ့တစ်ပတ်လောက်လို့ ပြောတာပဲ...’

‘ဒါဆို မဝေးတော့ဘူးပဲ...ကျွန်မ သူ့အတွက် တစ်ခုခု ဝယ်ပေးလိုက် ဦးမယ်...သူသွားတဲ့အခါ အသုံးဝင်မယ့် ပစ္စည်းမျိုးပေါ့။ ဩဇာ စဉ်းစားပေး ပါဦး...’

စဉ်းစားပေးပါဦးတဲ့။ ကိုသိခံကို ပေးဖို့ကို စဉ်းစားခိုင်းတာဖြစ်တဲ့အပြင် စဉ်းစားခိုင်းတာကလည်း ရွှေသော့ဖြစ်နေတော့ ကူညီသင့်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ jealousy တွေကို ဖယ်လိုက်ရင် ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတာလို့ သတ်မှတ်ချင်ရင်လည်း သတ်မှတ်နိုင်တာပဲ...။

ခက်တာက ကျွန်တော် မတွေးတတ်ဘူး။ ဒီလို Trip တစ်ခုကို သွား
 ဓလှူလှူတစ်ယောက်ကို ဘာလက်ဆောင်ပေးသင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
 လေ့လာမထားဘူး။ တချို့တွေက နိုင်ငံခြားသွားမယ့်သူဆို ဘာမှာရမလဲ
 လောက်သာ စဉ်းစားတတ်ကြတာလေ။ ကိုယ်က ပေးဖို့ဆိုပြီး စဉ်းစားတတ်
 တာကတော့ နည်းမယ် ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုပဲ ကြည့်လေ။ အမှန်က
 ကျွန်တော်နဲ့ ညီညီက ကိုသိမ်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့သာ one
 table ပေးသင့်တာ။ ခုတော့ ကိုသိမ်က ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပေးသွားတယ်။
 ဒါဟာ မှားနေသလိုပဲ။ တကယ်မှန်တဲ့ ရွှေသော့ကို ကျတော့ ကျွန်တော်
 ဘယ်လိုကူညီစဉ်းစားပေးရမုန်း မသိဘူး။

‘ဟင်...ဘာလုပ်နေတာလဲ...စဉ်းစားနေတာလား’

‘အင်း...စဉ်းစားနေတာ...’

‘ကြာလိုက်တာ...ဘာရလဲ...’

‘ဘာမှ မရသေးဘူး’

ရွှေသော့က ကျွန်တော်ကို မျက်စောင်းထိုးပြန်ပါတယ်။ သူမျက်စောင်း
 ထိုးတာက တကယ့်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတာပါ။ နောက် တစ်ခေါက်လောက်
 များ ထပ်ထိုးရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိမယ် မဆိုနိုင်ဘူး။

‘သူ...ဘာတွေ ဝယ်ခြမ်းရမယ်လို့ ပြောတာ ကြားလဲ...’

‘အဝတ်အစား’

‘အဝတ်အစားကတော့ မပေးချင်ပါဘူး။ သူ့ဟာသူ သတိရမှာပဲ...’

‘နောက် တသမ္မုသစ အတွက် ယူသွားရမယ့် ပစ္စည်းတွေ ဥပမာ...File
 တို့ ဘောလ်ပင်တို့လို Stationary တွေ...’

‘notebook ပါလား’

‘ပါမှာပေါ့...’

‘မဟုတ်ဘူး...ကျွန်မပြောတဲ့ notebook က Laptop ကိုပြောတာ...’

‘မပြောတတ်ဘူး...ပေးမလို့လား’

ကျွန်တော်က တမင်ရယ်ပြီး မေးလိုက်တော့ သူက ခေါင်းခါတယ်။

‘အဲဒီလောက်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် pocket computer လိုမျိုး
 သုံးနိုင်တဲ့ PDA တော့ ရှိတယ်...အဲဒါ...သူ အသုံးဝင်မှာပါ...’

‘ဘာလဲ PDA’

‘Personal Digital Assistant’

‘နာမည်နဲ့တင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပြီ...’

‘တကယ်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ data တွေကို ထည့်
 သိမ်းထားလို့ ရတယ်။ မအားရင် stick နဲ့ ရေးမှတ်လည်း ရတယ်။ နောက်
 massage လည်း ပို့လို့ရတယ်။ phone လည်း ပြောလို့ရတယ်...’

‘အဲဒါ ပေးမလို့လား...’

‘အင်း...ကျွန်မကို ကျွန်မအဖေ ဒါ နိုင်ငံခြားက ပို့ထားတာ ရှိတယ်...’

‘အိမ်က မေးရင်ကော...’

‘ပျောက်သွားပြီပေါ့’

ပြောပြီး ရယ်နေပါတယ်။

‘ကျွန်တော်ကျောင်းပိတ်လို့ ဖြူပြန်မယ်ဆိုရင်ကော ဘာ သက်ဆောင်
 ပေးမှာလဲ...’

ကျွန်တော် တကယ့်ကို ကလေးဆန်ဆန်မေးလိုက်တာပါ။ ရွှေသော့
 က မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားတယ်။

‘ဟင်...ဩဇာက နယ်ကလား’

www.burmeseclassic.com

‘အင်းလေ...ညီညီရောပဲ။ ဒီမှာ ငှားနေကြတာ...’

‘ဪ...ကျွန်မက ရန်ကုန်ကပဲ ထင်နေတာ...’

‘တောသားပါ...’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရွှေသော့က ရယ်တယ်...

‘တော်သေးတာပေါ့...တောသားမို့...မြို့သားဆို ဒုက္ခ’...တဲ့။

ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောမှန်းတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။
ဒါပေမယ့် အဲဒါက ကျွန်တော့်လိုရင်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်လိုရင်းက
တခြားလေ...။

‘အင်းလေ...အဲဒီတောသားကို တောပြန်ရင် ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာ
လဲ...လို့ မေးတာ...’

‘တောမှာ မရှိတာ ပေးမှာပေါ့...’

‘တောမှာ မရှိတာ ဟုတ်လား’

‘အင်း...စဉ်းစား...တောမှာ မရှိတာ ပေးမယ်...’

‘ရွှေသော့...’

‘အာ...’

ကျွန်တော် တကယ်မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွား
တာပါ။ တကယ်ဆို ရည်းစားစကားကို ‘ပြောစရာရှိလို့’ ဆိုတဲ့ ကလိမ္မော်
မစတောင်မှ ဒီထက် ခမ်းနားစွာ ပြောသင့်တာပေါ့။ ဒုတော့...။ ရွှေသော့
က ကျွန်တော့်ကို ‘မကြည့်တော့ပဲ တစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်။’

ခဏနေတော့မှ ဘာမှ မဖြစ်သလိုနဲ့ သူ့ handchain က သော့ကလေး
တစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ပေးတယ်။

‘ရော့’

‘ဟင့်အင်း...’

‘ရွှေသော့...ဆို...’

‘အဲဒါမျိုးက တောမှာလည်း ရှိတယ် မရှိတာက...’

‘ပျောက်သွားတဲ့ ကျောက်စိ ရွှေသော့ မျိုးလား...’

‘ဟင့်အင်း...မနောဖြူတဲ့ ရွှေသော့မျိုး...’

ဟုတ်တယ်လေ...။ ထူးမှ မထူးတော့တာ...။ ရှေ့တိုးပြီးမှတော့ ရွှေ
ဆက်တိုးတာပဲ ကောင်းတယ်လေ...။ နောက်ဆုတ်ဖို့မှ မဟုတ်တာ...။

ရွှေသော့က မျက်စောင်းထိုးပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ... နောက်တစ်ခါ မျက်စောင်းထိုးရင်
ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိမယ်မဆိုနိုင်ဘူးဆိုတာ...။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်
ရွှေသော့ရဲ့ သော့ကလေးကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး
‘ရွှေသော့ကို ချစ်တယ်...’လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ဒီစကားကတော့ ဘယ်
လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့ မရတဲ့ စကားဖြစ်နေတဲ့အပြင် ကိုယ်ထိလက်ရောက်လည်း
ဖြစ်နေတော့ ရွှေသော့ တော်တော်လေး အနေရ အထိုင်ရခက်သွားပုံပါပဲ...။

စိတ်ထဲမှာတောင် သနားသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြေးစားလူသတ်
သမားတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ မသိခင်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ သိပြီးပြီ ဆို
ရင်တော့ အသေသတ်ရမယ့်တာဝန်က ရှိနေပြီ။ မသေမရှင်ထားခဲ့လို့ရ
တာမှ မဟုတ်တာ...။

‘ရွှေသော့...’

‘အင်း...’

‘ကြားလိုက်လား’

ရွှေသော့က မဖြေပါဘူး။ ကြားတယ်လို့ ဖြေမိရင် အဖြေဘောင်းခံ

ဗျာလေ၊ မကြားဘူးလို့ ငြင်းမိရင် ထပ်ပြောတာ ခံရဦးမယ်။ ဒီတော့ ပညာ
ဗွဲ့မလေးက အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်နေတယ်။

‘ဘယ်လိုသဘောရလဲ...’

‘ဘာကိုလဲ...’

‘ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကို...’

‘ဘယ်လိုမှ သဘောမရပါဘူး’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်ညံ့တာပဲ...သဘောတစ်ခုခုရအောင် မပြောတတ်
သေးဘူး...’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရွှေသော့မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ခုထိမလွတ်
ရသေးတဲ့ သူ့လက်ကိုလည်း မသိမသာ ရုန်းရာကနေ သိသိသာသာ ရုန်း
ထွက်သွားတယ်။

‘ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်...’

‘နေပါဦး...ကိစ္စကမှ မပြီးသေးတာ...’

‘ဘာကိစ္စလဲ သိင်္ခကို PDA ပေးဖို့လား၊ နောက်နေ့မှ ပေးမယ်...’

သူမက စကားကို တစ်ခါတည်း လမ်းကြောင်း ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။
ရန်ကုန်တိုက်လုပ်စားရင် အတော်ထူးချွန်မှာ...။

‘ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ နောက်နေ့ တွေ့ရဦးမှာပေါ့...’

သူမ မျက်စောင်းထိုးပြန်ပါတယ်။ နည်းနည်းလေး ဝေးသွားတာမျိုး
ရွှေသော့ ကံကောင်းသွားတယ်။ ကားပေါ်တက်တော့မယ့်ဆဲဆဲ ကျွန်တော်
လှမ်းပြောလိုက်သေးတယ်။

‘အဲဒီနေ့ကျ ကျွန်တော့်အတွက် ရွာပြန်လက်ဆောင်ပါ ယူလာခဲ့နော်...’

ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါဘူး။ ရွှေရောင်ကားပေါ်ကို ရွှေသော့ ရောက်

သွားခဲ့ပါပြီ...။ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့တောင် ဘုံကြည့်ကြည့်နေတဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးရဲ့
အကြည့်ကတော့ ကျောချမ်းစရာပါပဲ။ ဒီအကြည့်တွေ ငြိမ်သက်သွားမယ့်
တစ်နေ့နေ့ဆိုတာကတော့ ရောက်လာရဦးမှာပေါ့လို့ ကျွန်တော် ကျိတ်ပြီး
မှတ်ချက်ချလိုက်မိတယ်။

(က)

နောက်ရက်တွေမှာ ရွှေသော့တစ်ယောက် ပျောက်ချက်သားကောင်းတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်မလာသလို ကျွန်တော် အတန်းဖျက်ပြီး သွားစောင့်တော့လည်း သူကော ကားကော အရိပ်အရောင်တောင် မတွေ့ရပါဘူး။ ကျွန်တော် စန်းမောင်ကို ရှာရပြန်ပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါကျ ဒီ တောင်ငူကင်တင်းထဲမှာတင် စန်းမောင်က ပျောက်နေတတ်ပါတယ်။ တခြားသူတွေနဲ့ရောပြီး ထိုင်တတ်တာကိုး...။

‘စန်းမောင်...လာပါဦးကွ...’

သူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရယ်မောနောက်ပြောင်နေရာက ကျွန်တော့်ဆီထလာတယ်။

‘ဘာလဲ အစ်ကို...’

‘ဟိုရွှေရောင်ကား တွေ့လား’

‘ဒီနေ့ မတွေ့ဘူး’

‘မနေ့ကကော...’

‘မတွေ့ဘူး ထင်တာပဲ...’

‘အစ်မချောချောကော...’

‘မတွေ့ဘူး...’

‘ကြည့်ထားပေး...တွေ့ရင် ပြောနော်...’

‘ဘယ်မှာ ပြောရမလဲ...’

‘ငါလာမယ်လေ...ရော...’

ကျွန်တော် ရက်ရက်ရောရောနဲ့ကို တစ်ထောင်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

စန်းမောင်ကတော့ ဟီးဟီးဟီးဟီးနဲ့ ခုန်ပြီး ပျော်သွားလေရဲ့။

‘ငါစိတ်ချမယ်နော်...’

‘စိတ်ချ...’

စိတ်ချ...ဆိုတဲ့ စန်းမောင်ရဲ့စကားနဲ့တင် ကျွန်တော် အတန်းဘက် ပြန်လာရပါတော့တယ်။ အတန်းထဲရောက်တော့ nuclear man လို့ နာမည်ပေးခံထားရတဲ့ ကိုသန်းလှိုင်က လှမ်းခေါ်ပါတယ်။ သူ့ကို nuclear man လို့ ခေါ်လို့ တစ်မျိုးတော့ မထင်ကြပါနဲ့။ သူက nuclear အရမ်းတော်လို့ ပေးထားတာပါ။ ဘာမေးမေး အကုန်သိနေတတ်နေတော့တာပါပဲ။

‘ဩဇာ...’

‘ပြော...ကိုသန်းလှိုင်’

‘ဘယ်သွားနေတာလဲ...မင်းကို ပါမောက္ခရှာနေတယ်...’

‘မနောက်ပါနဲ့ဗျာ...စိတ်ညစ်ရတဲ့ထဲ...’

‘တကယ်ပါ...’

‘ဘာကိုစွဲတဲ့လဲ...’

‘ဒါတော့ ဘယ်သိမှာလဲ...’

‘ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ’

ကိုသန်းလှိုင်က သူ့နောက်နှစ်ခုံကျော်က ကိုစောလွင်ကို လှမ်း ပြောပါတယ်။

‘ဟေ့လူ...ဒီမှာ ကူဦး...’

ကိုစောလွင်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်...။

‘ဟုတ်တယ်...တွေ့တာနဲ့ လွှတ်လိုက်ပါ...’တဲ့...’

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...ဩဇာ...သွားလိုက်ဦး’

ကိုစောလွင်ဘေးက မခင်သန္တာထွန်းက ပါဝင်ပြောတာမို့ ကျွန်တော် ယုံလိုက်ရပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ကျွန်တော်က မနက် ပါမောက္ခ အချိန်ကို တက်မထားဘူး။ ဘာလို့ မတက်တာလဲ မေးရင် ဖြေရ ခက်နေဦးမှာမို့ ကပျာကယာနဲ့ အဖြေကောင်းကောင်း ပေးနိုင်ဖို့ အရင် စဉ်းစားရသေးတယ်...။

အရေးထဲ ကိုသိန်းလှိုင်က မေးနေသေးတယ်။

‘မင်း...မနက်က ဘာလို့ အတန်းမတက်တာလဲ...တဲ့။’

‘တောင်ငူဘက် ကိစ္စရှိလို့ သွားနေတာနဲ့’

‘ဪ...ခု တောင်ငူက ပြန်လာတာလား...’

‘အင်း...’

‘ကားနဲ့လား...ရထားနဲ့လား...’

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ တောင်ငူဆောင်က ပြန်လာတာတို့ ကားနဲ့လား၊ ရထားနဲ့လားတဲ့။ nuclear man နဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ...။ တောင်ငူ

မြို့က ပြန်လာတယ်ထင်နေပုံရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ပြန် ဖြေလိုက်တယ်။

‘ခြေကျင်ပဲ’

ကိုသန်းလှိုင် မျက်လုံးပြူးသွားချိန်မှာ နောက်က ရယ်သံတွေ ထွက် လာတာမို့ ကိုသန်းလှိုင် သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုး လေး ဆဲတယ်။ ‘ခွေးကောင် ဩဇာသီး’တဲ့။ ကြည့်...။ ကျွန်တော့်ကို ရွှေသော့ကို ပိုသတိရအောင် လုပ်နေသလိုပဲ...။ ကျွန်တော် nuclear man အပေါ် စိတ်မပြောင်းမိခင် နှုံးခန်းဘက် ထွက်လာလိုက်တယ်။

အတော်လေးကို ဆိုးတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပါမောက္ခက ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းပေးဝင်တယ်...။

‘လာ...ဝင်...’တဲ့။

Briefing ပေးရင် ကြာတတ်လွန်းလို့ သူ့နှုံးခန်းထဲ ဝင်သမျှ လူက ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြားပြားဝပ် ထိုင်ချပြီး အရင်ကန်တော့လိုက်မှ အဆင်ပြေ တတ်တယ်လို့ ကြားထားတော့ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်စရာ နေရာရှာရ တယ်။ မတွေ့ပါဘူး။ ဆရာကြီး နှုံးခန်းထဲမှာ ခြေချစရာနေရာတောင် မနည်း ရှာယူရတယ်။

‘ဒီမှာ မင်းကို ပစ္စည်းတစ်ခု လာပေးထားလို့...’

‘ဗျာ...’

‘မင်းနာမည်...ဩဇာနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘မင်းညီမ ထင်တယ်...လာပေးသွားတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

ရွှေသော့ပေါ့...။ ကျွန်တော်က ဟိုဘက်မှာ သွားရှာနေတုန်း သူက ဒီဘက်မှာ လာပေးသွားတာ။

‘ဒါနဲ့ မင်းအမေ နေကောင်းပြီလား...’

‘ဟာ...ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပြီ’

‘အေးအေး...စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား...’

‘လိုက်နိုင်ပါတယ်...’

‘အေး...အမေ နေမကောင်းတဲ့ကြားက ကြိုးစားပြီး အတန်းတက်တာ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ဘာလို့ မတက်တာလဲ’

‘အမေကို Check up သွားလုပ်နေရလို့...’

ဆရာကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မှားပြီ ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အမေကို Check up သွားလုပ်ရင် ညီမက ဘာလို့ ဒီမှာ ပစ္စည်းလာထားစရာကိစ္စ ရှိသလဲပေါ့။

‘မင်းတို့ မောင်နှမက တစ်အိမ်တည်း မနေဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ညီမလေးက ဆေးကျောင်းနဲ့ နီးတဲ့ အဆောင်မှာ နေပါတယ်...’

‘ဪ...’

မျက်စိထဲ ပြေးဝင်လာတဲ့ မြောက်ဥက္ကလာပထက ဆေး တက္ကသိုလ် (၂)ကို အရေးပေါ် ဆွဲသုံးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အကြိမ်ကြိမ် ဝစီကံနဲ့ ဆရာကြီးကို ညာနေမိတဲ့တွက် စိတ်ထဲက မရေမတွက်နိုင်အောင် ဦးချနေလိုက်မိတယ်။

‘ရော...’

ဆရာကြီးက သူ့စားပွဲပေါ် တင်ထားတဲ့ အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို လှမ်း

ပေးပါတယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာကြီး...ခွင့်ပြုပါဦး’

‘အေးအေး...’

တစ်ဆက်တည်း ခွင့်ပြုချက် တောင်းပြီး ခွင့်ပြုချက်ရတုန်း အမြန်ပြန် ထွက်လာခဲ့လိုက်ရတယ်။ အပြင်ပြန်ရောက်တော့မှ အိတ်ကိစ္စကြည့်ရတယ်။ ဘူးလေးတစ်ခုနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုပ်ပြီး အပေါ်မှာ စာရေးထားတာက သိခံ...တဲ့။ ဒါ...ကိုသိခံအတွက် PDA ဆိုတာနေမှာပေါ့...။ နောက်တစ်ဘူးက သေးသေးလေး...။ စက္ကနီနီနဲ့ သေချာထုပ်ထားတယ် (ကျွန်တော်ကတော့ PDA မလိုချင်ပါဘူး။ PHA ဆို ဟုတ်တုတ်တုတ်။ Personal Human Assistant လေ...။)

ဘူးအနီလေးပေါ်မှာတော့ ‘ဩဇာ’လို့ ရေးထားတယ်...။

ကျွန်တော် ကပျာကယာပဲ ဖောက်လိုက်မိတယ်။ အထဲမှာ သော့လေးတစ်ချောင်း။ ပလက်တီနမ်နဲ့ လုပ်ထားတယ်ထင်တာပဲ။ စာလေးတစ်ကြောင်း ရေးထားတဲ့ ကဒ်ပြားဖြူဖြူလေးတစ်ခုကို ငွေရောင်ခြည် ကြိုးတစ်မျှင်နဲ့ တွဲပြီး သော့မှာ ချိတ်ထားတယ်။ ရေးထားတဲ့ စာလေးက ရှင်းရှင်းလေး...။

ဩဇာ...

ဒီသော့လေးက စိတ်ထားကောင်းပြီး ပနောဖြူရှာပါတယ်။

ရွှေသော့...

တဲ့...။

ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုခံစားပစ်လိုက်ရမုန်းတောင် မသိ

တော့ဘူး။ ရွှေသော့က ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေတာလဲ...။ ကျွန်တော့်ကို ရှက်လို့လား...။ အဖြေပေးရမှာ ကြောက်လို့လား...။ တခြား ဘာအကြောင်းများ ရှိသေးလဲ...။ ကျွန်တော် မတွေ့တတ်တော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ ခရီးသွားဖို့ နှစ်ရက်ပဲ လိုတော့တဲ့ ကိုသိန်ကို ရွှေသော့ ပေးခိုင်းတဲ့ PDA လေး ပေးလိုက်တယ်။

‘ရော...ကိုသိန်’

‘ဘာလဲ...’

‘ရွှေသော့ ပေးခိုင်းတာ...’

‘ရွှေသော့...ဟုတ်လား...ဘာလဲ...’

‘ကိုသိန်နိုင်ငံခြားသွားရင် သုံးဖို့တဲ့ PDA ...’

ကိုသိန်က ကျွန်တော့်စကားကို မယုံကြည်နိုင်သလိုမျိုး အထုပ်ကို အရင်ဖောက်တယ်။ အထဲက PDA လေး ထွက်လာတော့မှ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

‘မင်း...ဘာပြောလိုက်လို့လဲ...’

‘Workshop သွားရမယ်လို့...’

‘ဒါပဲလား’

‘ဒါပဲ...’

အမှန်က ဒါတင်မကပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အားလုံးဝန်ခံလို့ ကလည်း ဖြစ်မှ မဖြစ်တာ’

‘ဘာပြောသွားသေးလဲ...’

‘ဘာမှ မပြောဘူး...အဲ...ကျွန်တော်နဲ့လည်း မတွေ့ဘူး...’

‘မတွေ့ပဲ ဘယ်လိုပေးလဲ...’

‘ဌာနမှာ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ပေးသွားခဲ့တာ...’

‘ဪ...’

ကိုသိန်ကတော့ PDA တစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်သွားပါတော့တယ်။

အလုပ်ရှုပ်စရာမရှိဘဲ ရှင်းနေတဲ့ ညီညီကသာ ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းရှုပ်ရှုပ်တွေ စမေးပါတော့တယ်။

‘ဩဇာ...’

‘ဘာလဲ...’

‘အရင်က ကောင်မလေးက မင်းဆီလာနေကျ...မင်းနဲ့တွေ့ပြီး ကိုသိန်အကြောင်း ပြောနေကျ...ခုကျမှ ဘာလို့ မင်းဆီ မလာပဲ တောင်ငူဆောင်ကနေ တကူးတက ဌာနမှာ လာအပ်သွားရတာလဲ...’

အမှန်က အဲဒါ မင်းအလုပ်လားလို့ ဘုတောလိုက်ရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲလိုပြောလိုက်ရင် ရလာမယ့် အကျိုးဆက်က ပိုဆိုးနိုင်တာကို ကျွန်တော် တွက်မိတယ်။

‘ဒီနေ့ ငါက အတန်းမတက်ဘဲ တောင်ငူဆောင်သွားနေတာ...အဲဒီမှာ လွဲတာ...’

‘မင်းက တောင်ငူဆောင်ကို အတန်းဖျက်ပြီးတောင် သွားတယ်ဆိုတော့ အကြောင်းရှိမှာပေါ့’

‘ရှိတာပေါ့။ ကိုသိန်သွားဖို့က နှစ်ရက်ပဲ လိုတော့တာ...’

ကျွန်တော့်စကားကို ညီညီက ပြုံးပါတယ်။ မယုံပါဘူးလို့ ပြောချင်ပုံပါပဲ...။

‘ကောင်မလေးက မင်းဆီ မလာတာ ကြာပြီလား...’

‘မကြာသေးပါဘူး...တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်...’

‘ဘာလို့ မလာတာလဲ...’

‘မအားလို့ နေမှာပေါ့...’

‘မင်းကို ရှောင်နေတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော့...’

ပြောပြီး ရယ်နေသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ညီညီကို အသံတိတ် ဆဲရေးပစ်လိုက်တယ်။ အလကားကောင်။ စကား အစ်နေတာ။ ဒါပေမယ့် သူ့စကားက ဘာလို့ တည်တည်မှန်နေမှန်းကိုမသိဘူး။ မအာနပ်ချင်စရာ...။

‘ဘာတို့ ရှောင်ရမှာလဲ...’

‘အကြွေးမပေးချင်လို့လေ...’

ညီညီကို ကျွန်တော် အစွဲပေးရပါတော့မယ်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် မှားကုန်မှာ စိုးရတယ်။ ဒါကြောင့် ‘မဟုတ်ပါဘူး’ဆိုပြီး စကားစကို အတင်း ဖြတ်၊ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ပြီး ရေကို အချိန်ဆွဲချိုးနေလိုက်ရတယ်။ ဒါတောင် အပြင်က ‘အအေးမိအောင် မချိုးနဲ့နော်...’ လို့ လှမ်းအော်နေသေးတယ်...။

ဟုတ်ပါရဲ့။ အအေးမိလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် မနက်ဖြန် စန်းမောင်ဆီ သွားရဦးမှာ...။

(တ)

နောက်နေ့ကျ ကျွန်တော်ဖျားပါတယ်။ ညီညီကတော့ ပွစိပွစိ ရေရွတ်ရင်းက ပြုစုရရှာပါတယ်။

‘အဖျားက ဘာအဖျားမှန်းမသိဘူး။ ကျကိုမကျနိုင်ဘူး’

ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဖျားက ဆေးသောက်တာလည်း မကျဘူး။ ဒါနဲ့ ဆေးခန်း ပြေးရရော...။

ဆရာဝန်က ဆေးတွေ ပေးလိုက်ပေမယ့် မသက်သာပြန်ပါဘူး။ ကိုသိခံက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချလက်မချနဲ့ပဲ ခရီးထွက်သွားရှာလေရဲ့။

သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ အဖျားက တစ်ရာနှစ်လောက်ထိ ပြန်ကျလာပြီ။

‘တော်သေးတာပေါ့။ ငါက မင်းကို ဒီတောင်မှ ကျော်နိုင်ပါ့မလားလို့ ပူနေတာ...’

‘အိုးတဲ့မှပဲ...’

‘ရော်...တကယ်၊ မင်းက အများတက်ရင် ၁၀၅-၁၀၆ နီးပါးထိ တက်တာ...ဒေခဲက မပြတ်ရဘူး၊ ငါကတော့ သွားပြီထင်တာ’

‘ဒီလောက်နဲ့ သေရမလား’

‘မင်းကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ခဲသေပြီထင်တာကို ပြောတာ...’

ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်နေမကောင်းတာ ကိုသိခံလည်း ခရီးသွားခါနီး မနေရပါဘူး၊ ညီညီကတော့ အပင်ပန်းဆုံးပါပဲ။

‘အရေးထဲ ယောင်သေးတယ်။ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ဘာတွေ ပြောမှန်း မသိဘူး’

‘ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ညီညီ...ငါကလည်း မင်းသား မဟုတ်ဘူး၊ ဖျားတိုင်း ကယောင်ကတမ်းပြောတတ်တဲ့ထဲမှာ ဩဇာမပါဘူး...’

‘မင်းက မင်းဟာမင်း သိလို့လား’

‘သိတာပေါ့...’

‘လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်း ကယောင်ကတမ်းက ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို တစ်နံတစ်လျား မဟုတ်ဘူး၊ ယုတ္တိယုတ္တာကျကျပဲ ယောင်တာပါ...’

‘ဘာတဲ့လဲ...’

‘သော့...တဲ့။ မသိရင် ဘဏ္ဍာစိုး သော့ပျောက်နေသလိုပဲ...’

‘တကယ်လား’

‘တကယ်ပေါ့...ညာစရာလား’

ညီညီမျက်နှာကို ကြည့်တော့လည်း တကယ့်ကို အတည်ပေါက်ပါပဲ...။

ပဲ...။

‘ကိုသိခံ ကြားသေးလား’

‘ကြားတာပေါ့’

‘ဘာပြောသေးလဲ...’

‘ဘာပြောအားမှာလဲ...မင်းက အသည်းအသန်ဖြစ်နေတဲ့ဟာကို...’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ...’

ဒီစကားကိုတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောမိတာပါ။

ဒါကို ညီညီက ရယ်ပြီးတုံ့ပြန်တယ်...။

‘ကျေးဇူးက ငါက တင်ရမှာ...’

‘ဘာလို့လဲ၊ ငါ့ကို ရိုနေတာလား’

‘မရိပါဘူး...တကယ်ပြောတာပါ...’

‘ဘာကိစ္စကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ ပြော...’

‘မင်းအတွက် ရေခဲဝယ်ထားတာ ကုန်ရင် ဒီနားက ရှိသမျှ အိမ်တွေ ပတ်တောင်ရတယ်’

‘ဟင်...ဟုတ်လား...အားနာစရာ...’

‘အေး...အဲဒီလိုတောင်းရင်း တွေ့ရှိခဲ့တာပါပဲ။ ရေခဲတောင် ပုံပြင် မဟုတ်ဘူး၊ ရေခဲတောင်းပုံပြင်...ဟဲဟဲ...’

ကြည့်ရတာ ညီညီတစ်ယောက် ရေခဲတောင်းရင်း တောင်းစရာ လူပါ တွေ့ခဲ့ပုံရတယ်။

‘ရေခဲ တောင်းရင်း တစ်ခါတည်း တောင်းခဲ့ရောပေါ့...’

‘ချက်ချင်းကြီး တောင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ...ဩဇာ...အချိန်ယူရဦးမယ်၊ တော်ကြာ မင်းသော့ကလေးလို ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားမှ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်...’

ကျွန်တော် မသက်မသာ ပြုံးပြလိုက်မိတယ်။

‘မင်း...ကောင်မလေးကို ရည်းစားစကားပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း...မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့...’

‘မရည်ရွယ်ဘဲ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ ပြောလိုက်မိတာမျိုးလား’

ကျွန်တော် မသက်မသာ ရယ်နေရုံကလွဲလို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။

ကိုသိခံ ရင်ထဲ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာကို သိချင်နေတာနဲ့ကို ကျွန်

တော် ဇောချွေးတွေ ပြန်ပြီး အဖျားကျချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွားရတယ်။

ကျောင်းကိုလည်း တစ်ဖက်က ပူရသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ department

မှာက ကျောင်းပျက်လို့ မရဘူး။ ကျောင်းပျက်ရင် ခွင့်စာတင်ရတယ်။ ခွင့်

မတင်ရင် ဒဏ်ကြေးတပ်တယ်။ ခုလောက်ဆို ကျွန်တော် ခွင့်မတင်လို့

ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ကြေးအတွက် အတန်းထဲမှာ notice ပေးနေလောက်ပြီ

လို့ တွေးမိတယ်...။

တွေးနေတုန်း တံခါးခေါက်သံ ကြားလို့ ညီညီ သွားဖွင့်တယ်။ ကိုသန်း

လှိုင်တို့ လူစုပါ။ ကိုသန်းလှိုင်ရယ်၊ စောလွင်ရယ်၊ ခင်သန္တာထွန်းရယ်၊ စန္ဒာ

ဝင်းရယ်...။ ကျွန်တော့်ကို လူမမာလာမေးကြတယ်ထင်တယ်.....။

‘ဩဇာ...တော်တော် နေမကောင်းဘူးဆို...’

‘ဟုတ်တယ်...’

‘ဆရာကြီးကတောင် မင်းကို အမေပြီးတော့ မင်းတဲ့၊ အမေကို ပြုစုရ

တာနဲ့ ပင်ပန်းသွားလား မသိဘူးလို့ ပြောနေတာ...’

‘ဆရာကြီးက ငါ့ကို ခွင့်မတင်လို့ မဆူဘူးလား...’

စန္ဒာဝင်းက ခေါင်းခါတယ်။ ကိုသန်းလှိုင်ကတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်

ပြီး...

‘မင်းခွင့်တင်လို့ ငါတို့က မင်းနေမကောင်းမှန်း သတာလေ...တဲ့’

‘အာ... ဘယ်က ခွင့်တင်ရမှာလဲ... ညီညီက ငါ့ကို ပြုစုနေရတာနဲ့ အလုပ်တွေတောင် အိမ်ယူလုပ်နေရတာ...မအားဘူး...၊ ကိုသိခံက ခဏ် ထွက်သွားတယ်။ ဘယ်သူမှ သွားမတင်အားဘူး...’

‘တင်တယ်တဲ့...’

ခင်သန္တာထွန်းကလည်း ဝင်ထောက်ခံတယ်။

‘ဘယ်သူတင်တာလဲ...’

‘နင့်ညီမ...တဲ့...’

ခင်သန္တာထွန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် တအံ့တဩဖြစ်သွားရတယ်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း သိလိုက်တာက အဲဒါ ‘ရွှေသော့’ဆိုတာပဲ...။ ရွှေသော့က ကျွန်တော် နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမတက်နိုင်တာ ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရဘူး။ ညီညီကတော့ ‘ညီမ ဟုတ်လား’လို့ တအံ့တဩ ရေရွတ်ပြီး ကျွန်တော် မျက်မှန်းကျိုးလောက်တဲ့ အသံနဲ့ ‘ယောက်ဖ’လို့ အားရပါးရ ခေါ်ပါတယ်။

ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ကျေးဇူးသာ ရှိမနေလို့က ဆွဲထိုးချင်စရာ...။ ပိုဆိုးတာက အဲဒါ ရွှေသော့ဆိုတာ ကျွန်တော်က သိနေတာပါပဲ။ ရွှေသော့က ကျွန်တော့်ကို ရှောင်တုန်းက ရှောင်နေပြီး ခုကျမှ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်တိုင်ပေးသတဲ့။

‘မင်းစာအုပ်တွေကော ပေးလိုက်ဦးမလား၊ ဒီမှာ သန္တာနဲ့ စန္ဒာက စာကူးပေးမယ်...တဲ့’

စောလွင်က သူမကူးရတိုင်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ချောက်ချပါတယ်။

ညီညီက ဝင်ပြောတယ်...။

'နေနေ...သုညီမ ကူးပေးလိမ့်မယ်'တဲ့။

ကျွန်တော် လက်သီး ထောင်ပြလိုက်တော့ သူက မဟောသဇောတ် တော်ထဲကလို လက်ဝါးပြန်ဖြန့်ပြတာ...ကျောချမ်းစရာကြီး...။ အကြည့် ကို လွဲလိုက်ရတယ်။

ကိုသန်းလှိုင်ကတော့ nuclear lecture တစ်ခုကို အကျဉ်းရုံး မှတ်နည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ပေးသွားသေးတယ်။ တကယ့်ကို ချီးကျူးစရာ ကောင်းတဲ့ လူပါ...။ ပြီးမှ သူက ဖောက်တယ်...။

'မင်းညီမက တော်တော်လှတာပဲနော်...'

သူ့စကားကို ညီညီက အရမ်းကာရော စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ညီညီ မျက်လုံးက Voltage ကို မိတာတဲ ထောက်စရာမလိုပဲ မှန်းမိပုံရတဲ့ ကိုသန်း လှိုင်က...

'ခင်ဗျားက စိတ်ဝင်စားလို့လား...'

'ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်က သူ့မှာ ညီမရှိတာကို ဝှက်ထားတယ်။ အတူ နေတဲ့ ကျွန်တော်တောင် မသိရဘူး'

'ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကြီးပြောမှ သိရတာ... ဆရာ ကြီးကတောင် ပြောနေသေးတယ်။ ဩဇာညီမက အတော်သိတတ် လိမ္မာ တာ...တဲ့။ ပြီးတော့ သနားစရာတဲ့၊ မောင်နှမတွေ အတူမနေရရှာဘူးတဲ့...'

အဲဒါမှ ပြဿနာပါ။ ဆရာကြီးကတော့ အတန်းထဲမှာ စကားစပ်မိရင်း ပြောတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခက်တာက မရွှေသော့ ဆင်ထားတဲ့ ဇာတ်ကွယ် ကြီးကို ဆရာကြီးက အဟုတ်ထင်နေတာပါပဲ။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက ခု ဆရာ ကြီးဖောက်သည်ချထားတဲ့ စကားတွေကို ကိုသန်းလှိုင်တို့ကပါ ယုံပြီး ညီညီ

ဆီအထိရောက်တာပါပဲ...။

ညီညီက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ရှင်းရတော့မယ်။

'အဲဒါ...ရွှေသော့ပါ...'

'ဘာ...ရွှေသော့...ဟုတ်လား။ ဘယ်တုန်းက မင်းတို့က မောင်နှမတော် သွားတာလဲ'

'မဟုတ်ပါဘူး...'

'ဒါဆို...တင်လားမောင်နှမလား...'

ညီညီကတော့ ပြဿနာရှာနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လက်ကာ ပြလိုက်ရတယ်။

'ငါ့ရှင်းပြပါမယ်'

'ရှင်း...ရှင်း...စိတ်တိုင်းကျအောင် မရှင်းနိုင်လို့က မင်းနာပြီပဲ'

'ဒီကိစ္စက ရွှေသော့ သူ့ဘာသာသူ လုပ်သွားတဲ့ဇာတ်၊ ငါ့ကို အတန်း ထဲက ခေါ်ထုတ်ဖို့ သူ့ကိုယ်သူ ငါ့ညီမပါ။ အမေအသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ပါဆိုပြီး ဆရာကြီးကို ခွင့်တိုင်ပြီး လာခေါ်ထုတ်သွားတာ သူတို့လည်း မြင် တယ်...'

ကျွန်တော်နဲ့ညီညီ ဖြစ်နေတာကို...ကိုသန်းလှိုင်တို့ နားလည်ပုံမရပါ ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ဝင်မမေးဘဲ နားထောင်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ရွှေသော့လာခေါ်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံပေးဖော် ရကြပါ တယ်။ ကိုသန်းလှိုင်တို့ ခေါင်းညိတ်တော့မှ ညီညီက မေးဆက်ပြတယ်။ ဆက်ပြောပေါ့။

'နောက်...PDA လာပေးတာလည်း ဒီလိုပဲ...ဩဇာညီမဆီပြီး ဝင်တာ။

ခုလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ဘာဆန်းလဲ...'

'ဘာဆန်းလဲ...ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ...'

'ဆန်းဟာကို ငါက ပြောပြရဦးမှာလား...'

အဲဒီလိုပြောပြီး ကိုသန်းလွင်တို့ကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ သူတို့ရှိနေလို့ မပြောသေးတာဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါပေမယ့် စကားက လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားပါတော့တယ်...။

'ဪ...ဒါဆို ဒီကောင်မလေးက မင်းညီမ မဟုတ်ဘူးပေါ့...'

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရတယ်...။

'စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နင်တို့ ဩဇာကို ယောက်ဖတော်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့...'

'ဘာလဲ...နင်မျှော်လင့်ချက် ပြန်ထားလို့ ရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားတာလား...'

စောလွင်ရဲ့စကားကြောင့် ခင်သန္တာထွန်း စိတ်တိုသွားတယ်။

'သေပစ်လိုက်...သေလိုက်...ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ သေလိုက်...'

'ငါကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ သေလိုရင် နင်က သဂြိုဟ်စရိတ် ထုတ်ပေးမှာမို့လို့လား'

'ဖျာတစ်ချပ်တော့ ရမယ်၊ ဒါတောင် အဟောင်းနော်၊ အသစ်မရဘူး'

ခင်သန္တာထွန်းပြောပုံက သေချင်စရာ တစ်စက်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စောလွင် သူ့ကို ပြောလိုက်တာထက်စာရင် သူပြောတာ နည်းသေးဟယ်လို့ ထင်နေပုံပဲ...။

ထင်မထားပဲ စကားက ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်လာတယ်။ စန္ဒာ

ဝင်းက ပြောတာပါ။

'ဒါဆိုနေပါဦး ဩဇာ...'

'နေပါတယ်၊ ဘယ်မှတောင် ထမသွားနိုင်သေးတဲ့ဟာ...'

'နင်နဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ဘာလဲ...'

'ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်...'

'ဘာဒါပေမယ့်လဲ...'

'ငါကတော့...'

ပြောမယ့်စကားကို တုံ့ဆိုင်းနေမိတယ်။ ပြောသင့်မပြောသင့်ပေါ့၊ ညီညီက ခပ်တည်တည်နဲ့ သူမသိသေးသလို ဝင်ထောက်တယ်။

'ငါကတော့ ဘာဖြစ်လဲ...'

'ချစ်မိနေပြီလား...'

ကိုသန်းလွင်က သံစဉ်လေးနဲ့ ဝင်ထောက်တယ်။

'မကဘူး...ရည်းစားစကားတောင် ပြောထားပြီ...'

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စန္ဒာဝင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်တယ်။

'မဆိုးပါဘူး'တဲ့။

'ဘာမဆိုးတာလဲ...'

'အလားအလာကောင်းမှာပါ...'

ကျွန်တော် စန္ဒာဝင်းကို တအံ့တဩကြည့်မိတယ်။ သူပြောတာ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဒီစကားကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံး စကားပါပဲ။ လောလောဆယ် ခံစားနေရတဲ့ ဧရာဂါဝေဒနာတွေ အကုန်လုံး ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်သွားတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ တကယ်ပါ...အဲဒီလောက်တောင် ဆေးက စွမ်းပါတယ်။

(ထ)

နောက်တစ်ပတ်လောက် နေတော့ ကျွန်တော် တော်တော်လေးကို ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာပြီမို့ကျောင်းပြန်တက်ဖြစ်ပြီဆိုတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ရွှေသော့ကို ရှာမိတော့တာပေါ့။ အကြောင်းစုံသိသွားတဲ့ ညီညီကလည်း သူ့ရဲ့ ဆန်းတယ်ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်ကို စန္ဒာဝင်းရဲ့ အလားအလာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်နဲ့ နီးစပ်ကြောင်း အားပေးခဲ့တဲ့အတွက် အဲဒီကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အလားအလာလေးကို ကျွန်တော်က ရှာပုံတော် ဖွင့်ရပါတော့တယ်...။

‘စန်းမောင်...’

ဘာပဲပြောပြော နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကောက်မီးဖိုချောင်က ‘စန်းမောင်’ပဲ။ စန်းမောင်ကလည်း လက်မလည်ဘူး။ ကျွန်တော့်တို့လက်ကွာပြတယ်။ ခဏနေဦးဆိုတဲ့ သဘော...။ သူ့ကိုစွဲတွေပြီးတော့မှ

ကျွန်တော့်အိ ရောက်လာတယ်။

‘ဘာလဲအစ်ကို...’

‘ရွှေရောင်ကား...’

‘တွေ့တယ်အစ်ကို...’

‘ဘယ်တုန်းကလဲ...’

‘မနက်က...’

ဒါဆို ရွှေသော့ကျောင်းတက်တာ သေချာတာပေါ့။ စန်းမောင်ကိုတော့ ဘာမှ အထွေအထူး မှာမနေတော့ဘူး။ မုန့်ဖိုးပေးပြီး ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။ မနက်ဖြန် မနက်တော့ အတန်းဖျက်ပြီး Global ဘက်ကို အရှာထွက်မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဆရာကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို နေမကောင်း ပြန်ဖြစ်တယ် ထင်နေဦးမယ်။ စိတ်ထဲကပဲ ဆရာကြီးကို ကန်တော့တောင်းပန်လိုက်ရတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်အခန်းဝမှာ ချိတ်ထားတဲ့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အရုပ်ကလေးက ကြိုးလေးနဲ့ တွဲထားတဲ့ ဘောလုံးလေးပါ။ ဘောလုံးရဲ့ မျက်နှာပြင်မှာ မြင်နေရတာက ရုပ်ပြောင်ကလေး...။ မျက်စိကို တစ်ဖက်မှိတ်လို့ လျှာစေးဝပ် ထုတ်ပြထားလိုက်သေးတယ်။

ခက်တာက အိမ်မှာ ညီညီကလည်း မရှိတော့ ဘယ်သူ့လာထားသွားမှန်းလည်း မသိဘူး။ ချိတ်ထားတာက တကယ့်ကို လေစုပ်ခွက်ကလေးနဲ့ အတိအကျ တံခါးမှန်မှာ ကပ်ထားခဲ့တာ။ ကျွန်တော် ဘောလုံးစပ်ပြီလေးကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အခန်းထဲ ယူလာခဲ့လိုက်တယ်။ ဘာမှန်းတော့ မသိဘူး။ သေချာတာကတော့ ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ ရွှေသော့ကို သွားသတိရမိတာပဲ။ ဆန်းတယ်။

ဟုတ်တယ်။ တချို့ကပညာရှိတွေက ဒါကြောင့် ပြောခဲ့တာ ဖြစ်မှာ။ အချစ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်တဲ့။

ညီညီမြန်ရောက်လာတော့ ညီညီကလည်း အရုပ်ကလေးကို တွေ့သွားတယ်။

‘ဒါက ဘာလဲ...’

‘မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ’

‘ကလေးကလားနဲ့ အံ့ဩစရာ...’

ညီညီက ကျွန်တော့်ကို ရှုံ့မဲ့ပြီး မှတ်ချက်ချပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်တိုသွားရရင်း...

‘ဘာမှ ကလေးကလားနိုင်စရာ မရှိဘူး။ အိမ်ဝမှာ လာချိတ်ထားလို့ ယူလာတာ...’

‘မင်းကို လာပြောင်ထားတာ နေမှာပေါ့...’

‘ဟင်...ဖြစ်ရတယ် ဒီအိမ်မှာ ငါတစ်ကောင်တည်း နေတာ ကျနေတာပဲ...’

‘ငါနဲ့ နေပေမယ့်...ငါတွေတာ မဟုတ်ဘူးလေ...မင်းတွေတာ...’

‘ဒါက ငါက စောရောက်တာကိုး’

‘မင်းကို ပြောချင်လို့ စောစောလာချိတ်ထားတာ နေမှာပေါ့ ငါ့ကို ပြောချင်မှတော့ ငါပြန်မရောက်ခင် မင်း တနေ့တမော နှပ်နေတဲ့အချိန် လာချိတ်မှာပေါ့...’

‘ဟုတ်နိုင်ခြေတွေ လာပြောမနေနဲ့...’

‘ဟုတ်နိုင်ခြေ မဟုတ်ဘူး...ဟုတ်နိုင်တာကို ပြောတာ...ငါ့ကို ပြောင်ချင်တဲ့ကိစ္စကို မင်းက ယူဝင်သွားမှတော့ ငါ့အတွက် နောက်တစ်ခု လာချိတ်

ထားမှာပေါ့...’

သူပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာကိစ္စနဲ့ သူ့စကားကို ထောက်ခံလိုက်စရာ အကြောင်းရှိလို့လဲ...။

‘ဒါကတော့ အချိန်မရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့...’

‘အေး...စောင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့ ဩဇာ...’

ညီညီလေသံက မတရားကြီးကို confidence များနေသလိုပဲ။ သူတောင် မသင်္ကာချင်ဖြစ်လာရတယ်။ သူပဲ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဖို့ ချိတ်ခဲ့တာလားပေါ့။ ဒါပေမယ့် ညီညီဆိုတာက အဲဒီလောက် လောကကြီးကို အချိန်မပေးတတ်ဘူး။ သူ့အကိစ္စအတွက် ‘နည်းနည်းမှ မပါတဲ့ ကိစ္စဆို ဘာကိစ္စမှ သူ စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး။ ထင်မိတဲ့ အထင်ကတောင် အတော်လွန် နေပြီ။

ညီညီပြောသလို ကြာကြာစောင့်မကြည့်လိုက်ရပါဘူး။ အဲဒီဘောလုံးရုပ်ပြောင်လေးနောက်တစ်လုံးက ကျွန်တော့်ဆီတည့်တည့် နောက်တစ်နေ့မှာ ရောက်လာခဲ့လို့ပါပဲ...။

မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်က တောင်ငူဘက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ထိုင်နေကျစားပွဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနေတာက ရုပ်ပြောင်ဘောလုံးလေး။ မနေ့က ဘောလုံးက အဝါရောင်။ ခုဟာက အနီရောင်။ ကျွန်တော့်ကို နိမိတ်ပေးနေသလိုပဲ။ သေချာတယ်။ ရွှေသော့နဲ့ တွေ့... မဟုတ်ဘူးဆိုတာမျိုး။ ဒီနေ့ကျကာမှ သိပ်စောလို့လား မသိဘူး။ စန်းမောင်ကိုလည်း မတွေ့ရဘူး။ ရွှေရောင်ကားကိုလည်း အရိပ်ယောင်တောင် မတွေ့ရဘူး။ အိတ်ကပ်ထဲက ပလတ်တီနမ် သော့ကလေးကို ထုတ်ကြည့်မိတော့ ဒီသော့လေးက စိတ်ထားကောင်းပြီး မနောဖြူရှာပါတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း

လေးကိုပဲ သတိရနေမိတယ်။ အဲဒီ သဘောဖြူ မနောဖြူ ကောင်မလေးက ဘယ်ရောက်နီနမုန်း မသိဘူး။

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ အတန်းဘက် ပြန်လာခဲ့ပြီး ခုမှရောက်သလို နဲ့ အတန်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ အရှေ့မှာ သင်နေတဲ့ ယဏ္ဍာ တွေကို မနည်း ငြိမ်းစားအာရုံစိုက်နေတုန်း လက်ဆင့်ကမ်း စာတိုလေးတစ်စောင်ရောက် လာတယ်...။

ဩဇာ...

စိတ်ဝင်စားစရာ ဟူညူးတစ်ခု ပေးစရာ ရှိတယ်။

သန်းလှိုင်

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတယ်။ ပြီး CMP သင်နေတဲ့ မျက်မှန်ထူထူနဲ့ ဒေါက်တာမမြင်အောင် ကိုသန်းလှိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် ပြီး မေးဆတ်ပြမိတယ်။ ဘာလဲ...လို့...။ ကိုသန်းလှိုင်က လက်ထဲက ပစ္စည်း လေးတစ်ခု မြှောက်ပြတယ်။ ရုပ်ပြောင်ဘောလုံး... ပန်းနုရောင်လေး။ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ရယ်ချင်သွားရတယ်။ သေချာပါတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကို လိုက်နောက်နေတာ ဖြစ်သလို အဖြစ်နိုင်ဆုံး တရားခံက လည်း 'ရွှေသော့'ပဲ ဆိုတာ...။

အတန်းပြီးတော့မှ ကိုသန်းလှိုင်က ဘောလုံးလေးကို လက်ထဲလာ ထည့်တယ်။

'ဘယ်က ရတာလဲ၊ ဘယ်သူလာပေးတာလဲ...'

'မသိဘူး၊ အသက်လေးဆယ်လောက် ရှိမယ့် ယောက်ျား တစ်ယောက်

ပဲ...'

အရေးထဲမှ ကိုသန်းလှိုင်က အတိအကျကို အစီရင်ခံတယ်။ ကျွန်တော် သိချင်တာက ရွှေသော့ ဟုတ်မဟုတ်ပဲ။ ကျွန်တာ မသိချင်ဘူး။

ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ကျွန်တော် ကြည့်မရတဲ့ ဒရိုင်ဘာနေမှာပေါ့...။

'ဘာလဲ...ဩဇာကို ပေးပါလို့ သေချာမှာသွားလို့လား'

'ဟုတ်တယ်...'

'မင်းဆီမှ တည်တည်လာတာလား...'

ကျွန်တော် သံသယနဲ့ မေးလိုက်မိတယ်...။

'ငါဆိုတော့ တည်တည်လာမလား... ငါနဲ့ department အဝင်မှာ တွေ့တာ ဒီအတန်းမှာ ဩဇာဆိုတာ ရှိလားတဲ့၊ ရှိတယ်ဆိုလို့ ပေးခဲ့တာ...'

'ဪ...'

'အဲဒါ ဘာလဲ...၊ ဘာဂိုဏ်းဂနရဲ့ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတလဲ...၊ ထိပ်သီး အစည်းအဝေးပွဲ ဖိတ်စာများလား...'

သိုင်းဝတ္ထုတွေ အတော်အတန် ဖတ်ထားပုံရတဲ့ ကိုသန်းလှိုင်က ငေါ့ သလို မေးပါတယ်။ အင်းလေ မေးချင်စရာပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဘောလုံး ရုပ်ပြောင်လေးကို တကူးတက လာပေးထားခဲ့တာကိုး။ သေချာတာက တော့ ရွှေသော့ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူနိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ဆိုတာပါပဲ။ သူပြုမူလှုပ်ရှားမှုတွေက သူများနဲ့မတူတတ်ဘူးလေ။ သူ့ဘက်ကတော့ တကူးတက အားစိုက်လိုက်ရတယ် မရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နဲ့ အားလုံးပြီးသွားတတ်တာမျိုး။ သူများအတွက်ကတော့ တအံ့တဩ... အမှတ် တရဖြစ်ကျန်ခဲ့ရတာ...။

'မဟုတ်ဘူး...လျှို့ဝှက် အချစ်သင်္ကေတ...'

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုသန်းလွင်က ရယ်ပါတယ်။ ပြီး ပြောသွားသေးတယ်။

‘ကောင်လေး...သိပ်နေအကောင်းကြီး မဟုတ်သေးဘူး၊ ဆေးသောက်ပြီး ဂရုစိုက်ဦး’တဲ့။

ခုတလော ကျွန်တော်လည်း ကံဇာတာကောင်းပုံ မရဘူး။ ခံဘက်က ချည်းပဲ...။ ဖြေသာတာတစ်ခုက ရွှေသော့ကြောင့် ခံနေရတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးလေးပဲ...။

နေ့လယ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တံခါးဝမှာ ရုပ်ပြောင်ဘောလုံးလေးများ ရှိဦးမလား ရှာမိသေးတယ်။ မတွေ့ဘူး။ အိမ်ထဲရောက်တော့မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဘောလုံးတစ်လုံးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတဲ့ ညီညွှန်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘောလုံးလေးက လိမ္မော်ရောင်လေး။ မချိုမချင်နဲ့...ညီညွှန်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဘောလုံးကို ဆွဲယူလိုက်တယ်...။

‘ပေး...’

ညီညွှန်က မပေးပါဘူး။ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှပြီးမေးတယ်။

‘မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ...’

‘ဆိုင်တယ်...’

‘မနေ့က ပြောတော့ မဆိုင်ဘူးဆို...’

‘ခု...ဆိုင်သွားပြီ...’

‘အထောက်အထားပြပါဦး...’

ညီညွှန် ရိထေ့ထေ့စကားတွေကို ကျွန်တော် တုံ့ပြန်ဖို့ အိတ်ထဲက နှစ်ပြောင်ဘောလုံး အနီနဲ့ ပန်းနုရောင်လေးကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီလို

ကျပြန်တော့လည်း...

‘ဟာ...မင်းဝယ်လာတာလား...ဘယ်ကလဲ...ဘယ်လောက် ပေးရလဲ...’

‘အားအားယားယား ဝယ်မလားကွ၊ မနက်က တောင်ငူကင်တင်း သွားတော့ တစ်လုံး ရလာတယ်။ အပြန် အတန်းထဲ ရောက်တော့ တစ်လုံး ရတယ်’

‘တော်ရောပေါ့။ ဒါက ငါ့ဟာနေမှာပါ...’

‘မင်း...မညစ်နဲ့...ဒါ ရွှေသော့ ငါ့ကို ပေးထားတာ’

‘ဟာ...’

ညီညွှန်က ရယ်ဟဟနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှောင်သလို တအံ့တဩ ကြည့်ပြတယ်။ ဘောလုံးလေးကိုလည်း ကျွန်တော် မခံချင်အောင် နှမ်းပြလိုက်သေးတယ်။ သူ့ရုပ်နဲ့များ လာလုပ်နေသေးတယ်။

‘မင်း အတော်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ ဩဇာ...’

‘ဘာစိတ်ကူးယဉ်တာလဲ...’

‘မင်းပဲ...ခုနက ရွှေသော့က ပေးတာဆို...’

‘ဟုတ်တယ်...’

ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားသံက တကယ့်ကို ပြတ်သား ခိုင်မာနေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပြုလိုက်မိတယ်။

‘မင်းက ဘာအထောက်အထားနဲ့ ခုမှလာပြီး ဒီလောက် ခိုင်မာနေတာလဲ...မနေ့ကတော့ တစ်မျိုး...’

‘မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့ မတူတော့ဘူးဆိုတာသေချာတယ်။ ငါ့ရင်ထဲကကို သိနေတာ...ဒါ...ရွှေသော့ ငါ့ကို လိုက်နောက်နေတာ...’

ကျွန်တော် တကယ့်ကို ခံစားချက်နဲ့ အတည်ပြောမှန်းသိတော့ ညီညီ တစ်ချက်တွေပြီး ငြိမ်သွားတယ်။ အနွဲ့တော့ မပေးပါဘူး...။

‘တဝင်နဲ့ ရှေးနိုင်တယ်...’ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘောလုံးလေး ပြန်ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ လိမ္မော်ရောင် ဘောလုံးလေး ကျွန်တော့်ရှေ့ ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဘောလုံးအဝါ၊ အနီ၊ ပန်းရောင်၊ လိမ္မော်လေးလုံး ဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်တော် ရုပ်ပြောင်ဘောလုံးလေးတွေကို ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေမိတယ်။

ညီညီကတော့ ခေါင်းခါလေရဲ့။

‘သွားရှာပြီ... ဩဇာတော့ သွားရှာပြီ...’ ဆိုပြီး သီချင်းလုပ် ဆိုနေတယ်။

ဘာလုပ်ရမှာလဲကွာ...။ သူ့ဘာသာသူ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာဆိုဆို... ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော့်အာရုံထဲက ကျွန်တော့်ကို ပြောင်ပြနေတဲ့ ‘ရွှေသော့’ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ မဟုတ်လား...။ ကျွန်တော် အညံ့ခံလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ရွှေသော့ကို တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြီး လက်စားချေချင်သေးတယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော်က ခုထိ ရွှေသော့ဘယ်မှာ နေမှန်းကို မသိသေးတာပါပဲ။ ဘယ်လောက်ထိ တော်သလဲဆိုရင် သူ Global တက်နေတာတောင် ဘယ်အခန်းမှာမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေပြီး မေးမှ ဖြစ်တော့မယ်...။

ဟုတ်တယ်လေ...။ အဲဒီ ‘ရွှေသော့’ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် စစ်မျက်နှာဖွင့်ရတော့မယ်။ မဟုတ်ရင် စန္ဒာဝင်းတို့ပြောတဲ့ ‘အလားအလာကောင်း’ဆိုတဲ့ နေရာဒေသလေးကို ကျွန်တော် သိမ်းပိုက်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်တဲ့ စစ်ရေးအချက်အလက်တွေနဲ့ တပ်သား မိကွာတွေ ကျွန်

တော် စုဆောင်းရဦးမယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ စီမံကိန်းချည်းပဲ ရှိတယ်။ ဘာမှ မပြည့်စုံသေးဘူး။

အနားမှာ ခုထိ သီချင်းတအေးအေးဖြစ်နေတဲ့ ညီညီကို ကြည့်မိတယ်။ ညီညီက ဘုကြည့်ပြန်ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

‘ဘာကြည့်တာလဲ...’တဲ့။

‘စစ်သားကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး’လို့ ခေါင်းခါပြီး ဖြေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ညီညီက စုတ်တသပ်သပ်နဲ့...။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနေရာ ဒေသလေးကို သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့ လောက် ဘယ်ကိစ္စကမှ အရေးမကြီးနိုင်တာ သေချာပါတယ်...။

(၃)

နောက်ရက်တွေမှာလည်း ဘောလုံးလေးတွေ ကျွန်တော့်ဆီ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ရောက်လာတတ်ပြန်တယ်။ အရောင်တော်တော်စုံစုံအပြင် တချို့အရောင်တွေတောင် နှစ်လုံးဖြစ်နေပြီ...။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အကြံတွေ ညှစ်ထုတ်ရတော့တာပေါ့...။

ဒီရက်အတွင်းမှာ ကိုသိင်္ခလည်း ပြန်ရောက်လာတယ်။ ညီညီက ဘောလုံးလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုသိင်္ခကို ဘာမှ လက်ထောက်မချတဲ့ အတွက် သူ့ကိုလည်း ကျိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရပြန်တယ်။ ဖွင့်ဟပြောမိရင် ရောင့်တက်မှာစိုးလို့...။ တိုက်တိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကိုသိင်္ခ ကျွန်တော့်ကို ဝယ်လာပေးတဲ့ လက်ဆောင်က ဘောလုံးပုံ နာရီကလေး။ Bedside table မှာ တင်ဖို့တဲ့။ ညီညီက ကိုင်ကြည့်ပြီး တခွီခွီရယ်တယ် 'မင်းက တော်တော် အကျိုးပေးသန်သားပဲ...' လို့လည်း ပြောသေးတယ်။ ကိုသိင်္ခကတော့ နား

လည်ပုံ မရပါဘူး။ မေးတော့လည်း မမေးဘူး။ မမေးအားဘူးလေ...။ work shop နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ reports တွေကို ပြင်ဆင်နေရတယ်...။

ဒီကြားထဲကမှ တစ်ခုတော့ သတိတရ မေးသေးတယ်...။

'ရွှေသော့နဲ့ တွေ့သေးလား...'တဲ့။

'ဟင့်အင်း...ကိုသိင်္ခမသွားခင်တည်းက မတွေ့တာ ခုထိပဲ...'

ဝါ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ။ ကိုသိင်္ခကတော့ မျက်မှောင်ကြဲတယ်။

'မင်းဆီ မလာဘူးလား...'

'ဟင့်အင်း'

'မင်းကရော...သူ့ကို သွားမရှာဘူးလား...'

'အဲ...ရှာ...ရှာပါတယ်...'

'မတွေ့ဘူးပေါ့...'

'ဟုတ်တယ်...မတွေ့ဘူး...'

'ခုကွပါပဲ...ရွှေသော့များ နေမကောင်းဘူးလား မသိဘူး...'

ကိုသိင်္ခက အဲဒီလိုညည်းတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ နည်းနည်းလည်း စိတ်ပူသွားပုံပဲ...။ စိတ်မပူတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ထဲကနေ ဘောလုံးတွေ သယ်ယူပို့ဆောင်နေနိုင်ပါသေးတယ်လို့ ကျိတ်ပြောမိတယ်။

ကျွန်တော့် စုံစမ်းရှာဖွေမှုကလည်း အောင်မြင်ပါတယ်။

ခုဆိုရင် ကျွန်တော် ရွှေသော့ရဲ့ အခန်း၊ လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်၊ hand-phone နံပါတ်ကအစ သိနေပါပြီ။ ခုလိုသိအောင် အကျိုးဆောင်ပေးတဲ့သူ မှာ စန်းမောင်နဲ့ စန်းမောင် မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ Global က ကောင်မလေး တချို့ပါတာပေါ့...။ အဲဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ စန်းမောင်က တကယ့် friend

တွေ၊ ကံကောင်းတာက ရွှေသော့နဲ့ တစ်တန်းတည်း ဖြစ်နေပြီး ရွှေသော့ကို သေသေချာချာသိနေတာ။ ခင်တော့ မခင်ဘူးတဲ့။ လိုချင်တာတွေ ရအောင် ရှာပေးနိုင်ရင် ကိုဩဇာက ဘယ်မှာ ကျွေးမှာလဲလို့ ကြေးတောင်းတယ်။ စန်းမောင်ဘော်ဒါပီသပါပေ။ အင်းလေ ခေတ်ကိုက ဒီတိုင်း ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ သူတို့ကြိုက်တဲ့နေရာပြောလို့လည်း ပြောရော... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တွေ မှန်းထားမိတဲ့ ကျွန်တော်တောင် မျက်စိလည်သွားရတယ်။ ကျောက် မြောင်း သီတာလမ်းနဲ့ ဒဂုံသီရိလမ်းထောင့်က ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်တဲ့ အဝစားမှာ...တဲ့။ အဲဒီနားမှာ ဒိန်ချဉ်ဆိုင်နဲ့ ကော်ပြန့်ဆိုင်လည်း ရှိသေးတာမို့ ဆက်စားရင် စားမှာတဲ့...။ ကျွန်တော် အရမ်းကို သဘောတူလိုက်တာပေါ့။ တကယ့်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေကို မပြောဘဲ သူတို့အလိုရှိရာလေးကို ပျော်စရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူတဲ့ စရိုက်လေးတွေကတော့ တကယ်ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ တကယ်ဆို သူတို့လေးတွေက ဒီထက်မက သုံးနိုင်တဲ့ကလေး တွေပဲ...။

ရွှေသော့နဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေက အဲလောက်ပဲ တန်တယ်လို့ တော့ ပြောလို့ မရပါဘူး။ ဒါ စေတနာနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ကို ကျွေးမွေးပြုစုပြီးတာနဲ့ ပြန်လာလိုက်တာ...ကိုယ့်ကိုယ်ကို တိုက်ပွဲ အောင်တော့မယ့် စစ်သူကြီးလို့ ခံစားလိုက်ရတော့တယ်။

ပထမအဆင့်ကတော့ သူ့အိမ်ပါပဲ...။

ကျွန်တော် မရမက ဘော်ဒါဖွဲ့ထားတဲ့ သော့ပြင်ရခိုင်ကြီးကို လာဘ် ထိုးပြီး ရွှေသော့တို့အိမ်ရှေ့ လွှတ်ရတာပါ။ မလွှတ်ခင် သူ့ဆိုင်က သော့ အဟောင်းတွေ စီချိတ်ထားတာကို သေချာဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး ငွေ ရောင် ရွှေရောင်တွေ မှုတ်ပေးလိုက်လို့ သူ့အတော် ခိတ်ပျက်သွားပါသေး

တယ်။

‘မင်းလုပ်တာ ငါတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ဩဇာ...’

‘ဘယ်ကလာ...ရွှေတွေ ငွေတွေ ဝင်လာတော့မယ်လို့ သဘောထား...

ကဲ...သွား...သွား...ကျွန်တော် မှာတာ မမေ့နဲ့နော်...’

‘မမေ့ပါဘူး...ရိုက်ထုတ်ခံရရင်ကော...’

‘အဲလောက် မရိုင်းပါဘူး...ကျွန်တော် အနီးအနားမှာ ရှိနေတာပဲ...’

ရခိုင်ကြီးက ကျွန်တော့်ဆီက လာဘ်ထက် ကျွန်တော့်အပေါ် ထားတဲ့ ခင်မင်ရင်းစွဲနဲ့ လုပ်ပေးရှာတာပါ။ သူ့ဘဝမှာ ကျွန်တော့်လို မိတ်ဆွေမျိုး တစ်ခါမှ ပရိုခဲ့ဖူးဘူးတဲ့...။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့အတိုင်းပါပဲ...။ ဒီထက် ပိုသေချာသွားတာက ကျွန်တော်တို့ ပေါင်းမိချိန်မှာ သိလိုက်ရတဲ့ သံယောဇဉ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ‘ရေစက်’ဆိုတာ အံ့ဩစရာကောင်းပါတယ်။ ဘုံဘိုင်းက လာတဲ့ ရေစက်ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သံသရာက နေ ပါလာတဲ့ ‘ရေစက်’ကို ပြောတာပါ။

‘သော့ပြင်တယ်... သော့ပြင်တယ်... ရွှေသော့ငွေသော့တွေ ပြင်တယ်...’

‘သော့ပြင်တယ်...ရွှေသော့ ငွေသော့တွေ ပြင်တယ်...’

‘သော့ပြင်တယ်...ရွှေသော့ပြင်တယ်... ငွေသော့ပြင်တယ်... သော့ အဟောင်းတွေ ပြင်တယ်’

‘သော့ပြင်တယ်... ရွှေသော့ ပြင်တယ်... ငွေသော့ပြင်တယ်...ပျောက် နေတဲ့ သော့တွေ ပြင်တယ်’

တယ်ရမလဲ။ ပထမဆုံး ထွက်လာတာက ဒရိုင်ဘာကြီးလေ...။ သေသေချာချာ ခါးထောက်ပြီး ရခိုင်ကြီးကို ကြည့်တယ်...။ ရခိုင်ကြီးနဲ့

ကျွန်တော်နဲ့ တူများနေတာလားလို့ စစ်ဆေးတာလား မသိဘူး။ ရခိုင်ကြီးကလည်း ခပ်တည်တည်ပဲ...ပြန်မေးတယ်။

‘ဘာပြင်မလို့လဲ...’ တဲ့။

‘ဘာမှ မပြင်ဘူး...’

ဟိုကလည်း ဘုတောတယ်။ ရခိုင်ကြီး စိတ်လေသွားဟန်နဲ့ ထပ်အော်ဖို့ ပြင်တုန်းခြံထဲက ရွှေသော့ ပြေးထွက်လာတယ်။

‘ခဏနေဦး’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ...သမီး...’

‘သမီး...သော့ပြင်မလို့...ဪ...ဦးလေးကို အိမ်ထဲမှာ အဘွားလိုက်ရှာနေတယ်...’

ရွှေသော့စကားကြောင့် ဒရိုင်ဘာကြီး စိတ်မဖြောင့်လက်မဖြောင့်နဲ့ ခြံထဲဝင်သွားရရှာတယ်။ သူဝင်သွားတော့မှ...

‘ဦးလေး...’

‘ပြော သမီး...ဘာပြင်မလဲ’

‘သော့လေ...’

‘ပေးလေ...’

‘ကျွန်မနာမည်ကိုက ရွှေသော့...ဦးလေးကို ဘယ်သူက ဒီလိုလွှတ်လိုက်တာလဲ...’

‘ဘယ်သူကမှ မလွှတ်ဘူး’

‘ဒါဆို...ဘာလို့...ရွှေသော့ ပြင်တယ်...လို့ လာအော်နေတာလဲ’

‘ဪ...ဒါလား၊ ယတြာခြေတာပါ’

‘ယတြာခြေတာ’

‘ဟုတ်တယ်...ခုတလော...သော့က ပြင်ရတယ်မှမရှိတာ၊ ဒါနဲ့ ဝေဒင်ဆရာက ခုလို ရွှေလာငွေလာဖြစ်လာအောင် လုပ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ...’

ရွှေသော့ မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးရခိုင်ကြီးက ဆက်ပြောတယ်။

‘တကယ်လည်း သော့မပြင်ဘဲနဲ့ ထွက်လာလိုက်ကြတာ၊ ယတြာက မှားပြီလား မသိဘူး’

ဒီစကားကြောင့် ရွှေသော့အားနာသွားပုံပဲ။ ဘာမှလည်း လုပ်မပေးတတ်ဘူး။

ရခိုင်ကြီးကပဲ ဆက်ပြောတယ်။

‘ယတြာတော့ ပြီးအောင် ခြေလိုက်ပါဦးမယ်။ သမီးတစ်ခုကူမလား... ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ကြာသပတေးသားသမီးရှိလား...’

‘ဟုတ်...ရှိပါတယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

‘ကြာသပတေးသားသမီးကို သော့ချိတ်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးရမယ်တဲ့။ အဲဒါ ခေါ်ပေးပါဦး...ဘယ်သူလဲ... ကြာသပတေးသားသမီးဆိုတာ စောစောက ခါးထောက်တဲ့ လူဆိုရင်တော့ နေပါစေတော့...’

‘မဟုတ်ပါဘူး...သမီးပါ...’

‘ဪ...ဟုတ်လား အဆင်သင့်လိုက်တာ၊ အာ...ခုနက ပြောတော့ ရွှေသော့ဆို ကြာသပတေးသားသမီး ဟုတ်လို့လား...’

အဲလိုပြောပြီး အိတ်ထဲ နှိုက်နေတဲ့ လက်ကိုတောင် ရှုတ်လိုက်သေးတယ်။ ရခိုင်ကြီးတို့ကတော့ အကယ်ဒမီပေးရင် တစ်က ပြေးနေမှာပဲ။ အဲ...ဒါမှိုက်တာက ဩဇာဆိုတာ သိရရင်တော့ မင်းသမီးက နုတ်ထွက်မှာ သေချာတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...ရွှေသော့ဆိုတာ အိမ်မှာခေါ်တာပါ။ ကျောင်းနာမည်က မနောဖြူ...တဲ့...’

‘ဪ...ဒီလိုလား...ဒီလိုဆိုတော့လည်း ယတြာအထမြောက်တာပေါ့...ရော...’

ရခိုင်ကြီးက သူ့အိတ်ထဲက သော့ချိတ်လေး ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ သော့ချိတ်မှာတွဲပါလာတဲ့ အရုပ်ကလေးက ရုပ်ပြောင်လေး မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်တည်လေးမှ တကယ့်ကို စူပာပုပ်လုပ်နေတဲ့ ဝက်ဝံကလေး။

ရွှေသော့က ရယ်တယ်။ ချစ်စရာလေးတဲ့။

ရခိုင်ကြီးကတော့ သူ့သော့တွဲတွေချိတ်ထားတဲ့ ထောက်တိုင်လေးကို ပြန်မပြီး ပခုံးပေါ် ထမ်းလိုက်တယ်။

‘ကဲ...သမီး သွားတော့မယ်။ ကျေးဇူးပဲ...’

‘ဟုတ်...’

ရခိုင်ကြီးက ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းလောက်မက လှမ်းသွားသေးတယ်။ ပြီးမှ သတိရသလိုနဲ့ ပြန်လှည့်ပြီး...

‘ဪ...မေ့လို့...’

‘ဘာလဲ...ဦးလေး...’

‘အဲဒီ အရုပ်လေးက စကားလည်း ပြောတတ်တယ်ကွဲ့’

ပြောပြီးတာနဲ့ ခြေလှမ်းကို နှစ်ဆမက မြန်အောင် တင်လျှောက်ပြီး လမ်းထောင့်ချိုးကွေ့မှာ စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါတော့တယ်။

ရွှေသော့ကတော့ အရုပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ဇေဇေဝါဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာပဲ...။

ပြီးတော့မှ အရုပ်ကလေးရဲ့ အောက်ခြေမှာ ‘Squeeze me’ ဆိုတဲ့ စာကြောင်းလေးကို တွေ့လိမ့်မယ်။ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ညှစ်ကြည့်လိုက်မိရင်တော့ စူပာနေတဲ့ ဝက်ဝံလေးက ဝမ်းသာအားရ စကားထပြောမှာပါ။

‘I ... I ... I ... I ... Love ... you’ လို့...။

အဲဒီအခါကျ ရွှေသော့တစ်ယောက် မကျေမနပ်နဲ့ ရခိုင်ကြီးကို ဒေါသထွက်နေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကို ပြေးမြင်ပြီး စိတ်တိုနေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရုပ်ကလေးကို မရဲတရဲနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ညှစ်ကြည့်နေမလား...မသိနိုင်ဘူး။

သေချာတာကတော့ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

(၁)

ကျွန်တော်ရဲ့ ဒုတိယအဆင့် စီမံကိန်းကတော့ အတော်လေးကို ကရိုကထများပါတယ်။ ရခိုင်ကြီးဆီက ရွှေရောင်သောတွေ့ရယ်၊ I love you လို့ အော်တဲ့ တကူးတက ရှာဖွေထားရတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးတွေ ရယ်ကို တစ်ခုခြားစီ ချိတ်တွဲရတာပါပဲ။ သော့တစ်ချောင်း၊ ဝက်ဝံ တစ်ကောင်ပြီး သော့တစ်ချောင်း...အဲဒီလို စီထားတဲ့ဟာတွေကို လိုက်ကာ ပုံတစ်ခုရအောင် ချိတ်ဆက်ပြီးချိန်မှာ သော့အချောင်းနှစ်ဆယ်၊ ဝက်ဝံ အကောင်နှစ်ဆယ် ကုန်ပါတယ်။ အဲဒါတောင်မှ ပြတင်းတစ်ပေါက်စာမို့ပါ။ တံခါးတစ်ပေါက်စာ သာ ဆိုရင် ကျွန်တော်မလွယ်ဘူး။

ပြီး...အစောကြီးထ...။ ကျောင်းစောင့်က သော့ဖွင့်ချိန်မှာ Global ထဲ ဝင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ရွှေ သော့ထိုင်နေကျ ခုံဘေးက ပြတင်းပေါက်မှာ အဲဒီ လိုက်ကာလေးကို ကျော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကယာ ချိတ်ရတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ အရင်က ဘာလုပ်ထားမှန်းမသ တဲ့ သံနှစ်ချောင်းက အဆင်သင့်ရှိနေလို့...။ မဟုတ်ရင် အိတ်ထဲ လိုရမယ်ရ ထည့်လာတဲ့ တူတွေ သံတွေကို ထုတ်နေရဦးမယ်။ ထုနေရရင် အသံကို လူကြားဦးမယ်...။

လိုက်ကာလေး ချိတ်ပြီးတော့မှ ရွှေသော့ ထိုင်တဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်တော့်နာမည် အတိုကောက်ဖြစ်တဲ့ AZ ဆိုတဲ့ Sticker လေး ကပ်ထား တဲ့ Tissue ထုပ်လေးကို တင်ခဲ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ထွက်လာတော့ ကျောင်းစောင့်ကြီးက အတန်း မတက်တော့ဘူးလား...တဲ့။ ကျွန်တော် ခပ် တည်တည်နဲ့ ဗိုက်ဆာလို့ဗျ ဆိုပြီး ကင်တင်းဘက် ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ ကင်တင်းကမှတစ်ဆင့် S-23 ကို ခြေကုန်သုတ်ရတော့တာပေါ့...။

အတန်းထဲရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ကြိုနေတတ်တဲ့ ဘောလုံးရောင်စုံလေးကို မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်စစ်ဆင်ရေးကို ခိပ်စားမိသွားလို့ သူ့ဘက်က ပြန်ဆုတ်သွားတာလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်တကြီး တွေးမိလိုက်သေးတယ်။ သေချာတာကတော့ ဒီနေ့တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော့်လက်ချက်ဆိုတာ သိသွားမှာပါပဲ။ AZ လို့ ကပ်ထားတဲ့ Tissue ထုပ်လေးကို သုံးဖို့ ထုပ်လိုက်ရင်တော့ Tissue Paper စ တိုင်းမှာ စာလေးတစ်ကြောင်း တွေ့မှာပါ။

I miss you Golden Key!!

ဆိုတဲ့ စာကြောင်းလေးတွေပေါ့။

ဒါနဲ့ပါဆို နှစ်ရက်...။

ဒါပေမယ့် အတန်းပြီးတဲ့အထိ ရွှေသော့ရဲ့ အရိပ်ကိုတောင် မတွေ့ရ ပါဘူး။ အင်းလေ...ရွှေသော့က အရင်ကလို ကျွန်တော့်ကိုလာပွေ့လောက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပဲ တောင်ငူဘက် တစ်ခေါက်လှည့်
ပြန်တယ်။

ကိုသန်းလှိုင်ကတောင်မှ မေးနေသေးတယ်...။

'မင်း...ကွမ်းသီးကုန်ကူးနေတာလား'...တဲ့။

ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။

'ဘာလဲ...ကိုသန်းလှိုင်...'

'ရော်...မင်း...တောင်ငူဘက်ကို ချောင်းကျမတတ် သွားနေလို့ မေး
တာ...'

'ဪ...ဒါလား...'

ပညာရှိ ပီသပါပေ...။ တောင်ငူက ကွမ်းသီးက အရမ်းကောင်းတယ်
ဆိုတဲ့ စာချိုးတောင် ရှိတာကို သူမမေ့ဘူး။ 'ကွမ်းသီးတောင်ငူနှင့် ကိုင်း
ထုံးဖြူ။ ပြည်ရှား...သာဝါးလို့ ထွေး' ဆိုတဲ့ စာသားလေးကို ရွတ်ကြည့်မိ
ရင်း ကိုသန်းလှိုင်ကို ကျိတ်ချီးကျူးလိုက်မိတယ်။

'ကျွန်တော်က ကွမ်းသီးအဝယ်တက်တာ မဟုတ်ဘူး... တောင်ငူဘုရင်
ရဲ့ သမီးတော်ကို ရှာပုံတော် ဖွင့်နေတာ...'

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုသန်းလှိုင်က စုတ်သပ်ပါတယ်။ သနား
တယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ 'ဆက်လုပ်'လို့လည်း အားပေးလိုက်သေးတယ်။ သူတို့
ရဲ့ စကားတွေကို analyze လုပ်ပြီး မခံစားအားပါဘူး။ တောင်ငူဘက် ရောက်
ဖို့က အရေးကြီးတာလေ...။

တောင်ငူဆောင်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော် ဘုရားတ၊ရတော့တာ။

ဦးချစ်က စားပွဲထိုး လက်ထဲမှာလည်း I love you ဆိုတဲ့ ငက်ဝံလေး
ပြင်ဦးလွင်က ကောင်လေးလက်ထဲမှာလည်း တစ်ကောင်၊ စန်းမောင် လက်

ထဲမှာတစ်ကောင်၊ ဂျာနယ်ရောင်းတဲ့အခေါ်ကြီးလက်ထဲမှာက သုံးကောင်...။

အရှည်ကြီးဆိုင်က စားပွဲထိုးလေးတွေ လက်ထဲမှာလည်း တစ်ကောင်စီ...။

ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီ။ မရွေးသောတော့ လုပ်ချသွားပြီဆိုတာ...။

အဲဒါနဲ့ အချစ်တော်အကျိုးတော်ဆောင်လေး စန်းမောင်ကို ခေါ်ရ
တယ်။

'စန်းမောင်...'

'လာပြီအစ်ကို...'

'ဒီကောင်လေးတွေ မင်းတို့ ဘယ်က ရတာလဲ...'

'ဟို...ရွှေရောင်ကားကြီး...'

ဗေဒင်မေးနေတာကမှ အချိန်ကုန်ဦးမယ်။ ဒါကြောင့် သိချင်တာပဲ
ထပ်မေးလိုက်ရတယ်။

'ဒီအရုပ်တွေပဲ ဝေသွားတာလား...'

'အင်း...'

'သော့တွေရော...'

'သော့...မသိဘူး'

'ရွှေရောင်သော့တွေ...'

'မသိဘူး'

သေချာပါတယ်။ သော့တွေကိုတော့ ပြန်သိမ်းသွားပုံပါပဲ။ ဒီထက်
ပိုသေချာတာကတော့ သူနာမည်ပါတဲ့ Tissue စလေးတွေ သူနောက် ပြန်
ပါသွားမယ်ဆိုတာ...။ ကျွန်တော် ဝက်ဝံလေးတွေကိုလည်း ရေတွက်ကြည့်
လိုက်တယ်။ သေချာတယ်။ canteen တစ်ခုလုံး အလွန်ဆုံးရှိမှ ၁၅ ကောင်၊
ကျန်တဲ့ငါးကောင်က သူမနဲ့ပဲ ပါသွားလား။ အတန်းထဲမှာပဲ ဝေလိုက်

လား...ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး။

စန်းမောင်ကတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတုန်းပဲ...။

ဟုတ်သားပဲ...။ ကျွန်တော် သူ့ကို မေးချင်ရာမေးပြီး ပြောခဲ့မှ မပေးရ

သေးတာ။ ခန်းမောင်ကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ပြီး မှာရတယ်။

‘မနက်ကို ကျောင်းဘယ်အချိန်ရောက်လဲ...’

‘ရုတ်နာရီလောက်မှ...’

‘စောလာလို့ မရဘူးလား’

‘ရတယ်...’

‘ရရင် မနက်ဖြန် ခုနစ်နာရီ မထိုးခင်လာခဲ့ကွာ...’

‘အစောကြီးပဲ...’

စန်းမောင်က အထွန့်တက်နေသေးတာမို့ မုန့်ဖိုး ထပ်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် စန်းမောင်က ကတိတည်တယ်။ နောက်နေ့မနက်ကျတကယ့်ကို ကျွန်တော်တို့ထက် စောရောက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အတူပါလာတဲ့ ရခိုင်ကြီးကတောင် သဘောကျလို့...။

ခုနစ်နာရီထိုးတော့ ရွှေရောင်ကားကြီး ဆိုက်လာပြီး ရွှေသော့အတန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ အဝေးကနေ လှမ်းမြင်ရတာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အလကားနေရင်း မနက်ခင်းလေးက အဓိပ္ပာယ် ပိုပြည့် သွားသလို ခံစားရတယ်။ ရွှေသော့ ဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကားဘေးမှာ မာန်အပြည့်နဲ့ လမ်းသလားနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးရှေ့ကို ရခိုင်ကြီးက တချွန်ချွန်တပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေတဲ့ သော့တချို့နဲ့အတူ ဖြတ်လျှောက်တယ်။

‘သော့ပြင်တယ်...ရွှေသော့ငွေသော့ ပြင်တယ်...’

ကျောင်းထဲမှာမို့ သိပ်မအော်ခိုင်းထားပေမယ့် ဒရိုင်ဘာကြီးကတော့ ကြားတယ်။ ပြီး...ရခိုင်ကြီးကိုလည်း မှတ်မိသွားပုံပဲ...။ မျက်မှောင်ကို အစွမ်းကုန်ကြုတ်၊ ခါးကို အခိုင်မာဆုံးထောက်ပြီး လှမ်းမေးတယ်။

‘ဒါ...သော့ပြင်တဲ့ နေရာလား...’

‘ခင်ဗျားအလုပ်လား...’

‘အောင်မာ...’

ဒရိုင်ဘာကြီး ဒေါသထွက်သွားချိန်မှာ ရခိုင်ကြီးက အေးအေး ဆေးဆေးပဲ...။

‘ရွေးသော့ပြင်မယ့်ကလေး ဒီထဲမှာ ရှိတယ်...သွားဦးမယ်...’

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားတဲ့ ရခိုင်ကြီးနောက်ကို ဒရိုင်ဘာကြီးက လိုက်သွားတာ ကားတောင် lock မချခဲ့နိုင်ဘူး။ သူစိုးရိမ်တာက ရွှေသော့နဲ့ ရခိုင်ကြီးတွေမှာ စိုးရိမ်တာလေ...။

ကျွန်တော်နဲ့ စန်းမောင်ကတော့ ရွှေရောင်ကားနားသွားပြီး I love you, I miss you ဆိုတဲ့ sticker လေးတွေ အပြည့်လိုက် ကပ်ပစ်လိုက်တယ်။ လှတောင်လှသေးတော့တယ်။ ပြီး ရွှေသော့ထိုင်နေကျ နောက်ခန်းထဲကို အရုပ်တစ်ရုပ် ပစ်သွင်းခဲ့သေးတယ်။ အရုပ်ကလေးက လူနီရိုင်း ရုပ်ကလေး။ ငိုနေတယ်။ ညှစ်လိုက်ရင် ငိုသံပါ ထွက်လာပြီး အဆုံးမှာ I miss you လို့လည်း အော်ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပြီးသွားတဲ့အထိ ရခိုင်ကြီးတို့ ပြန်ထွက်မလာသေးဘူး။ သေချာတယ်။ ရခိုင်ကြီးက ဘာမှမသိတဲ့ပုံနဲ့ ရွှေသော့အခန်းပဲ ရှာနေသလိုလိုလုပ်ပြီး သူ့ကို အဆောင်ကြိုကြွေးကြားမကျန် အကုန်ခေါ်သွားမှာ...။ တစ်နာရီနီးပါးလောက်မှာ ရခိုင်ကြီးနဲ့ ဒရိုင်ဘာ ပြန် ထွက်

လာတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘူး...။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့ထပ်သွားရပ်လိုက်တယ်။

‘ဦးလေး...ရွှေသော့ရော...’

‘ဘာ...ရွှေသော့လဲ...’

‘ဪ...မှားလို့...မနောဖြူ...’

‘မရှိဘူး...’

‘ဪ...ဒါဆို အတန်းကို ဦးလေးက အစားလာတက်တာပေါ့...’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူဒေါသထွက်သွားချိန်မှာ ရခိုင်ကြီးက

‘စန်းမောင်ကို မျက်ရိပ်ပြပြီး ထွက်သွားပါပြီ...။’

‘ကျွန်တော့်ကို အတန်းပြထားပါဦး’

‘ဘာလို့ ပြရမှာလဲ...’

‘မပြလည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရှာရတော့မှာပေါ့...’

ကျွန်တော် တောင်ငူဆောင်ထဲ ဝင်တော့ သူလည်း လိုက်ဝင်လာပြန်တယ်။ ရခိုင်ကြီးလိုတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပတ်မခေါ်တော့ဘူး။ ရွှေသော့တို့ အခန်းနားက ခုံတစ်ခုံမှာ ထိုင်နေတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို မကြည်ကြည်ကြည့်တယ်။ မောင်းထုတ်ပိုင်ခွင့်လည်း ရှိမှမရှိတာ...။ ရွှေသော့တို့ ခေါင်းလောင်းထိုးတော့မှ မသိမသာ ထလစ်ခဲ့တယ်။ ဒီရိုင်ဘာကြီးကတော့ ဝမ်းသာသွားမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကားဆီ ပြန်ရောက်မှ သူ့ဝမ်းသာမှုတွေဟာ မမြဲတဲ့ တရားတွေပါလားဆိုတာကို သူဆင်ခြင်သုံးသပ်မိသွားလိမ့်မယ်...။

အဲဒီအခါကျ သူ ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာပို့မှာပေါ့...။

သူ့မေတ္တာတော့ မလိုချင်ပါဘူး။

လူနီရိုင်း ရုပ်ကလေးက ထွက်ကျလာမယ့် ငိုသံနဲ့ I miss you ဆိုတဲ့

(န)

နောက်တစ်နေ့စာအတွက် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ အကြံထုတ်
နေတုန်း ကိုသိင်္ခီရောက်လာတယ်။

‘ဩဇာ...’

‘ဗျာ...ကိုသိင်္ခီ...’

‘မနက်ဖြန်...ကျောင်းဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ...’

‘ခြောက်နာရီကျော်ကျော်လောက်ပေါ့...ဘာလုပ်မလဲအစ်ကို’

‘ဩ...လိုက်မယ်လေ...ငါနဲ့ ညီညီလိုက်မယ်...’

‘လိုက်မယ်...ဟုတ်လား...’

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားပါတယ်။ အကြံအစည်က build up လုပ်လို့
မရ ရတဲ့ထဲ။

‘အင်းလေ...ရွှေသော့ကို သွားတွေ့မယ်...’

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘အာ...ဖြစ်ပါ့မလား...’

‘ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ...ရွှေသော့က ငါ့ကို တွေ့ရင် ထွက်လာမှာပါ...’

ကြည့်ပါဦး။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောနိုင်လိုက်တာ။ ကျွန်တော့်ဘဝက ကျ
တော့ အဲဒီလို မပြောသာဘူး။ မြင်လျက်နဲ့တောင် ခေါ်ခွင့်မပိုင်သေးတဲ့
ဘဝ...။

‘ဟို...ဒရိုင်ဘာကြီး...’

‘အာ... ဘာကြောက်နေတာလဲ ဩဇာ...မင်းရောငါရော ပါတော့မှ
ဘယ်သူ ကြောက်ရဦးမှာလဲ...’

ဆက်ပြောနေရင် စိတ်ထဲက ရှိရင်းစွဲတွေ ပေါ်တုန်ဦးမယ်။ ကြောက်
တယ်လို့ကလည်း အပြောမခံနိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဘာမှ ဆက်မပြော
တော့ဘူး။ လိုက်ချင်လိုက်ကြပါစေပေါ့...။

ဒါပေမယ့်... သူတို့က ဒီလောက်နဲ့ မရပ်သွားဘူး။ ရွှေသော့ဇီကာ
ချဲ့နေသေးတယ်။ ကိုသိင်္ခီက စတာပါ။

‘ခုတော့...ငါ့စိတ်က တကယ်တွေ့ချင်လာတဲ့အတွက် တွေ့မယ်လို့
ယုံနေတယ်’

‘ကိုသိင်္ခီက ဘာလို့ ခုမှ ပိုတွေ့ချင်လာတာလဲ...’

ဒါက ညီညီမေးတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခွန်းမှကို ပင်မပြော
ချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

‘မပြောတတ်ဘူးကွ... နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတော့... သူ့အတွက်
လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်လာတာပေးချင်တာလည်း ပါမှာပေါ့...’

လက်ဆောင်ပေးချင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ထက် ‘မပြောတတ်
ဘူးကွ’ ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်က ပိုခိုင်လုံနေသလို ခံစားရတယ်။ ညီညီက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တော့ နားလည်လား မလည်လား မသေချာဘဲနဲ့ ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံ နေလေရဲ့။

‘ရွှေသော့က ငယ်ငယ်တည်းက ငါ့ကို အရမ်းချစ်တာ...’

အရင်ဘဝကလို့ ထည့်ပြောဖို့ မေ့နေလား မသိဘူး...။

‘ငါက ငါ့အမေ့ကို သူ့ကို ခွဲတိုက်ခဲ့ရတယ်ဆိုပြီး သူက ငယ်ငယ် တည်းက ကျေးဇူးတင်နေတာလေ... သူ့အဖေ သူ့ကို သင်ထားတာလည်း ပါမှာပေါ့... ဘာမဆို အကြီးနဲ့ အငယ်ဆိုပေမယ့် ရွှေသော့က အငယ်ဖြစ်ပြီး အလျော့ပေးတာ များတယ်။ ငါ့မျက်စိကွယ်တော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။ ကျောင်းချိန်က လွဲရင် ငါ့နားမှာပဲနေတာ များတယ်။ စိတ်မညစ်ရအောင်... ပျော်စရာစကားလေးတွေ ရှာပြောပေးတတ်တယ်...’

‘ကျွန်တော်လည်း အဲလို ညီမလေးမျိုး လိုချင်လိုက်တာ...’

ဝင်ပြောတဲ့ ညီညီလေးသံက ကိုယ်ကပဲ ထင်လို့လား မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရဲနေသလိုပဲ...။ ကိုသိန်က ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ပြောပုံကို ကြည့်ဦး...။

‘ဒါဆိုလည်း အခု ရွှေသော့ကို မင်းညီမတော်လိုက်လေ...’ တဲ့။

ပြောပုံက သူ့ပိုင်ပစ္စည်းကို ရက်ရက်ရောရော ပေးနေပုံမျိုး...။ ညီညီ ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း သိသိကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး အသံကို လို တာထက် ပိုကျယ်ပြောတယ်။

‘ကောင်းတာပေါ့ ကိုသိန်ရာ... ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာက မောင်နှမ မရှိတော့ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုချင်နေတာ...’

အလကား၊ အဲဒီကောင်မှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက သူ့ အစ်မကို ဝှက်ထားတာ၊ လူသိမခံဘူး။ ယောက်ဖခေါ် ‘ရမ္မာ’ စိုးလို့ ဒါ ကြောင့်

မနေနိုင်မထိုင်နိုင်နဲ့ ဝင်ပြောပစ်လိုက်တယ်။

‘ဒါဆို မင်းအစ်မ ငါ့ပေးလေ...’

‘ဘာကွ...’

‘ဟဲဟဲ...’

ဒီတစ်ခါ ရယ်ရမှာ ကျွန်တော့်အလှည့်ဖြစ်သွားပြီ...။

‘ရော်... ဘာပြောမိလို့လဲ... မင်းက ညီမတစ်ယောက် ရပြီပဲ။ အစ်မ တော့ ငါ့ပေးပေါ့... ငါလည်း ကိုယ့်အစ်မတစ်ယောက်လို ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေမှာပါ...’

ညီညီ ကျွန်တော့်ကို အသံတိတ် ဆဲရေးပါတယ်။ ကိုသိန်ကတော့ တအံ့တဩနဲ့...

‘ဟုတ်လား... ညီညီမှာ အစ်မရှိတယ် ဟုတ်လား...’

ညီညီ အသံမထွက်ပါဘူး...။

‘ဟုတ်တယ် ကိုသိန်... သူ့အစ်မက သူ့လိုပဲ ခန့်ချောကြီး ဟီးဟီး...’

‘အတော်ပဲ ဒါဆို ငါလည်း ညီမတစ်ယောက်ရတာပေါ့...’

ကိုသိန်သည်လည်း ခေသ့မှ မဟုတ်ပေပဲ...။ ကိုသိန်စကားကြောင့် ညီညီမျက်နှာပိုမဲသွားရတယ်။ ပြီးမှ...

‘ကြည့်သေးတာပေါ့ဩဇာရာ...’ တဲ့။ သူ့ကြိုးဝါးပုံက ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူး။ ရယ်စရာပဲ ကောင်းတယ်။ အဲဒီညက သူတို့စကားဝိုင်းက ဘောလုံးပွဲဘက် ရောက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ဘောလုံးပွဲ တွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရုပ်ပြောင်ဘောလုံးလေးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောမိဘဲ အိပ်ပျော်သွား လိုက်တာ။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ရွှေသော့နဲ့ တွေ့နေသေးတယ်။ ရွှေသော့

က ကျွန်တော့်ကို ရုပ်ပြောင်ဘောလုံးလေးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ကျိစယ်နေသတဲ့။

အိပ်ရာက နိုးလာတော့ မိုးလင်းနေပါပြီ...။

ဘယ်လောက်များ ဝီရိယကောင်းကြသလဲ မသိဘူး။ ကျောင်းသွားရမယ့် သူထက်ကို သူတို့က စောပြီးနေသေးတယ်။ ကြည့်ရတာ ညကတောင် အိပ်ကြရဲ့လား မသိဘူး...။ ကျောင်းရောက်တော့ ဦးချစ်ဘက်မှာပဲ ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။

ခဏနေကျတော့ ရွှေရောင်ကားကြီး ဆိုက်လာတယ်။ ရွှေသော့က ကားပေါ်က မဆင်းခင် ဒရိုင်ဘာကြီးကို ဘာတွေ မှာတမ်းခြွေနေမှန်း မသိဘူး။ အကြာကြီးပဲ...။ မနေ့ကလို sticker တွေ ရောက်မလာစေနဲ့ဆိုတာလည်း ပါရင် ပါမှာပေါ့...။

ရွှေသော့ ကားပေါ်က ဆင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ ရွှေရောင်ကားကြီးက ပြန်ကွေ့ထွက်သွားတယ်။ ရွှေသော့က စိတ်မချလို့ ကားတောင် ဒီနားမှာ မထားခိုင်းတော့ဘူးထင်တယ်...

ရွှေသော့တစ်ယောက်တည်း အဆောင်ဘက် ဝင်မလို့ အလုပ်မှာ ကိုသိန်က ထခေါ်တယ်။

‘ရွှေသော့...ရွှေသော့’

ရွှေသော့ ဇေဝေဇဝါနဲ့ လှည့်ကြည့်တယ်။ ကိုသိန်ကိုလည်း မြင်ရော... မပြေးရုံတမယ်ပဲ...။

‘ဟယ်...သိန်...’

သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပြေးဖက်မလားတောင် ထင်ရတယ်။ ရောက်စပြုနေတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတချို့ကလည်း စပ်စုသလို လှမ်းကြည့်တယ်။ ရွှေသော့နဲ့ ကိုသိန်က...တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် တင်းကျပ်

စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြတယ်။ အဒတင်းကျပမှုတွေထဲမှာ မွန်းကျပသွားရတာကတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားပေါ့...။

ကိုသိန်က ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းကို ရွှေသော့ကို ခေါ်လာတယ်။ လက်က ခုထိ မလွှတ်ကြသေးဘူး။ ရွှေသော့ကဆို ကိုသိန်ရဲ့ လက်မောင်းကိုတောင် ဖက်တွယ်ထားလိုက်သေးတယ်။

‘လာထိုင်...ရွှေသော့...’

ရွှေသော့က ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘာမှ မဖြစ်သလို နှုတ်ဆက်တယ်။

‘ဧ...ဩဇာ...အတန်း မရှိဘူးလား’

‘မတက်တာ...’

‘ဩ...ဧည့်သည်လာမှာမို့လို့လား...’

ကိုသိန်တို့ကို ညွှန်ပြီး မေးတယ်။

‘ဟုတ်တယ်...’လို့ ဖြေလိုက်ရတာပေါ့...။

ကိုသိန်က ရွှေသော့အတွက် ဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်ကို ထုတ်ပေးတယ်။ ဘာမှန်း မသိပါဘူး။ ရွှေသော့က ချက်ချင်း ဖြည့်ထုတ်မှပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးပါ။ လော့ကက်လေးက AZ ဆိုတဲ့ ပုံလေးနဲ့ သော့ကလေးတစ်ချောင်း တွဲထားတာ...။ သေးသေးလေးမှတကယ် သေးသေးလေး။ လက်ရာက အရမ်းမြောက်ပါတယ်။ AZ ဆိုတာ A to Z ကို ဆိုလိုတာလား၊ ဩဇာလားဆိုတာကိုတော့ ဝယ်လာတဲ့ ကိုသိန်တောင် သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အဲလို တွေးလိုက်မိပေမယ့် မှားသွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်...။

‘သိန်...ဒီလော့ကက်လေးနှစ်ခုက အဓိပ္ပာယ်ရှိလား’

‘အာ...ရှိတာပေါ့...’

‘ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ...’

‘alphabet A to Z ကို သော့ခတ်ထားတာ...ဒီဆွဲကြိုးလေးရဲ့ နာမည် ကိုက ‘A, Bank and its Key’ တဲ့...’

ဟုတ်ပါတယ်။ အနီရောင်...ကတ္တီပါ...ဘူးထောင့်မှာ ရွှေရောင်စာတန်း လေးက အဲလိုပဲ ထိုးထားပါတယ်။ သေချာတာကတော့ ဒါဟာ ဩဇာနဲ့ ရွှေသော့ကို ကိုယ်စားမပြုဘူးဆိုတာပေါ့။ ရွှေသော့က ကိုသိန်ကို ခုထိ မှိန့်ထားတုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေက ခု တကယ်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ လေ။ သူတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ မေတ္တာတရားက...ဒီဘဝထိ ခိုင်မြဲနေ ကြဦးမယ်ဆိုရင်...။

ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူကျပ်လာတယ်။ ဆက်လက်ရပ်တည်ခြင်းငှာလည်း မစွမ်းတော့သလိုပဲ...။

ကျွန်တော် ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့...။

အတွေးနဲ့အတူ ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။

‘ဟော...ဩဇာ...ဘာလုပ်မလို့လဲ...’

ညီညီက တအံ့တဩ မေးတယ်...။

‘ငါ...ကိုသန်းလှိုင်တို့နဲ့ ချိန်းထားတာ မေ့နေလို့...’

‘ဟာ...နောက်မှသွားကွာ...’

‘မရဘူး...သူတို့ ငါ့ကို စာရှင်းပြပေးမှာ...ငါပျက်ကွက်လို့ မဖြစ်ဘူး...’

‘ပြီးရင် ဒီကို ပြန်လာခဲ့လေ...စောင့်နေမယ်...’

ကိုသိန်က လှမ်းပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက် တယ်။ ထွက်သွားတယ်ဆိုကတည်းက ပြန်လာဖို့မှ မဟုတ်ပဲ...။

‘မသေချာဘူး၊ မစောင့်နဲ့တော့...’

ကျွန်တော် ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကံတော် တွေ အတုံးအစွဲ ကြွေလွင့်နေကြတယ်။ အမှန်က ဒါဟာ သူ့အခါ ရာသီနဲ့ သဘာဝပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီကံကော်တွေကို ကျွန်တော့်အတွက် ကြေကွဲကြွေကျခဲ့ရတာလို့ ထင်မြင်မိတယ်။

စိတ်ထင်ကြောင့်လား မသိဘူး။ စွဲကျန်နေသေးတဲ့ ကံကော်ရနဲ့ တချို့ က...ကျွန်တော့်ကို မူးဝေနောက်ကျီလာစေတယ်...။

(ပ)

ဘယ်လိုက ဘယ်လို အိမ်ပြန်ရောက်သွားမှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်သွားခဲ့မှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော် သတိရတော့ ဘေးမှာ လူစုံပဲ...။ ကိုသိင်္ခ၊ ညီညို၊ ရွှေသော့၊ ကိုသန်းလွင်၊ ကိုစောလွင်၊ စန္ဒာဝင်း၊ ခင်သန္တာထွန်း...။

‘သတိရပြီလား...ဩဇာ...’

ကျွန်တော် အသာခေါင်းဆတ်ပြပြီး ပြန်မှိန်းနေလိုက်ရတယ်။ ဟုတ်မှာပါ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးက အရပ်ကြီးပြတ်လဲတာမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပဲလေ...။ နေပူမရှောင်၊ နေရိပ်မရှောင်နဲ့...။ လမ်းတကာလမ်း သွားပြီး ပစ္စည်းရှာရ စုရဆောင်းရ သော့တွေကို ဆေးကူမှုတ်ရနဲ့...။ အကြောင်းစုံ မသိသေးလို့သာ ဘေးမှာ ဝိုင်းသနားနေကြတာ။ အကြောင်းစုံသိရင် မေတ္တာပို့ကြမလား မသိဘူး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုသန်းလွင်က...

‘ဒီကောင်ဒီရက်ပိုင်း အတန်းပြီးတာနဲ့ တောင်ငူဆောင် သွားသွားနေတာ။ အတန်းမစခင်လည်း ဝင်ခဲ့ပုံပဲ။ Arts နဲ့ Science က လူကောင်းတွေ အတွက် လျှောက်ရတာ မဝေးပေမယ့် သူက နေကောင်းခါစလေ...ဒီတော့ ခုလိုလဲတာပေါ့။ တော်သေးတယ်။ စာကြည့်တိုက်နားမှာ အတန်းထဲက လူတချို့ ရှိနေလို့ ကျွန်တော့်ကို အမြန်အကြောင်းလာကြားတာနဲ့ ထွက်ခဲ့ရတာ...ခု...သူသတိရပြီဆိုတော့...ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဦးမယ် ဆရာကြီးကို အကြောင်းကြားရဦးမယ်။ ဆရာကြီးက သူ့ကို တော်တော်စိတ်ပူနေတာ... အမေက နေမကောင်း၊ အစ်ကိုက နေမကောင်းနဲ့ သူ့ညီမတော့ ဒုက္ခပဲလို့ တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်...’

ဇာတ်စုံသိနေကြတဲ့သူတွေမို့ အားလုံးက ရယ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် တောင် ပြီးမိသေးလား မသိဘူး။ ဆရာကြီးကိုတော့ စိတ်ထဲက တကယ့်ကို ရှိရှိကျိုးကျိုး လေးလေးစားစားနဲ့ ဦးချကန်တော့လိုက်မိတယ်...။

ကိုသန်းလွင်တို့လူစု ပြန်သွားတော့မှ ညီညိုက ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ပြီး မေးတယ်။

‘သေချာသတိရပြီလား...ဩဇာ...’

‘အင်း...’

‘ပြောစရာ ရှိတယ်...နားထောင်မလား...’

‘နောက်မှ ပြောကွာ...’

ကျွန်တော် အတော်အားယူပြီး ငြင်းလိုက်ရတယ်။ ခုချိန်မှာ ဘာမှ မကြားချင်ဘူးလေ...။ ရွှေသော့ အသံက လွဲရင်ပေါ့။ ခက်တာက အဲဒီအသံလေးကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ခုံ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အလားအလာကောင်း နယ်မြေလေးကလည်း ဒီမနက်ပဲ အလံစိုက်ခံလိုက်ရပြီ။ ကျွန်တော် စစ်ရှုံးတာပေါ့။ ပြီးအောင် မတိုက်လိုက်ရဘဲ အနိုင်အရှုံးသေချာသွားတာလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းပါတယ်လေ...။

‘နောက်မှ ပြောရမယ်...ဟုတ်လား’

‘အင်း...’

‘သူတို့က ခုပြောချင်တာတဲ့...’

ဒီအခန်းထဲမှာက လူသုံးယောက်ပဲ ရှိတာ။ (ကျွန်တော်က လွဲရင်)။ ခုပြောနေတာက ညီညီဆိုတော့ သူတို့ဆိုတာ ရွှေသော့နဲ့ကိုသိခံပဲ ရှိတာပေါ့။ သူတို့ပြောမှာကို ပိုပြီး မကြားလိုပါဘူး။ ဒါကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

‘ဩဇာ...’

ကိုသိခံက ခေါ်တယ်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မမြင်ချင်တဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်ရတယ်။ ကိုသိခံက ရွှေသော့ ပန်းကို သိုင်းဖက်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က ရွှေသော့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးအစုံကို ပြန်မှိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မျက်ရည်စက်တချို့ကိုလည်း အလျင်အမြန် သိမ်းရင်းပေါ့...။

ဒါပေမယ့်...

ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်ထဲကို နူးညံ့တဲ့ အတွေ့အထိလေးတစ်ခု ရောက်လာတယ်။

‘ရွှေသော့...’

ကျွန်တော် ကယောင်ကတမ်းနဲ့ အာရုံတွေ မှားနေတာလားလို့ တွေးမိပြီး မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပါပဲ။ စောစောက ကိုသိခံ

ဆွဲကိုင်ထားတဲ့ ရွှေသော့ရဲ့ လက်ကလေးကို ကျွန်တော့် ညာလက်ထဲ ကိုသိခံကိုယ်တိုင် လာထည့်ပေးတာပါ...။

‘မင်းက ဘာမှ မပြောပေမယ့် ငါက အလိုက်သိပါတယ်...’

‘ဗျာ...’

ကျွန်တော်က အံ့သြနေတုန်းပဲ...။

‘ငါ့ညီမကို မင်းလက်ထဲ အပ်တယ်လေ...’

‘သိခံနော်...’

ရွှေသော့က ကိုသိခံ ပခုံးပေါ် ခေါင်းမှီပြီး မျက်နှာကို ဝှက်ချလိုက်တယ်။

ဘာတွေလဲ...။ ဘာတွေလဲ...။ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး...။

ခေါင်းတွေတောင် ပိုမူးလာသလိုပဲ...။

‘ရွှေသော့က ငါ့ညီမတစ်ဝမ်းကွဲပါ...ဩဇာ...ရဲ့’

‘ဗျာ...’

ဒီတစ်ခါ ‘ဗျာ’ကတော့ အံ့သြတာထက် ဝမ်းသာတာ ပိုမယ်ထင်ပါရဲ့။ လောကကြီးမှာ ဒီလိုထိုးဇာတ်တွေက ရှိသေးတယ်တဲ့လား။

‘ဒါဆို ရွှေသော့က ရွှေသော့ ဝင်စားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့...’

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရယ်ကြတယ်။ ကိုသိခံက လက်ကာပြတယ်။

‘ကိုယ် ရှင်းပြမယ်။ ရွှေသော့ဆိုတာ မင်းတို့ သိထားတဲ့အတိုင်း တကယ်ရှိခဲ့တယ်။ သူဆုံးတော့ ကိုယ်မျက်စိမြင်ခဲ့ရတယ်။ အကုန်အမှန်ပဲ။ ဒီကောင်မလေးက ရွှေသော့ဆုံးပြီး တစ်နှစ်ကျော်လောက်မှာ မွေးတာ... မေမေအစ်မက မွေးတာလေ။ မေမေအစ်မက အိမ်ထောင်ကျတာနောက်ကျ

တယ်။ သူ့မွေးကတည်းက မေမေက ရွှေသော့နဲ့ တူလှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ရွှေသော့ ဝင်စားတယ်ဖြစ်နေတာ၊ ကြီးလာလို့ ငါ့ကို 'သိခံ'လို့ပဲ တိုပြတ် ပြတ် ခေါ်တော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။ ဘယ်လိုမှ 'ကိုကို'ခေါ်ခိုင်းလို့ မရဘူး။ သူက အရင်က မန္တလေးမှာ နေတာ...သူတို့ပြောင်းပြီး ငါ့ဆီ လာတွေ့တဲ့ နေ့က မင်းကို တွေ့တာပဲ...'

'ဪ...'

'အဲဒီမှာ သူက မင်းကို ဆရာလုပ်လို့ ကြည့်မရဘူးဆိုပြီး ဇာတ်လမ်း ဆင်ခဲ့တာ...သူဆင်တဲ့ ဇာတ်အတိုင်း ငါ့မှာ ကရသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ဇာတ်သူ မနိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးတော့တာ...ဟားဟား...'

ကိုသိခံက အကုန်သိနေတာသေချာတာပေါ့။ ရွှေသော့ မပြောနဲ့ ကျွန်တော်တောင် ရှက်လာသလိုပဲ...။

'ကဲ...ခုတော့...ဇာတ်က နာတယ်...မင်းသားက...ရုပ်ရှင်ထဲကလို shock ရသွားတော့ မင်းသမီးလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘူး...'

'သိခံ...'

ရွှေသော့က သူ့အစ်ကို ကို အော်ပြီး ဆိတ်ဆွဲပါတယ်။

'ကဲ...တော်ပြီ၊ ဇာတ်ရည်က လည်ပြီ၊ ငါတို့နားတော့မယ်၊ ပြုစုချင် ရင် နင်ပဲနေခဲ့တော့'

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကိုသိခံကော ညီညီကော ကျွန်တော့်အခန်းထဲက နေ မချီမချည်နဲ့ ထွက်သွားကြတယ်။ ဖင်ကြိမ်းနေမလား မသိဘူးနော်...။

ရွှေသော့ကတော့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်း ထိုးတယ်။ အားလုံး သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့မျက်စောင်းထိုးတာ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဖက်နမ်းပစ်ချင်တာပေါ့။ ခက်တာက ကျွန်တော့်

မှာ အားမရှိဘူး။ ကိုသိခံ လာထည့်ပေးသွားတဲ့ လက်ကလေးကိုတော့ ငြိမ်းဆုပ်ထားလိုက်တယ်။

သူက မရုန်းပါဘူး...။

'ရွှေသော့...'

'ဘာလဲ...'

ထူးပုံက မညင်သာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သိယာ လွန်းနေပါတယ်။

'ကိုယ့်ကို ရွာပြန်လက်ဆောင်ပေးဖို့ပါလား'

'ပေးပြီးပြီလေ...'

'ဟင့်အင်း...ကြားချင်တာ'

ရွှေသော့ မျက်စောင်းချိတ်ဖို့ ကြိုးစားပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သက်ပြင်းပဲ ဖိချနေရတော့တာပေါ့...။

ရွှေသော့က သူ့အိတ်ထဲက ဝက်ဝံရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီး...

ကျွန်တော့်...နား...နားလာကပ်ပေးပြီး 'သေချာနားထောင်'တဲ့။

သူမရဲ့ လက်ကလေးနဲ့ ဖိညှစ်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ 'အရပ်ကလေးဆီက အသံထွက်လာတယ်။

'I... I... I... I... love... you...' တဲ့...။

အဲဒီအသံလောက် သာယာချိုမြိန်တဲ့အသံ ဒီလောကမှာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။ မသေချာတော့ဘူး။ သေချာတာကတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားဆီ ရွှေသော့က အပြီးအပိုင် သော့ခတ်သိမ်းဆည်းပစ်လိုက်ပြီဆိုတာပဲ...။

ရာသက်ပန် အကျဉ်းကျသူတွေထဲမှာ အပျော်ဆုံးကတော့ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

တွေ့လား...

ချစ်သူရင်ဆီတည့်တည့်က ကျွန်းကလေးကို...။

မိုးခိုဝှက်ကလေးတွေရဲ့ တေးသံရယ်...

နံနက်ခင်း နှင်းစက်တွေရယ်နဲ့ လှပနေလိုက်တာ...

ဒါဟာ ချစ်သူတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ကျွန်းကလေးလည်း ဖြစ်တယ်။

မနော်ဟရီ

၂၇၊ မေ၊ ၂၀၀၅